

Lady Anne Susuyor *

Funda Özgür 22.02.2008

Basit, kendi halinde bir hikâye... Okuması berrak bir suyun yüzeyine yakın hareket eden balıkları izler gibi... Olağanüstü bir şey yok ama dinlendirici... *** Egbert, bir güvenciliğe mi yoksa bir bomba fabrikasına mı girdiğinden pek emin olmayan, bu yüzden de kendini her ikisine de hazırlamış bir adam tavrıyla geniş, loş salona girdi. Öğle yemeği sırasında geçen küçük karıkoca kavgası henüz tatlıya bağlanmamıştı ve Lady Anne'in dargınlığı sürdürüp sürdürmeyeceği belli değildi. Lady Anne, çay masasının yanındaki koltuğa bütün heybetiyle, kaskatı oturmıştı; Egbert'in kelebek gözlüğü ise bu kasım akşamüstünün alacakaranlığında Lady Anne'in yüzündeki ifadeyi seçmekte hiçbir işe yaramıyordu. Egbert, ortalıkta dolaşıp duran buzları kırmak için göğü kaplayan puslu, ruhani ışıktan söz etti. O ve Lady Anne, kış ve güz sonlarının akşamüstü saatlerinde, saat 4.30 ile 6.00 arasında hep aynı şeyden söz ederlerdi; bu evlilik hayatlarının bir parçası haline gelmişti. Konuyu ilk açana verilecek gelenekselleşmiş bir cevap yoktu. Lady Anne sesini çıkarmadı. Don Tarquinio, Lady Anne'in keyifsiz olması olasılığına hiç aldırmadan Acem halısına uzanmış, şöminedeki ateşin tadını çıkarıyordu. Soyu sopu, üzerine uzandığı halı kadar Acemdi ve boynundaki tüyler hayatının ikinci kışının görkemiyle pırl pırl parlıyordu. Ona Don Tarquinio adını Rönesans meraklısı genç uşak koymuştu. Kendilerine kalsa, Egbert ve Lady Anne ona Yumak demekle yetinirlerdi ya, fazla üzerinde durmamışlardı. Egbert kendine çay koydu. Sessizliğin Lady Anne tarafından bozulmayacağı anlaşıncı, dişini sıkıp bir girişimde daha bulundu. "Yemekte sözüm sadece akademik bir anlam taşıyordu" dedi, "Gereksiz yere üzerine alınmışa benziyorsun." Lady Anne sessizlik engelini kaldıracığa benzemiyordu. Sessizliği İphigenia Tauris'te operasından bir aryayla şakrakkuşu bozdu. Egbert aryayı hemen tanıdı; kuşun tek bildiği arya buydu, zaten kuşu da sadece bunun için satın almışlardı. Aslına bakılırsa Egbert de Lady Anne de, en sevdikleri eser olan Gilbert ve Sullivan'ın The Yeoman of the Guard'ından bir havayı yeğlerlerdi. Sanatsal konularda çok iyi anlaşıyorlardı. Sanatta dürüst ve açık olandan yanaydılar; örneğin bir tablo, konusunu, adının da cömert yardımıyla kendiliğinden anlatıvermeliydi. Koşumları sağa sola kaymış binicisiz bir savaş atının, ayılıp bayılan kadınlarla dolu bir avluya dörtlüye girdiğini gösteren bir tablo, hele de altında "Kötü Haber" yazıyorsa, konusunun askeri bir felaket olduğunu apaçık ortaya koyuyor demektir. Egbert ile Lady Anne, böyle durumlarda tablonun ne anlatmak istediğini hemen anlarlar, daha kıt zekâlı dostlarına da anlatmaktan geri durmazlardı. Sessizlik sürüyordu. Kural olarak, ilk dört dakikalık suskunluktan sonra, Lady Anne'in hoşnutsuzluğu söze dökülür ve sesi dikkati çekecek kadar yükselirdi. Egbert, sütlüğü aldı, içindekinin birazını Don Tarquinio'nun tabağına döktü; tabak zaten ağzına kadar dolu olduğundan süt taşı ve haliye döküldü. Don Tarquinio, olanlara şaşkın bir ilgiyle baktı, bu ilgi Egbert'in onu çağırıp haliye dökülen sütü içmesini işaret etmesi üzerine kesin bir vurdumduymazlığa dönüştü. Don Tarquinio hayatta birçok şey yapmaya hazırdı ama bunlar arasında halı emici elektrik süpürgesi olmak yoktu. Egbert, neşeli bir sesle: "Saçmaladığımızın farkında mısın" diye sordu.

- Dost Kitabevi Yayınları'ndan çıkan Saki hikâyelerinden... Devamı 28.02.2008 tarihli Taraf'ta...

23.02.2008

</div>

Lady Anne Susuyor * – İki

Funda Özgür 28.02.2008

23 Şubat 2008 Cumartesi yayımlanan birinci bölümden özet: Egbert ve Lady Anne evlidir. Öğle yemeği sırasında aralarında küçük bir karı koca münakaşası yaşanmış ama henüz tatlıya bağlanmamıştır. Don Tarquinio evdeki Acem kedisidir. Şakrakkuşu ise İphigenia Tauris'te aryasını bildiğinden aynı evde kendine bir yer edinebilmiştir. Hikâyede başka bir rolleri yoktur. Lady Anne'in dargınlığı daha ne kadar sürdüreceği belli değildir. Not: Kendi halinde bir hikâyedir bu. Okurken olağanüstü bir beklentiye girilmemelidir. *** Lady Anne aynı görüşte olsa bile bir şey söylemedi. Neşesi giderek kaçan Egbert, "Tamam, peki, suç biraz da bende" diye sürdürdü konuşmayı. "Yani ben de insanım, değil mi? Benim de insan olduğumu unutuyorsun gibime geliyor." Sanki sağda solda, satir özellikleri taşıdığı, insan bedeninin bittiği yerde keçi ayaklarının başladığı yolunda asılsız dedikodular çıkmış gibi, bu nokta üzerinde ısrarla duruyordu. Şakrakkuşu, İphigenia Tauris'te aryasına yeniden başladı. Egbert'in sinirleri bozulmuştu. Lady Anne çayını içmiyordu. Belki de kendini iyi hissetmiyordu. Oysa Lady Anne'in kendini iyi hissetmediğinde suskun kaldığı görülmüş şey değildi. "Hazımsızlıktan neler çektiğimi kimseler bilmez," en sevdiği cümlelerden biriydi; öte yandan bilmemek ancak dinlememekten ileri gelebilirdi; yoksa onun bu konuda karşısındakine sunabileceği bilginin küçük bir el kitabını dolduracağına kuşku yoktu. Evet, Lady Anne kendini iyi hissetmiyordu. Egbert, kendisine haksızlık edildiğini düşünmeye başlamıştı; tabii hemen ödün vermeye girişti. "Peki" diyerek halının ortasına doğru --Don Tarquinio'yu yer açmaya ikna edebildiği kadar- ilerledi. "Ben suçluyum. Seni mutlu edecekse, bundan sonra daha akli başında bir hayat sürmeye hazırım." Bir yandan da, belli belirsiz bunun nasıl olacağını geçiriyordu aklından. Orta yaşlıydı, şeytan ancak âdet yerini bulsun diye şöyle bir kanına giriyor, fazla da üstelemiyordu. Yılın on iki ayı boyunca hanımların gazetelere verdikleri küçük ilanlarla zararına satmak istedikleri balık bıçağı takımları ve kürk atkılarına karşı ne kadar ilgisizse, baştan çıkmaya da o kadar isteksizdi. Gene de, olası hınzırlıklarından pişmanlık duyduğunu söylemekte etkileyici bir yanı vardı. Lady Anne etkilenmiş görünmedi. Her yanı seğirten Egbert, gözlüklerinin ardından ona baktı. Onunla tartışmalarında hep haksız çıkmak yeni bir olay değildi. Ama tek başına konuşup gene de haksız çıkmak yeni ve çok büyük bir işkenceydi. Egbert, "Akşam yemeği için giyinmeye gidiyorum" dedi. Sesine bir parça olsun sertlik katmaya çalışmıştı. Kapıda son bir kere zaafına yenildi, bir girişimde daha bulundu. "Aptallık değil mi bu yaptığımız?" Egbert kapıyı çekip çıktığında Don Tarquinio içinden "budala" dedi. Sonra, kadife tüylü patilerini havaya kaldırarak şakrakkuşunun kafesinin hemen altındaki kitap rafına kolayca sıçradı. Kuşun varlığını ilk defa fark ediyormuş gibi görünüyordu ama aslında zihninde uzun süredir geliştirdiği bir eylem planını, üstelik de çoktan kıvamını bulmuş bir kararın kesinliğiyle gerçekleştirmek üzereydi. Kendini kafesinin mutlak efendisi sanan şakrakkuşu, birden yerinden olunca önce sendeleyerek düştü, sonra da kanat çırparak acı acı ötmeye başladı. Fiyatı kafessiz yirmi beş şilindi ya, Lady Anne araya girdiğini gösterecek hiçbir davranışta bulunmadı. İki saat önce ölmüştü. * Dost Kitabevi Yayınları'ndan çıkan Saki hikâyelerinden biri... Baş tarafı 23 Şubat 2008 tarihli Taraf'ta... 28.02.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ödünç saatler

Funda Özgür 03.03.2008

Hiçbir şey sormasak birbirimize... Gözbebeklerimize, yüzümüzdeki çizgilere, seslerimizin alçalıp yükselen perdelerine gizlediğimiz mahrem sevinçlerimizi görmezden gelsek. Birbirimizin hayatının her anına kendimizi nakşetmeye çalışmaktan vazgeçsek. Bir kere... Hiç değilse bir kere insan olduğumuz kadar, insan olduğumu hatırlasak onun da. Rahat bıraksak karşımızda otururken. Gözlerimizi gözlerine dikip 'Ne yaptığını biliyorum' dercesine bakmasak. Bir şeyler itiraf etmesini beklemesek. Bir şeyler itiraf etmek zorunda olmasak biz de. Sevimsiz bir hâkim gibi davranmasak birbirimize artık. Neden geldiğimizi bilmediğimiz, ne zaman terk edeceğimiz konusunda hiçbir fikir yürütemediğimiz şu gezegende bizsiz birkaç saat geçirmesine tahammül gösterebilirsek. Ne kadar uzun sürecektir olursa olsun, her an biraz daha azalan ömrümüzün sayılı saatlerini, onun nerede kimlerle ne yaptığını tahmin etmeye çalışarak harcamasak. Kendi hayatımıza baksak... Kendi birkaç saatlerimizi yaratsak... Eğer bizi acıtacak bir şeyler yaptığınan emin olduğumuz o saatler canımızı çok yakıyorsa... Bir adım ileriye geçsek... Mahrem sevinçlerimizi sadece gözbebeklerimize, çizgilerimize, sesimizin alçalıp yükselen perdelerine gizlemekle kalmamak; meme başlarımızda, koltukaltlarımızda, popomuzun bacaklarımızla birleştiği kıvrımlarda, kasıklarımızda, tanrıça kuytuluğumuzda taşısak. Ve bunu yaparak intikam aldığımızı düşünmesek. Öyle olmadığını anlasak. Hayatın başka türlü çekilir bir şey olmadığını, kendimize gizli vahalar yaratmadıkça onunla başa çıkamayacağımıza ikna olsak artık. Ödünç saatler alsak birbirimizden. Bunu yapmak için birbirimize haber vermek zorunda kalmamak ama. Fark ettiğimizde de hiç ses çıkarmasak. Eğer bu davranışın ismi 'göz yummak' ise, göz yumsak. Nasıl olsa yerine yenisini, yenilerini bırakırız. Belki de bu saatler birbirimize duyduğumuz öfkenin azalmasını sağlar. O öfkenin nefrete, giderek kine dönüşmesini engeller. Birbirimizde bulamadıklarımızı o birkaç saatlerde tamamlarız çünkü. Kalabalıklar içinden birini seçiyoruz, hayatımıza dahil ediyoruz ama... İnsanız. Türlü arzularımız, beklentilerimiz var. Hayat kısa. Keyif almak, bütün arzularımızı tatmin etmek istiyoruz. Haklıyız belki ama sevdiğimiz kişiden bütün isteklerimizi yerine getirmesini bekleyemeyiz. Buna hakkımız yok. Çünkü hiçbirimiz sevdiklerimizin bütün arzularını karşılamaya muktedir değiliz. Zaten hiç olmadık. Ama arzularımızı bastırmamızı isteyerek birbirimize kötülük etmeye de hakkımız yok. Aslında hepimiz içten içe farkındayız böyle olduğunun, böyle olduğumuzun. Doğuştan gelen fazlalarımız kadar eksiklerimiz olduğunu da biliyoruz. O zaman neden eksiklerimizi başkalarının tamamlamasına, dolduramadığımız boşlukları bir başkasının doldurmasına izin vermiyoruz? Birkaç saat... Ödünç alınmış birkaç saat sadece... O birkaç saat onu bizden, bizi ondan çalmıyor ki... Başka birine gitmiyor ki, biz bir yere gitmiyoruz ki... Sadece hayatlarımızı elimizden geldiğince keyifli hale getirmeye çalışıyoruz. Farklı bedenlerden, zihinlerden ve ruhlardan beslenerek nefes almaya çalışıyoruz. Bunun için kendimizi suçlu hissetmemiz, onu kendisine suçlu hissettirmemiz gerekmiyor. Eğer o birkaç ödünç saati almazsak arada bir birbirimizden, hayatlarımızdan hunharca daha uzun zamanlar çalacağız. Birbirimizi kandırıp durmaya devam edeceğiz. Aldatmaya devam edeceğimizi bildiğimiz halde yalanlar söylemeyi sürdüreceğiz. Aldatılacağımızı bildiğimiz halde yalanlar dinlemeye razı olacağız. Pek akıllıca bir şey değil bu. Susmak değil bunun adı. Gerçekleri kabul edip üstünde fazla düşünmemek belki. Zaten kısa olan hayatı daha da zorlaştırmamak...

01.03.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Lânetli ruhlar

Funda Özgür 19.03.2008

Tanrının öfkeli anlarından birinde yarattığı ruhlardan biridir o. Mutlu olma ve mutlu etme yeteneğinden mahrum bıraktığı, farkında olmadan kendisi gibi 'yaratma' ve 'yok etme' yeteneğiyle donattığı, sıradan kulları arasına katmak istediğinde artık çok geç olduğunu görüp üzerine lânetler yağdırdığı bir ruh... Kalabalıklar arasındayken bile tanıyabilirsiniz onu. Yüzünde taşıdığı donuk ifadeden, her an hunharca bir cinayet işleyecekmiş gibi bakan gözlerinden, soluk benzinden, kurşuni sesinden, neşeli bir kibirle kurduğu sakin cümlelerinden anlayabilirsiniz 'o' olduğunu. Görünmez bir mıknatısla herkes gibi sizi de kendine çeker. Merak edersiniz. Yaklaşmak, yakından bakmak, ona bir kere dokunmak istersiniz. Çok... çok arzularsınız onu. Sonra bir gün dokunursunuz. Ve ona bir kere dokunduktan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmaz... Artık istesenez de uzaklaşamazsınız ondan. Kalabalık yörüngesine dâhil olursunuz. Sizin gibi yarım kalmış heyecanlar yaşayan, bu heyecanlardan hayaller yaratan, varlığını farkında olmadan 'o'na sahip olmaya adanların arasına katılırsınız. 'Uydular'ın... 'Uyduları'nın... Süregiden bir mücadelenin içinde bulursunuz kendinizi birden. Sürekli birbirinin yerine geçmeye çalışan 'uydu'lara uyum sağlarsınız. Hiç durmadan yer değiştirirsiniz. Yer değiştirdikçe yol aldığınızı, ona yaklaştığınızı sanırsınız. Oysa diğerlerini geride bırakmanız hiçbir şey ifade etmez. Diğerleriyle birlikte eşit mesafedesinizdir ona. Yaptığınız, ekseni etrafında dönmektir. Galibi olmayan sonsuz bir yarıştır bu. Hiç kimse ona bir diğerinden 'daha yakın' değildir. Sadece o canı istediğinde bazı uydularının kendisine daha yakın olmasına izin vermektedir. Kötücül bir gülümsemeyle 'uydu'larını izler lânetli ruh. Kendisi için mücadele edilmesi hoşuna gider. Belirlediği yörüngede, 'uydu'larının dans eder gibi çevresinde dönüp durması onu ziyadesiyle memnun eder. Bütün bunlardan hiç sıkılmaz. Çünkü her şey denetimi ve gözetimi altındadır. Hiçbirinize 'ait' olmadan hepinize 'sahip' olmayı sever. Siz bunu nasıl yapabildiğini düşünmeye başladığınızda çoktan teslim olmuşsunuzdur ona. Kısa sevinçler yaşatır size, diğerlerine de yaşattığı gibi. Koyu gri bulutların ardından yüzünü gösterip kaybolan kış güneşi gibi vaat-kâr anlar... O anların peşinden bir ömür koşmaya hazırsınızdır, tıpkı rakipleriniz gibi. Lânetli ruh bunu bilir. Bu, onu çok eğlendirir. Ama yine de mutlu değildir. Mutlu olma ve mutlu etme yeteneğinden yoksundur çünkü. Belki de bu yüzden bu kadar çok 'uydu'su olmasına izin vermektedir. Karanlıklar ülkesinin 'kral'ı, 'kraliçe'si gibi davranır ama... 'Tek' değildir. Tanrının öfkeli anlarında yarattığı başka lânetli ruhlar da vardır. Onlardan biriyle karşılaşınca işler değişir. Çünkü ikisi de sadece 'çekme'yi, kendisine yaklaşanı çekim alanına dahil etmeyi bilir. Ve lânetli ruhların birbirlerini çekim alanlarına katmaya çalışmaları tehlikelidir. Aralarındaki bu tuhaf çekim, büyük felâketlere gebedir. Kuvvetli iki güç alanı birbirine yaklaştığında bir lânet tufanı kopar. Yan yana geldiklerinde en çok 'uydular' zararlı çıkar. Her biri bir yana dağılır. Yörüngesini kaybetmiş bir göktaş gibi sonsuzluğa savrulur. Sonsuzluğun kara deliğinde kaybolur. Derken lânetli ruhlar birbirinden uzaklaşır. Tufan dinir. Özledikleri sükûnet içinde yalnız kaldıklarını görmek önce ürkütür onları. Çünkü güçlerini 'uyduları'ndan alırlar. Ama yörüngeleri boş kalmaz. Yok ettiklerinin yerine yenilerini koyarlar. Yeni 'uydu'lar yaratmakta zorlanmazlar. Sadece 'yaratmayı' ve 'yok etmeyi' bilir onlar...

20.03.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beklemek

Funda Özgür 23.03.2008

Rutin aralıklarla bir sağı bir sola gidip gelen kısık sesli sileceklerin berraklaştırdığı bulanmaya mahkûm bir camın ardında... Buz kesmiş ellerinizin saatlerdir ısıtamadığı meşin kaplı bir direksiyonun başında... Issız bir istasyonda... Titrek parmaklarınızın ters yüzüyle dudaklarınızı örterken dirseklerinizi pervazına dayadığınız bir pencere kenarında... Bir şemsiye altında... Artık ılınmış bir fincan çayın, zarif porselen tabağındaki yarısı ısırlmış bisküviyle durduğu dağınık bir masada... Boş bir bilgisayar ekranının başında... Kış loşluğunun yayıldığı geniş, sessiz, parkeleri yıpranmış, perdeleri sararmış bir salonun yıllanmış kadife koltuğunda... Beklersiniz. Savaşta uğurladığı bir günlük erkeğini kasıklarında saklayan bir gelin... Firar etmiş bir asker... Paslı demirlerin görüntüleri böldüğü ziyaret gününü ipe çeken bir müebbet mahkûmu... Ameliyathane kapısının yanında sırtı soğuk duvara yaslı umutsuz bir hasta yakını... İlk kez saçları kısacık kestirilmiş, ilk defa üniforma giydirilmiş, ilk günün son zili yaklaşırken çantasını sıkı sıkıya kavrayıp içini çeken, hıçkırık gizli küçük yüreğindeki kocaman kasvetle annesine sarılacağı anı hayal eden bir çocuk gibi... Beklersiniz. Görmediğiniz, ismini söyleyemediğiniz, bir türlü tarif edemediğiniz, yerini bilemediğiniz ama varlığından emin olduğunuz birini beklersiniz öylece durduğunuz yerde. Sıkışıp kaldığınız tozlu tavan arasından, hayatınızı ağır ağır kaplayan o zehirli örümceğin ağından, sonsuz mutsuzluğunuzdan, dinmeyen huzursuzluğunuzdan, genişleyen iç sıkıntınızdan, sağaltamadığınız kaynağı belirsiz acınızdan, sırtınızda yükselen mecburiyetler kamburundan, kimsesiz yalnızlığınızdan sizi çekip almasını beklersiniz. Dizlerinizin, ellerinizin, dudaklarınızın titrediğini hissettiğiniz, korunmaya ihtiyaç duyduğunuz her an biraz daha artan bir şiddetle ortaya çıkmasını istediğiniz... Hiç tanımadığınız, hakkında hiçbir şey bilmediğiniz, hiç incitmediğiniz, henüz incinmediğiniz o kişiyi beklersiniz siz. Kendinize kıvrılmak zorunda olduğunuz gece yarılarında onu ararsınız yanınızda. Gözlerinizi kapatıp parmaklarınızın ucuyla yüzüne dokunursunuz. Elinizi olmayan elinin içine yerleştirir, başınızı göremediğiniz omzuna yaslarsınız. Aşına olmadığı kokusunu duyarsınız. Beklemediğiniz bir anda çalan kapının ardında, yanlış düşen bir telefonun ucunda onu bulmayı, her gün döndüğünüz köşe başında onunla karşılaşmayı umarsınız. Onu arayacak gücünüz yoktur. Sizi gelip bulmasını, küçük bir sesle, belki bir nefesle varlığını size duyurmasını istersiniz. İhtiyaç duyduğunuz anlarda Alaaddin'in sihirli lambasından çıkan iyi kalpli cin gibi önünüzde belirversin, hiç konuşmadan yanınızda otursun, başınızı ellerinin arasına alsın, sonsuz bir şefkatle sizi sarsın, saçlarınızı sevsin, başka hiçbir şey yapmadan uzun uzun sizi sevsin istersiniz. Dokunmanın büyüyle iyileşeceğinizi bilirsiniz. Gözlerinizi birkaç saniyeliğine kapatacak olsanız unutacağınız, çizgilerini hafızanıza asla yerleştiremeyeceğiniz bir yüze, karaltıyı andıran bir görüntüye sahiptir o. Entrikalarla dolu bir filmin, sadece birkaç sahnesinde ortaya çıkan ama onsuz da olmayan repliksiz 'iyi' karakteridir. Taşıyamayacağınız kadar büyük yüklerin altına girdiğiniz hayatınızı kolaylaştırmasından başka bir şey istemezsiniz ondan. Sadece sessiz varlığına ihtiyaç duyduğunuz anlarda kendinizi teslim edersiniz ona. Bu yüzden sadece o zamanlarda sessizce çağırırsınız. Bir hayaleti bekler gibi beklersiniz onu. Bir hayaleti sever gibi seversiniz.

22.03.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sahne

Funda Özgür 28.03.2008

Kim kurdu bu gülünç sahneyi? Oyuncuları kim seçti? Yoksa hepsi kendi isteyerek mi geldi? Hepimiz isteyerek mi toplandık yine? Böylesine kötü bir sahneye çıkacak kadar cesur muyuz? Daha sevdiğimiz kadının,

sevdiğimiz erkeğin ismini yüksek sesle söyleyemiyoruz. Hangi 'cesaret'ten bahsediyoruz? Yazılmış replikleri acemice okumaktan başka bir şey yapmayan yeteneksiz oyuncuların başka bir şey değiliz hiçbirimiz. Bize yazılan rolleri ezberlemeye çalışırken bile sesimiz titriyor. Küçük basit hilelerle bizi izleyenleri kandırabileceğimizi düşünüyoruz. Nasıl da sahtekârız. Bir palyaço kadar bile olamıyoruz. Oysa ağlarken aynada ne kadar da ona benziyoruz. Ne ki onun kadar kişilikli davranamıyoruz. Ağlarken turuncu peruğunu çıkarır o. Oyunun sonu gelmese de siler makyajını. Gerçek kimliğini koyar ortaya. 'Daha fazla' oynayamayacağını bilerek. Elbiseleri üstünde, çıplak kalır. Çırlıçıplak. Ya biz? Biz bunu bile yapamıyoruz. Kötü bir aktör, kötü bir aktris olduğumuzu bildiğimiz halde bir türlü kendimizi koyamıyoruz ortaya. Kendimize ve birbirimize biçtiğimiz rollerle, kurmaya çalıştığımız sahtekâr cümlelerle her şeyi 'normalleştirmeye' çalışıyoruz. İki kadının ismini aynı cümlede kullanarak, iki erkeğin ismini aynı cümlede anarak... Bozuntuya vermeyerek... Oysa kimse aptal değil. Ya da hiç kimse bizden daha aptal değil. Ya da hiçbirimiz başkalarından daha zeki değiliz. Hiç olmadık. Bu gülünç sahneyi kim kurdu? Bu üstümüze oturmayan ucuz kostümleri kim dikti? Bu aptal senaryoyu kim yazdı? Bu şeffaf perdeleri kim çekti? Hepsini biz mi yaptık yine? Zil neden olur olmaz yerde çalışıyor? Niye hep aynı oyunu oynayıp duruyoruz? Bir kere de mi değişmez senarist? Bir kere de mi oyuncuları değiştirmez yönetmen? Dekorlarla bir kere bile oynamaz mı sanat yönetmeni? Herkes ne kadar acemi. Hepimiz ne kadar beceriksiziz. Kim kurdu bu gülünç sahneyi? Biz kendi isteğimizle mi çıktık? 'Oynamak' zorunda mıydık yine? Oynamak zorunda mıyız? Yüzümüzdeki pudra, ucuz boyalar gizliyor mu bizi? Ya sevdiğimizi? Kimseye hiçbir şey belli etmiyor muyuz gerçekten?

27.03.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Göze almak

Funda Özgür 30.03.2008

Vazgeçebilir misiniz biriktirdiklerinizden? İşe yaramaz bir kâğıt parçası gibi buruşturup atabilir misiniz geçmişinizi? Bir kibrit çakıp yakabilir misiniz hayatınızı hemen şimdi? Bırakıp gitmek mi? Yoksa yaşamınızın artık tasarrufunuz dışında kurulmuş olan dengesini muhafaza etmek; bunun için bir cambaz gibi nefesinizi tutup ip üstünde yürümeyi sürdürmek mi? Hangisi? Kaç zamandır karnınızdan konuşarak kurduğunuz hayallerinizin peşinden mi gideceksiniz? Yoksa çok istediği elbiseye rastladığı vitrine, çok parası olduğu halde, sırf pahalı diye arkasını dönen pintinin teki gibi önünüze çıkan fırsatları görmezden mi geleceksiniz yine? Kaç yıl bıraktınız geride? Dönüp baktığınızda nasıl bir siz görüyorsunuz? Her hareketinden sonra yanlışı bir şey yaptığı korkusuyla etrafına bakan, duyduğu her 'aferin'le yüzü aydınlanan ürkek bir çocuk mu? Zamanın çakala dönüştürdüğü bir yetişkin mi? Bir türlü ne yapacağını, hangi yöne gideceğini bilemeyen zavallı bir şaşkın mı? Ne görüyorsunuz dönüp arkanıza baktığınızda? Hep doğruları bulmaya, hiç hata yapmamaya programlı, belki 'başarılı' ama fevkalâde sıkıcı, rahatsız edici derecede kusursuz, kusursuzluğuyla huzursuz bir zaman aralığı mı? Ev ödevi gibi yaşanmış bir hayat mı? Nasıl bir hayat yaşadınız? 'İyi ki yaptım' dediğiniz ne var hayatınızda? 'Keşke'ler mi hâkim geçmişinize? Gerçekleştirmeyi çok istediğiniz halde sizi engelleyen neydi? Neydi bir türlü göze alamadığınız? Okuldan atılmak... İflas etmek... Evlâtlıktan menedilmek... Başarısız addedilmek... Bir kadın, bir erkek tarafından sonsuza kadar lânetlenmek... Neden mecburiyetlerinizden soyunmadınız? Neden çekip gitmediniz? ?imdi olmak istediğiniz, durmak istediğiniz yerde misiniz? Elinizdekileri kaybetme riskini göze

almadığınız için aslında belki de hiç kazanmadınız. Arzuladığınız kadın sizin değil. İsteddiğiniz erkek başkasının. Yanınızdaki yabancıyla yaşamaya devam etmek istediğinizden emin değilsiniz. Saçma diplomalarınıza yabancısınız. Her gün iştiğal ettiğiniz, yapmak istediğiniz iş değil. Çok şeye sahipsiniz ama siz koskoca bir 'hiç'siniz. Hedeflerinizle hayallerinizi karıştırmış olabilir misiniz? Kıyaslamalarla, kıskançlıklarla önünüze koyduğunuz, bazen ıskaladığınız ve ıskaladıkça hırslanarak sarıldığınız, bazen tam on ikiden vurup kazanmanın şehvetiyle çoğalttığınız o hedeflerin aslında hayalleriniz olduğuna kendinizi bile inandırmış; hayatı bir hedef tahtası haline getirmiş olabilir misiniz? ?imdi hedeflerinizden vazgeçer misiniz peki? Derin iç çekişlerle anımsadığınız, içinizin derinlerine ittiğiniz hayallerinizin peşinden bu kez gider misiniz? İşinizi, ailenizi, servetinizi, siz ne olup bittiğini anlamadan başkalarının üstünüze bir elbise gibi giydirdiği 'itibar'ınızı kaybetmeyi göze alır mısınız? Sahip olduğunuz ne varsa hepsinden tek kalemde vazgeçebilir misiniz? 'Değer mi' diye mi düşünüyorsunuz hâlâ? 'Değmez mi?' Her ne ise istediğiniz, bir şeyleri onun uğruna yitirmeye -eğer yitirmekse bunun adı- 'değmez' mi gerçekten? Hangi koşullarda ne olursa 'değer?' Ne için, kim için bir şeyleri yitirmeyi göze almaya 'değer' sizce? Peki hiç 'değdi'ği oldu mu? Ne zaman, kim için, neyi göze aldınız? Hafızanızı zorlayacak olsanız neler hatırlarsınız? Yoksa biri, birileri, bir şeyler uğruna hayallerinizi unutmayı mı göze aldınız hep? Neden peki? Daha kolay olduğu için mi? Göze alacak cesaretiniz olmadığı için mi? 'Hayallerimi feda ettim ama değdi' dediğiniz bir şey var mı hayatınızda? Hep yitirmekten korktunuz bugüne kadar? Elde kaç var? Kaç yıl bıraktınız geride? Nasıl bir hayat yaşadınız? En son ne zaman bir şeyleri göze aldınız? Hâlâ hatırlamıyor musunuz? Oysa göze aldığınız kadar varsınız. Göze aldığınız kadar gerçeksiniz. Göze aldığınız kadar hükmünüz var dünyada. Göze aldığınız kadar yaşıyorsunuz. Hiçbir şey göze almıyorsanız hayatı hak etmiyorsunuz.

29.03.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kalem ve Kılıç

Funda Özgür 03.04.2008

R. M. Rilke'nin 1893'te yazdığı hikâye ve bugünkü Türkiye...

Bir odanın bir köşesinde bir kılıç duruyor, gövdesinin çelik yüzüne güneşin şavkı vurmuş, pembemsi pembemsi ışıldıyordu. Derken kasılarak çevresine bir göz gezdirdi kılıç. Gördü ki odada bulunan her şey kendi parıltısından beslenip geçiniyordu. Her şey mi? Ama yo! ?u oradaki masanın üzerinde bir mürekkep hokkasına miskin miskin yaslanmış bir kalem duruyor, onun çakmak çakmak görkemi karşısında boyun eğmeyi şuncacık aklına getirmiyordu. İşte buna içerledi kılıç ve konuşmaya başlayarak şöyle dedi: "Sen kim oluyorsun da, beş para etmez yaratık, başkaları gibi benim parıltım karşısında boyun eğmiyor ve ona hayranlık duymuyorsun? Bir bak bakayım şöyle çevrene! Ne kadar araç gereç varsa, hepsi derin bir saygıyla koyu bir karanlığa bürünmüş duruyor. Mutluluk bağışlayan ıslıl ıslıl güneş, beni, yalnızca beni aranızdan seçip kendine gözde yaptı; hazdan geçilmeyen alev alev öpücükleriyle hayat veriyor bana, ben de bunun altında kalmıyorum, ışığın gücüne bin kat daha güç katıp yansıtıyorum. Göz kamaştırıcı giysiler içinde dolaşmak yalnızca kudretli prenslere yaraşır. Güneş de benim kudretimi biliyor, bildiği için de ışınlarından dokuduğu o krallara özgü erguvan rengindeki kaftanı omuzlarıma atıyor." Bunun üzerine kalem, vakur bir edayla, gülümseyerek karşılık verdi: "Biliyor musun, ne

kendini beğenmiş, ne burnu havada şeysin sen! Ödünç alınmış bir parıltıyla böbürlenip duruyorsun. Oysa -- düşünsene bir- çok yakın akrabamız seninle. İkimizi de o sevecen toprak ana doğurdu; ikimiz de başlangıçta aynı dağın koynunda yan yana yattık binlerce yıl. Sonunda arı gibi çalışan hamarat insanlar, bizi barındıran o maden cevherini keşfetti. İkimizi de soyup aldılar cevherden. Hoyrat doğanın biz söz dinlemez çocuklarının buram buram tüten demirci ocağının kızgın alevlerinde tutulup güçlü çekiç darbeleri altında dünya işlerinde kullanılacak yararlı nesnelere dönüştürülmemiz gerekiyordu. Öyle de oldu. Sen kılıç şeklini alıp kocaman ve sivri bir uçla donatıldın; ben de bir kalem olup ince ve zarif bir uca kavuştum. Bir işe soyunacağımız zaman ilkin pırıl pırıl uçlarımızı ıslatmamız gerekiyor. Sen kanla, ben yalnızca mürekkeple." Oradan atıldı kılıç: "Senin bilgiçlik taslayan bu konuşmana doğrusu gülmemek elde değil. Bir farecik, hiç değerindeki bu hayvan, kalkmış da fille arasında yakın bir dostluğun varlığını kanıtlamak istiyor sanki. Bir fare de konuşsa senin gibi konuşurdu ancak! Öyle ya, onun da fil gibi dört ayağı var, hatta filin hortumu gibi bir ağza sahip olmakla övünebilir. Bu durumda hani her ikisinin en azından birinin kuzeni olduğuna inanılabilirdi. Sen, azizim kalem, pek kurnazca davranıp kendi çıkarını düşünerek ne bakımdan sana benzediğimi dile getirdin sadece. Ama bizi birbirimizden ayıran şeyin ne olduğunu bak sana anlatayım. Ben ıslıl ıslıl, mağrur kılıcı gözünü budaktan esirgemeyen soylu bir şövalye kuşanır; sana gelince, seni moruk bir yazıcı eşek kulağı gibi uzun kulağının arkasına yerleştirir. Beni efendim güçlü elleriyle kavrayıp düşman saflarından içeri taşıyıp götürür; ben ona yol gösteririm. Seni ise canım kalem, yazıcı efendin sararmış kâğıtlar üzerinde elleri titreyerek gezdirip durur. Ben düşmanların arasında celallenip ifrit kesilir, pervasızca oradan oraya atılır, gözümü karartıp bir sağa bir sola saldırırım. Oysa sen sonu gelmeyen bir tekdüzelikle kâğıt üzerinde cızırdayarak ilerler, seni hareket ettiren elin dikkatle gösterdiği çizgilerden bir lokma bile dışarı çıkmayı göze alamazsın. Ve ben sonunda --sonunda- gücüm kuvvetim kalmadı da yaşlanıp kocayarak elden ayaktan düştüm mü, kahramanlara yaraşır biçimde atalar salonunda sergilenir, herkesin hayranlığını kazanırım. Peki, seni nasıl bir gelecek bekler, söyler misin? Efendin senden artık memnun kalmadı mı, yaşlanıp kocanın da kâğıt üzerinde soluya soluya, kalın çizgiler çekerek ilerlemeye başladın mı, efendin kolundan tutar, sana destek olan sapından çıkararak kaldırır atar seni; bilemedin merhamete gelip birkaç kardeşinle eskicinin birine birkaç kuruş karşılığında verip seni elden çıkarır. Kalem ucu pek ciddi bir edayla, "Evet, bu söylediklerinde bazı bakımdan o kadar da haksız sayılmazsın!" diye karşılık verdi. "Çokluk küçümsenip horlandığım doğrudur. İşe yaramaz duruma geldiğim zaman bana pek kötü davrandıkları da yalan değil. Yine de çalışabildiğim sürece elimde bulundurduğum güç hiç de az buz sayılmaz. Bir bahse bakar nihayet, gerçekten böyle midir, değil midir, görürsün." "Sen beni bir bahse mi davet ediyorsun?" diye güldü kılıç kurumlanarak. "Kabul etmeyi göze alabiliyorsan evet." "Kabul etmem mi hiç!" diye yanıtladı kılıç. Gülmekten hâlâ kendine gelememişti. "Nasıl olacak bu bahis peki?" Kalem ucu doğrulup oturdu, vakur ve resmî bir tavır takınıp konuşmaya başladı: "Bahse girerim, istedim mi işini görmekten, kalkıp savaşa girmekten alıkoyabilirim seni." "Güleyim bari. Bu ne cüret!" "Nasıl, var mısın?" "Tamam, varım!" "Pekâlâ..." dedi kalem ucu. "Görelim bakalım." Bahse tutuşmalarının üzerinden henüz bir-iki dakika geçmişti ki, tepeden tırnağa zırlara bürünmüş genç bir subay girdi içeri, orada kılıcı kaptığı gibi kuşandı. Ardından memnun gözlerle kılıcın çil çil parlayan çeliğine baktı. Dışarıdan borazan sesleri, trampet gürültüsü geliyordu, anlaşılan savaş kopmuştu. Genç subay tam odadan çıkıp gidecekti ki, üniformasındaki bir sürü nişandan anlaşıldığına göre yüksek rütbeli bir komutan içeri girdi. Genç subay eğildi komutanının önünde. Ama, yüksek rütbeli komutan masaya yaklaşp kalemi kaptı, bir kâğıda acele bir şeyler çiziktirdi. "Barış anlaşması imzalanmış bulunuyor" dedi ardından gülümseyerek. Bunun üzerine genç subay kılıcı yine aldığı köşeye bıraktı; komutanla birlikte odadan çıkıp gittiler. Ama kalem masanın üzerinde kalmıştı. Güneş ışınları onunla oynuyor, ucundaki ıslak maden ıslıl ıslıl parlıyordu. "Hani sen savaşa gitmiyor muydun, sevgili kılıççıgım" diye sordu gülümseyerek. Kılıca gelince, karanlık köşesinde sessiz sedasız duruyordu. Sanırım bir daha da övünüp böbürlenmeye kalmadı.

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aşk ve adalet

Funda Özgür 06.04.2008

Eğer başımızın birkaç santim üstünde her anımızı kaydeden görünmez bir kamera olsaydı ve o kamera günün birinde indirip bir perde bizi gösterseydi bize, kendimizle çok eğlenirdik herhalde. Bir ses kayıt cihazından yükselen sesin bizim olduğuna nasıl hayret ediyorsak, bir başkasını dinliyormuş gibi dinliyorsak kendimizi, perdede gördüğümüz kişinin de biz olduğuna inanmakta zorlanırdık muhtemelen. Mimiklerimize, aklımızdan geçenleri gizlemeye çalışırken yüzümüzün aldığı şekle, sesimizin tınısına, hareketlerimize, hal ve tavırlarımıza şaşırır, gözlerimizi karşıımızdaki bizden kaçırmaya çalışırdık. 'Acemi' bulurduk kendimizi çünkü. 'Gerçek' sanılacağından hiç kuşku duymadan kurguladığımız 'oyun'un, oyun olduğunun anlaşıldığını görürdük. Perdeye bizimle birlikte düşenlerin yüzlerini ilk defa okurken, kendimizden utanırdık. O yüzler 'aslında yakalandığımızı' söylerdi bize. 'Anlama'nın 'tebessüm'ünün yerleştiği o suratların, bize nasıl baktığını ilk defa fark eder, bizi sabırlı bir nezaketle nasıl susarak dinlediklerine şahit olurduk. Karşıdan bakınca, öyle göstermeye çalıştığımız kadar 'adil' olmadığımızı... Bir kanun adamı gibi 'doğru'ların peşinde koşarken zaaflarımız yüzünden 'yanlış'a düştüğümüz zamanlar olduğunu... Hayatın sıkıcı 'gerçek'lerini ararken, kendi 'eğlenceli' gerçeklerimizi şeffaf bir örtüyle gizlemeye çalıştığımızı... Gizlerimizin gün ışığına çıkmaması için yalana, yalanlara sarıldığımızı ve o yalanlarla en yakınımızdakileri, bizi koşulsuz sevenleri bile kırıp dökerek aldattığımızı görürdük. Ama onları hayatımızdaki kadını, hayatımızdaki erkeği aldatır gibi aldatmamızı tuhaf bulmazdık büyük ihtimalle. Çünkü aşkın bir adalet tanrısını bile devirecek derecede güçlü olduğunu ve içimizdeki adalet tanrısını da devirerek 'biz'i ne hale getirdiğini, 'giz'imizi karanlığa gömerkenki ruh halimizi tecrübelerimizle bilir, hatırlardık. Adeta 'ilâhi' bir tesadüfün karşımıza çıkardığına inandığımız kişiyi kaybetme korkusunun bize yaptırdıklarını izlerdik bir festival filmi izler gibi. Başkalarından farklı değilmiş gibi davranmaya çalışırken, ona bir koza örmek için harcadığımız çabayı... Yanımızda, yakınımızda olsun, gözümüzün önünde dursun diye yaptığımız ve hayata geçirmek için uygun zemin oluşturmaya gayret ettiğimiz planları... Bu planları ustalıkla bir savaş taktiği gibi adım adım nasıl uyguladığımızı ilgiyle izlerdik önümüzde açılan o perdede. Onu hoş tutmak, hayatını kolaylaştırmak, korunaklı bir yaşam alanı oluşturup asla sahip olamayacağı imkânlarla donatmak, onore etmek üzere yeni fırsatlar yaratmak için yaptıklarımıza inanamazdık. Biz artık bizi tanıyamazdık. İşte o zaman, perdeye yansıyan diğer yüzlere bakınca anlardık gerçekten 'adaletsiz' davrandığımızı. Birini hoş tutmaya çalışırken başkalarını mutsuz ettiğimizi, o birine korunaklı bir yaşam alanı oluştururken başkalarının yaşam alanını daralttığımızı, ona imkânlar sağlarken başkalarının aynı imkânlardan yararlanma hakkını ortadan kaldırdığımızı, onu onore etmeye odaklanıp nepotizmin sınırlarını zorlarken diğerlerini görüş alanımızdan çıkardığımızı anlardık bir anda. Ve kim bilir ne kadar zaman başkalarını aldattığımızı, böyle yaptığımızı yüzümüze vurduklarında inkâr ettiğimiz zaman parçalarını hatırlardık. Aşkın, benliğinde vücut bulup 'ilâhi' bir tesadüfle karşımıza çıktığı kişiyle birlikte, konuşurken, yazarken isimlerini lânetlediğimiz kötü kahramanlara benzediğimizi kabul ederdik sonunda. Aşkın adaleti olmadığını, her gizli aşkın kötülük barındırdığını içinde ve kahramanlarının da kötü olduğunu itiraf ederdik nihayetinde. Diğerlerine değilse bile kendimize.

05.04.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İçimizdeki atlar

Funda Özgür 10.04.2008

Bu ne acele? Ne hırs bu böyle? Neye, nereye yetişmeye çalışıyoruz? Neden hiç durmadan koşuyoruz amok koşucusu gibi? Çılgınca geride bırakmak istediğimiz kim? Kimler ya da? Kim onlar? Bizi böyle kendisine kilitleyen hedef veya hedefler ne? Herkesi geride bıraktığımızda, bütün hedefleri 12'den vurduğumuzda ne olacak? Bizi parmakla gösterip alkışlayacak, boynumuza madalya, omuzlarımıza apolet mi takacaklar?

Alkışlansak, madalya alsak, apolet taksak ne olacak?

İstediğimiz bunlar değil mi? Ne peki? Çoktan unuttuk mu yoksa aklımızdan geçenleri? Ne için yola çıktığımızı artık düşünmüyor, akıl almaz bir hızla ilerliyoruz sadece. Öyle mi?

Soluğumuz kesilmek üzere sanki. Yüreğimiz her an duracakmış gibi atıyor. Endişe içindeyiz. Hiçbir şeye, hiç kimseye yetememekten, yetişememekten korkuyoruz. Aslında artık durmamız gerektiğini, durma vaktinin çoktan gelip geçtiğini biliyoruz. Ama yapamıyoruz.

Bir türlü gem vuramıyoruz içimizdeki atlara. Onları ne zaman doğurduğumuzu içimizde, ne zaman çoğalttığımızı, ilk kamçıyı ne zaman vurduğumuzu sırtlarına hatırlamıyoruz. Ama çok iyi tarif etmiş olmalıyız ki gidecekleri yönü ve 'kazanmalarına' dair çok net bir talimat fısıldamış olmalıyız ki kulaklarına, koşuyorlar sadece. Delirmiş gibi koşuyorlar.

Her biri ayrı bir yöne gidiyor ama ve her biri gittiği yöne doğru çekiyor bizi. Aynı anda birden fazla yere bakmak, birden fazla şey görmek, birden fazla şey düşünmek zorunda kalıyoruz. Aynı anda birden fazla yerde bulunmamız, aynı anda birden fazla kişiyle konuşmamız gerekiyor. Oysa mümkün değil bu.

Bunun mümkün olmadığını biliyoruz aslında. Ama doğanın kanunlarına karşı gelmeye çalışıyoruz yine de. Galiba ona karşı gelebilecek kadar güçlü hissediyoruz ve buna göre programlıyoruz kendimizi. Belki de 'gittiği yere kadar gitsin' diye düşünüyoruz. Nereye kadar gidebileceğimizi görmek, sınırlarımızı bilmek istiyoruz. Sınırlarımıza yaklaştığımızda kendimizi yorgun bir Tanrı gibi hissediyoruz. Sınırlarımızı aşma aşamasında 'doping' yapmak zorunda kalıyoruz.

Ama an geliyor tıkanıyoruz. Çünkü doğa olmak istediğimiz o insanı doğurmadı daha. Teknoloji bile öyle bir robot üretmedi henüz. Tıkandığımız an, ruhumuzun eziyet ettiği bedenimizin kendini korumaya aldığı an. Hafızamızın gördüklerini, işittiklerini sildiği, bacaklarımızın hızla atan yüreğimize ayak uyduramayıp yavaşladığı, göz kapaklarımızın ağırlaştığı an... 'Çarp'tığımız an o an; yetemediğimiz, yetişemediğimiz ve bu yüzden bir duvara çarpar gibi birine, bir olaya, bir söze 'çarp'tığımız an... İstemimiz dışında durduğumuz, durmaya mecbur olduğumuz an...

Neden 'çarpmadıkça' duramıyoruz? Kontrolümüzü yitirmemize neden olan sadece içinde yaşadığımız zaman mı? Zaman mı bize 'her şeye yet, yetiş, yoksa saf dışı kalırsın' diyor? Bütün suçu 'zaman'a yükleyerek ona haksızlık ediyor, kendimizi kandırıyor olabilir miyiz? Çok şey istiyor olabilir miyiz? Sakin bir hayatı gerçekten 'bize göre olmadığı' için mi tercih etmiyoruz? Yoksa 'az'la yetinmek istemediğimiz için mi, içimizde doğurduğumuz atların bizi çektikleri yöne doğru koşup duruyoruz? Galiba kendimize 'itiraf' niteliğinde bir açıklama borçluyuz.

Belki de ormanlık bir alanda, üstünde ağaç yapraklarından örtü oluşmuş toprağın üstünde belli belirsiz bir hisirtiyiyle ilerleyen bir kaplumbağayı izlemeli. Veya yağmurlu bir vakit çıkıp dışarı, yosun bağlamış duvarların

kenarlarında ya da kaldırımların bahçeye bakan yanlarında durup milim milim yol alan salyangozlara bakıp biraz düşünmeli... Kırılgan bir kabuğun içinde yaşamaya çalışırken, dikkatsiz bir ayağın altında dümdüz olma pahasına birkaç damla yağmur görünce kaldırımlara, sokaklara çıkmak büyük risk olsa gerek. Ve büyük bir meziyet olmalı, böyle bir fiziksel mecburiyet altında böyle bir riske rağmen ağır hareket etmek, edebilmek...

10.04.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biz birbirimizin eskicileri...

Funda Özgür 13.04.2008

Kısık kırmızı ışıklarla aydınlatılmış, birbiriyle hiç ilgisi olmayan eşyaların yan yana durduğu, yıllardır kimsenin ilgisine mazhar olmamış kimilerinin kalın bir toz tabakası altında gizlendiği, mazisi yeni sayılabilecekler telaşla öne çıkmaya çalışırken sahibinin bile içinde aradığını bulmakta zorlandığı bir eskici dükkânında yaşıyor gibiyiz. Unuttuğumuz, artık hatırlamak istemediğimiz, benzerini bir kez daha yaşamaktan vazgeçtiğimiz veya bir kere yaşadığımız, yaşayabildiğimiz için kendimizi şanslı saydığımız ama çoktan zamana gömüldüğünü sandığımız o kısacık zaman parçaları, artık 'anı' olmuş 'an'larımız, bizden uzakta kalın bulanık bir camın ardında duruyor. Üstüne hızla inen iki zarif elin sahibinin teslim olduğu kişiyle dört duvar arasında yaşadıkları gizi ağırbaşlı bir sükûnetle taşıyan ahşap bir çalışma masası... Kim bilir kaç yıl o ahşap yüzeyden ayrılmamış, ipi çekildiğinde hâlâ sadakatle aydınlanan yeşil şapkalı bir masa lâmbası... İçine gömülü iri düğmelerinden biri eksilmiş, minik kül yanıkları taşıyan etekleri püsküllü kırmızı kadife bir koltuk... Kahverengi deri kaplı sallanan bir sandalye... Tiril tiril bir yaz akşamında uçuşan keten perdeler... O akşam omuzlarımıza aldığımız, en az oturduğumuz balkon kadar yasak olan bir şal... İncir ağaçlarına bakan yüksek bir balkondan sarkan kırmızı sakız sardunyalar... Üstüne gri benler yerleşmiş bir pirinç karyola başı... Birkaç aylığına kiralanmış yazlık bir evin beyaz saten duvarları, ilişik adımlarla basılan yıpranmış halıları... Tavana kadar kitap yüklenmiş loş bir koridor... Boya kokulu bir hol... Buzlu camdan avuç içi kadar bir kül tablası... Gövdesinde uzun çizgilerin ucunda gözyaşı gibi damlalar bırakarak erimiş bir mum... Hiçbiri bize ait değil. Biz hiçbirinin değiliz. Ama hepsi bizi hatırlıyor. Tıpkı bizden öncekileri unutmadığı ve bizden sonrakileri de hatırlayacağı gibi... Gidiyoruz ama onlar kendilerinde saklıyor bizi. Çünkü hepimiz dokunduğumuz yerde biraz kendimizi, biraz kendimizden bırakıyoruz. Dokunduğumuz her şeyden biraz başkalarını çalıyoruz. Kendimizi, kendimizden bıraktıkça eksiliyoruz. Farkında olmadan başkalarıyla, bizden öncekilerle çoğalıyoruz. Hiçbir şey, hiç kimse bizim değil. Biz öyle olduğumuza sansak, sanmak istesek bile hiç kimsenin değiliz. Bir eskici dükkânı gibi hayat... Ve biz, birbirimizin eskicileriyiz... Mazisini bilmediğimiz, vakıf olduğu sırları asla çözemeyeceğimiz eşyalar, 'bizim' olmasını istediğimiz, beklediğimiz sahiplerine benziyor. Sadece kendilerine aitler. Hızla geride bıraktığımız zaman öyle bir köşede bekleyen, gündelik hayatını yaşayan veya vazgeçilmiş, gözden çıkarılmış ya da istenmeden el değiştirmiş o eşyalarda yaşıyor. Yaşadıklarımız bizden uzakta, belki de yakınımızda, hayır geride değil bizim anlayamadığımız bir boyutta sessizce sürdürüyor varlığını. Yaşanan hiçbir an kaybolmuyor. Hiçbirimiz aslında şimdiki zamanda, şu anda yaşamıyoruz. Dağınık, bölük pörçük coğrafyalarda, sıradan eşyalarda soluk alıyoruz. Geçtiğimiz her yerde, dokunduğumuz her şeyde kendimizi, kendi 'an'larımızı bırakıyoruz. Geçtiğimiz her yerden, dokunduğumuz her şeyden başkalarını, başkalarının 'an'larını yükleniyoruz. Hiçbir şey, hiç kimse bizim değil. Biz öyle olduğumuza sansak, sanmak istesek bile hiç kimsenin değiliz. Kalabalık, sahibinin bile içinde aradığını bulmakta zorlandığı, ortalığa yıllanmış ciltli bir kitabın açılan sayfalarından dağılan sararmış zaman kokusunun yayıldığı bir eskici dükkânında yaşıyor gibiyiz. Bir eskici dükkânı gibi hayat. Ve biz, birbirimizin eskicileriyiz.

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siyah beyaz

Funda Özgür 20.04.2008

Günahlarla lekeli hayatlarımızdan hiç değilse bir süreliğine uzaklaşmak, bir eşikten içeri adım atar gibi bir anda başka bir dünyaya adım atmak, kim bilir kaç defa gördüğümüz bir rüyaya yeniden dalmak, 'içimizdeki biz'le baş başa kalmak istediğimiz için mi vazgeçemiyoruz onlardan? Bu yüzden mi onlara rastladığımızda dizlerimizi karnımıza kıvrıp oturduğumuz koltukta cenin pozisyonu alıyor, gündelik şeytani ifademizden sıyrılıp küçük kız çocuğu ifademizi giyiniyoruz yüzümüze? Dört köşeli bir çerçeveye sığdırılmış, eskilikten, eskimekten ara ara titreyen, üstüne minik beyaz lekeler düşen o görüntülere teslim olmamızın nedeni ne? Saçları geriye taranmış, sinekkaydı tıraş olmuş, takım elbiseli erkeklerin sevdikleri kadından başkasına dokunmadığı, pürüzsüz tenleri su gibi kadınların uzun kirpikli iri gözlerinden akan sahici yaşlarla erkeklerini sadakatle beklediği, büyücü doktorların bir dokunuşta hastaları iyileştirdiği, sonunda hep iyilerin kazandığı, kötülerin her zaman kaybetmeye mahkûm olduğu o dünyalara neden takılıyoruz her defasında? Gerçek olmadıklarını öğrendiğimiz an uğradığımız hayal kırıklığıyla vazgeçmeye başladığımız çocukluk masallarının yerine onlara sarıldığımız; ne kadar büyürsek büyüyelim masallara ihtiyaç duyduğumuz için mi? Yoksa bir gün yaşayacağımızdan şüphe duymadığımız büyük aşklar o masallarda hayat buluyor diye mi?.. Yüzlerini boyayıp yerlere kadar uzanan elbiseler giymiş uzun saçlı mutsuz kadınların çıktıkları sahnede ağlayarak söylediği, sanki artık olmayan enstrümanların çaldığı, eski bir plaktan süzülür gibi oturduğumuz odaya dağılan şarkılar neden katılarak ağlama hissi uyandırıyor içimizde? Derinlerimizde bir yerlerde, en az o kadınların mutsuzlukları kadar dokunulmaz, onulmaz gözyaşları mı taşıyoruz? Neden gözyaşlarıyla yaşıyoruz? Yaşamak istediğimiz hayatla, yaşadığımız hayat bambaşka diye mi? Biz de o kadınların dinleyende, izleyende tebessüm uyandıran hayallerine benzer hayaller kurmuştuk hâlbuki... Ama istemenin ve beklemenin ötesinde bir şey yapmayan o kadınlar kadar masum olmadık. İsteddiğimiz erkeğe tırnaklarımızı geçirmeye çalıştık. Hayallerimiz gerçekleşmeyince susmanın erdemine sığınmadık. Arzularımızı susarak saklamayı, saklayarak beklemeyi bilmedik. Aklımızda yüreğimizde biri varken, bedenlerimizi başkalarına teslim ettik. Biz, acele ettik. Ve hiç kazanmamak üzere hayallerimizi yitirdik... ?imdi boş bir odada, kıvrıldığımız koltukta eski 'biz'i görüyoruz karşımızda her defasında. Bakışları da teni kadar yıpranmamış, uğradığı hayal kırıklıklarıyla önünde henüz uçurumlar açılmamış, gülüşü de gözyaşları kadar gerçek olan o kadınlar hep 'biz'iz. Eski biz... Siyah beyaz biz... Düşlediğimiz gibi bir dünyanın olmadığını, 'günah'ı sevmekten ibaret sanan o kadını çok gerilerde bıraktığımızı, ne olursa olsun bir gün bizi gelip bulacak modern şövalyemizin Kaf Dağı'nda bile yaşamadığını ama yine de hiç gerçekleşmeyecek hayallerimizi içimizden söküp atamayacağımızı, bu yüzden onları derinlerimizde bir yerlerde saklayacağımızı biliyoruz artık. Belki de bu yüzden, bütün bunların sadece o düşlerimizin rengini taşıyan o görüntülerde var olduğunu bildiğimizden sakınıyoruz bu kadar onları. Hayallerimiz gibi imkânsızlıklar yüklenmiş, o imkânsızlıklarla izleyenleri yıllarca gülümsetmiş, gülümsetirken içlerine işlemiş, sanki dokunsak parmaklarımızda pudra hissi bırakarak silinecek, sanki bir nefeste uçup gidecek o toz dünyaları bu yüzden seviyoruz. Artık unuttüğümüz hayallerimizin bir yerlerde saklı durduğunu, aramasak da kendimizle kaldığımız bir odada otururken, bir kaldırımda yürürken, bir gece kulübünde dev ekrana bakarken karşımıza çıkacağını bilmek bize kendimizi belki de bu yüzden iyi hissettiriyor.

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

?afak *

Funda Özgür 26.04.2008

Ayrılışlarının bıçakla kesilmişçesine âniliği karşısında şaşırıp kalmıştı. Yirmi yıldır adeta evli bir çift gibi içinde yaşadıkları evde bir hafta önce tek başına kaldığı günden beri bir türlü sersemliğinden sıyrılıp üzüntü haline giremiyordu. Lüzumlu eşyalarının yerini bir türlü bulamayışı yüzünden gülünç bir şekilde dövünüyor ve uşağına çocukça çıkışıyordu: "Canım, şu yakaları yemedik ya! Tıraş sabunu nasıl yok olurmuş yahu, banyo dairesinin küçük dolabında iki tane vardı! Hanım gitti diye tıraş sabunlarının sırrolması icap etmez ya!" İntizama davet edilmemekten dehşete düşerek, yemek saatlerini unutuyor, sebepsiz yere eve geliyor, kaçmak için sokağa çıkıyor, iradeli bir kadın elinin uzatmadığı bir telefona bir şeyler kekeliyordu. Ahbaplarını şahit tutuyor, canlarını sıkıyor, onların sadakatsiz veya itaatli kocalık haysiyetlerini kırıyordu. "İnanılır şey değil dostum! Benden daha kurnazları da işin içinden çıkabilirse aşk olsun... Aline gitti. Yüz kere tekrarlasam ilave edecek başka bir söz bulamam. Böyle şeyler galiba her gün bir sürü kocanın başına gelirmiş... Ne yaparsın? Bir türlü akıl erdiremiyorum. Yok, akıl erdiremiyorum." Gözlerini yusuvarlak açıyor, kollarını kaldırıyor, sonra iki yanına bırakıyordu. Halinde ne facialı ne de utanmış bir eda vardı, dostları onu biraz küçümserlerdi: "Çöküyor, zavallı, çöküyor... Bu yaşta ona çok ağır geldi o iş." Hiçbir zaman sevda hüsrانlarını tatmamış olan bu saçına kır düşmeye başlamış yakışıklı adamı küçük görmekten gizli bir memnunluk duyarak bahsederlerdi ondan. "Güzel Aline'i... Kırk beş yaşında, yapay bir çiçek rengiyle birdenbire sarışın oluverişini, terzisini, kunduracısını değiştirmesini tabii buluyordu. Hiç şüphelenmedi..." Bir gün uşağı: "Hanım gideli beri iş azaldığından, eğer münasip görürseniz..." kabilinden ağızlar yaparak bir hafta izin istediği, sonra gitgide uykularını kaybettiği, çeneleri kısılmış, kulakları oynar bir halde, avcılar gibi sabahladığı, bütün gece nöbet bekleyerek ancak gün ağardıktan sonra biraz gözünü yumabildiği için, bir trene atladı. On beş sene evvel satın aldığı ve Aline için döşediği sayfiye evine gitmeyi göze alamayarak bir akşam yola koyuldu. Ve 'İktisadi gelişme' şerefine ziyaretlere iştirak ettiğini, 'nutuklar verdiğini' hatırladığı büyük bir taşra şehrine bilet aldı. "Güzel bir otel, halis eski Fransız yemekleri, işte tam bana lazım olan" demişti. Canım bu iş başıma geldi diye ölecek değilim ya. Bir hava tebdili yapalım bakalım. Seyahat, güzel yemekler..." Yolda, kompartıman aynasında henüz, dik duran vücudunu, kırışmış ağzını saklayan kırılmış kır bıyıklarını seyrediyordu: "Fena değil, fena değil. Hiç fena değil be, ölecek değilim ya! Kör olasıca!" Kendisine ihanet eden bu kadını bu modası geçmiş, mutedil sözle tahkir ediyordu. Otelden geçen seneki odasını istedi: "Biliyorsunuz ya, meydana güzel bir nezareti olan yuvarlak bir oda!" Söğüş et ve bira ile karnını doyurmuş ve gece sona ererken yatağa girmişti. Çok yorgun olduğundan hemen uykuya dalarak bu firarın mükâfatını göreceğini umuyordu. Arka üstü yatarken, kâfi derecede kuru olmayan çarşafın serinliğini hazla duyuyor ve karanlıkta, örtülmüş perdelerin arasından sızan iki mavimtırak ışık çizgisine bakarak büyük değirmi pencerenin unuttuğu yerini hesaplıyordu. Gerçekten birdenbire uyuyakalmıştı ama bu uyku birkaç saniye sürmüştü; şimdi gece gündüz yanında olmadığı halde uykusunda daima kendisine sokulan kadına yer açmak için insiyakî bir hareketle bacaklarını çekerken gözlerini açtı ve uykudan eser kalmadı. Uyandı ve cesaretle sihirli cümleyi söyledi: Eh neredeyse sabah olacak. Biraz sabret." İki ışık çizgisi pembeleşiyordu, meydana demir çemberli tahta kovaların samimi ve boğuk gürültüsünü, atların iri sabırlı ayaklarının 'lok' diye çıkarttığı sesi işitti. "Adeta Fontainebleau'da, otelin yanında kiraladığımız köşkte

ahırların gürültüsü gibi... Güneş doğarken dinlerdik... Ürperdi, öbür yanına döndü, tekrar uyumaya gayret etti. Zaten atlarla kovaların sesi artık kesilmişti. Açık pencereden daha hafif başka gürültüler geldi. Bu arabadan indirilen çiçek saksılarının tok ve dolgun sesini, nebatların üstüne serpilip suyu ve yere atılan kucak kucak dalların yumuşak gürültüsünü fark etti. Uykusuz adam, "Bir çiçek pazarı olacak, dedi. Yanılmama imkân yok. Strasbourg'a, beraberce yaptığımız seyahatte, sabahleyin kalktığımız zaman pencerelerimizin altında ne hoş bir çiçek pazarıyla karşılaşmıştık. Ne demişti, 'Cineraire'lerin bu kadar mavisini ömrümde görmemiştim' demişti." Muntazam dalgalar halinde yükselen bir kedere, yeni, taptaze, bilmediği bir kedere karşı koymak için kalkıp oturdu. Yakın köprü'nün altında, sakın nehrin sularına kürekler çarptı, ilk cıvıltılı kırlangıçların uçuşları havayı zımbaladı: "Côme'da şafak vakti tıpkı böyleydi. Villa d'Este'de kokusu penceremizden odaya dolan meyveler ve sebzelerle dolu bahçıvan kayığını kırlangıçlar nasıl kovalıyorlardı... Yarabbi, ne olursun..." Bu dua başlangıcından utanacak kuvveti gene kendinde buldu. Ama yalnızlıkta hatıraların ağırlığı altında göğsüne... Yirmi senenin bütün şafakları, yanı başında uyuyan veya gözlerini açmış bir eşin üstüne soluk veya keskin ışıklarını, kuş cıvıltılarını, yağmur incilerini döküyordu, yirmi sene bu... "Ne yapalım derdimden ölecek değilim ya... Yirmi sene, az şey değil... Ama ondan evvel de ne şafaklar seyretmiştim... Meselâ daha delikanlı iken bir gün..." Ama ancak fakir talebe şafaklarının, hukuk mektebine gittiği zamanlara ait ispirto ile ısıtılmış kurşuni sabahların, randevu evlerinde dar leğenli, çinko güğümlü bir odadaki sabahların hatırasını canlandırabilirdi. Bundan vazgeçti, imdadına ilk gençliğini ve en eski şafaklarını çağırırdı fakat bunlar, topal ayaklı demir bir karyoladan fırlayarak, yüzünde bir tokadın sıcaklığını taşıyarak, ökçesi delik deşik kunduralar sürükleyerek sefalet günlerinin köleleri halinde, adi ve acı bir hale geldiler... Bırakılmış adam artık hiçbir sığınağı kalmadığını, ağaran güne karşı mücadelenin beyhude olduğunu, günün ilk saatlerindeki o aşına ve zalim güzelliğin kendisine hep aynı ismi tekrarlayacağını, durmadan tazelenen ve yinelenen hep aynı yarayı deşeceğini anladı ve o zaman tekrar yatağa uzandı, sakın sakın hıçkırmaya başladı.

- Bir Colette hikâyesi, Yaşar Nabi çevirisiyle...

24.04.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tanrı'yı başışlamak...

Funda Özgür 26.04.2008

Henüz ismi bile konmamış bitkilerle yırtıcı hayvan kanlarının, tanımlanması zor renklere dönüşmüş akışkan karışımlarla gizemli tozların, minik tüylerle küçük bez parçalarının buluştuğu bir cadı kazanı gibi kaynar içiniz. Ateşin giderek artan etkisiyle boğuk sesler çıkarak göz göz kaban, o kaban gözleri kendini çoğaltmak üzere sönerken etrafa sıçrayan, sıçrayıp yaktığı yerlerde karanlık çukurlar açan bir cadı kazanına benzersiniz siz. Her gün yeni sözler, görüntüler yüklenirsiniz çünkü. Anlamlandıramadığınız ya da anlamlandırmak istemediğinizden üstünde durmadığınız, ilk defa karşılaştığınız ve tekrar etmeyeceğini düşündüğünüz için olağan saydığınız, önemsememeyi, görmezden gelmeyi tercih ettiğiniz sözleri, görüntüleri hafızanızın bir köşesinde biriktirirsiniz farkında olmadan. Günün birinde zaman aynasından yansıyanlara baktığınızda yüz yüze gelirseniz onlarla. ?aşırırsınız 'gerçek'lerle karşılaşınca... O aynanın bulanıklaştırarak kendi içine gömeceği 'hayatınızın önemsizleri' değildir sizi rahatsız eden. 'Ayrıcalık' başışladığınız ruhun, suretin bıkip usanmadan

yansittıklarıyla yaralanmışsınızdır. Kırılmış, incinmiş, örselenmişsinizdir; canınız yanmıştır. Denersiniz ama hazmedemezsiniz'gördüklerinizi.' Kötü kokan bir havayı solumaktan, midenizi bulandıran bir lokmayı yutmaktan farklı değildir bu his. Yeniden yaşamamak için 'önlem' almanız gerekir. Konuşmak, anlatmak, söylemektir o 'önlem.' Güvendiğiniz, inandığınız, âdeta zihninizde Tanrı koltuğuna oturttuğunuz 'ayrıcalıklı ruh'a onu 'gördüğünüzü,' yaptıklarıyla canınızı acıttığını, bunu yapmamasını söylersiniz. Ne var ki o kabul etmez gördüklerinizi; siz yanlış görmüş, yanlış düşünmüş, yanlış değerlendirmişsinizdir. Gerçekler hiç de sizin gördüğünüz gibi değildir. Kim bilir kaç kez daha 'yanlış görür,' 'yanlış düşünür,' 'yanlış değerlendirir'siniz. 'Ayrıcalıklı ruh' kabul etmez zaman aynasındaki yansımalarını. 'Ayrıcalıklı' da olsa, mecbur mudur insan hata yapmamaya, özenli davranmaya, yüzüne çarpılan soruları cevaplamaya? Hakkı yok mudur yoldan sapmaya, günahkâr olmaya? Vardır elbet... Ama sizin mesele ettiğiniz bu değildir. Kabul edemediğiniz, biçtiğiniz 'Tanrı' rolünü reddetmeyip 'kul' gibi davranmasıdır yaptıklarından ziyade; 'Tanrı'nızın kelâmına uygun davranmaması, sizi aldatmasıdır. Kötülükleriyle beraber doğmuş 'insancık'lardan, en yakınınızdakilerden, hatta kendinizden bile her şeyi beklerken, gelecek her türlü darbeye hazırlıklyken önceden, neredeyse sırlarınızla birlikte teslim olduğunuz, 'ayrıcalık' bağışladığınız ruhtan aldığınız darbeye, darbelerle sarsılırsınız. Ardı ardına şiddetli depremler yaşarsınız. İçiniz bulanır. Biriktirdiklerinizle bir cadı kazanı gibi kaynamaya başlarsınız. Daha çocukluğunuzda 'herkesin Tanrısı'nı kaybetmenin eşiğine geldiğiniz anı, o anın öncesini ve sonrasını hatırlarsınız. Sizi elçileri aracılığıyla adaletine sığınmaya çağıran, hiç aldatmayacağını söyleyen görünmez varlığa nasıl inanmaya ihtiyaç duyduğunuzu... Kendisi yerine gözünüzün önünde yalanlarının tecelli edişini; kimi kullarını kayırırken kimilerini nasıl da kendi haline bıraktığını... Ona inanmak, onu bağışlamak için kendinize direndiğinizi... Ve sonunda gördüklerinizin gerçekliğiyle sarsılırken onu elinizin tersiyle yıktığınızı, yitirdiğinizi anımsarsınız. Zordur Tanrı'yı bağışlamak... Ve zordur en az onun kadar, Tanrı rolü biçtiğiniz, biçtiğiniz rolü reddetmeyen ama kul olmakta direten 'ayrıcalıklı ruh'u da bağışlamak. Bağışlamak da yitirmek demektir çünkü. Eksikliklerini, zaaflarını, 'herkes gibi' olduğunu kabul edip bir daha inanmamak üzere yitirmek...

26.04.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zihinsel şehvet

Funda Özgür 09.05.2008

Dikişleri yorulmuş bir elbise, topukları aşınmış bir ayakkabı, yüklendiklerini artık kendisi bile hatırlayamayan bir çanta gibi hissediyoruz kendimizi. Onca şey biriktirmişken, biriktirmeyi sürdürürken, 'et'e indirgedik benliğimizi çünkü. Eskittik ruhumuzun askısı olan bedenimizi. Yasak bölgelere girmenin heyecanı, kendimizi bildiğimizden beri kulaklarımıza asla bağışlanmayacağı fısıldanan o ölümcül günahı işlemenin küstah gururuyla hor kullandık onu. Uyandırdığı arzusun şiddetine ve o arzusun yansyarak bizde de çoğaldığına tanık oldukça, onun başka hiçbir şeyin veremeyeceğine inandığımız zevkini tattıkça en 'pahalı' varlığımız olduğunu düşündük. Ama yanıldığımızı anladık bir gün... Sandığımız gibi تنها değildi girilmez alanlar; günahlarıyla gururlanan zavallılar kalabalığını ağırlıyordu. Beden bir başına arzu uyandırmaya muktedir olsa bile, arzulamak da tıpkı arzulananmak gibi dokunmaktan başka bir şey ifade ediyordu. Düşünseldi daha çok; yaklaştıkça değil uzaklaştıkça artıyor, mesafelerden besleniyordu. İçine çekildiğimiz zevk girdapları ise, her seferinde bizi biraz daha

yalnıılaştırıyordu. Özgürleştığımızi sanırken bedenimize tutsak etmiştik kendimizi fark etmeden. ‘?ehvet’ yormuştu bizi. Otobüs duraklarının yan yüzlerinde, sayfalarını çevirdiğimiz gazetelerde dergilerde, elimizdeki kumandaların ucunda, sıradan telefon mesajlarında, bilgisayar ekranlarında, vitrinlerde ve kaçınılmaz olarak zihinlerde, zihinlerimizde ucuzlaşıp sıradanlaşmıştı. Oysa bedenimizden ibaret değildik biz ve estetik de olsa bir et yığını olmanın, estetik de olsa bir et yığınına dokunmanın ötesinde bir şeyler arıyorduk. Birbirini kopyalamış gerçek dışı kadın ve erkek bedenlerinden âdeta fıskırarak yayılan şehvet, tek başına bir şey ifade etmiyordu artık bizim için. Dokunduğumuz, bize dokunmasına izin verdiğimiz kadınlar, erkekler eksiliyordu hayatımızdan bu yüzden. Özlem mesafesinde tuttıkları bedenleriyle zevk verirken, bizi zihinleriyle de besleyebilenler kalıyordu yanımızda. Sınırlı hareket yeteneğine sahip bedenin kısa süreli ezbere sevinçleri üstüne bir koza örüyordu sonsuz hayal gücü. Ve biz, bu kozayı örebilecek zihinsel yetisi olanların bize yaklaşmasına izin veriyorduk yalnızca. Bildiğimiz anlamından uzaklaşıyordu şehvet. En az sıkıcı ‘ahlak kuralları’ kadar ‘öğretildiğini’ anlıyorduk ‘ahlaksızlık kuralları’nın da. Sıradanlaştırdığımız zevkle birlikte sıradanlaştığımızı görüyorduk. Yasak bölgelerde gezinmenin, o ölümcül günahı işlemenin heyecanı saman alevi gibi sönerken, ömrünü bizim belirleyeceğimiz bir hazza dönüştüreceğimiz şehvetin peşine düşüyorduk. Zihin, küçümsediği bedenin önüne geçiyordu nihayet. Dokunamadığımız, göremediğimiz zekânın şeffaf girdapları bizi içine çekiyordu bu kez. O girdaplarda kaybolmayı seviyorduk. Zevki salt ‘et’e indirgemiş bir zavallı olarak yaşamaktan sıkılmıştık çünkü. Ruhun aynası olan zihnin kozası içinde ancak bir anlam kazanabiliyordu artık beden. Henüz bilenmiş keskin bir bıçağın parlaklığı kadar göz alıcı, karanlıkları keşfetme arzusu uyandıran, bir anda ne yapacağı belli olmadığından heyecanı hep ayakta tutan zekâ sonsuz hazzı vaat ediyordu. Kelimelere dönüşüyordu şehvet. Dinlemeye tahammül gösteremediğimiz kadınlardan, erkeklerden hızla uzaklaşıyorduk. Sözlerinde tezahür eden zekâlarıyla bizi vuranlara ise dokunmak istemiyorduk hemen. Hayal etmek istiyorduk, dokunarak hissetmeden önce. Çünkü artık şehvetin sadece yasak bölgelerdeki günahkâr dokunuşlarda saklı olmadığını biliyorduk.

01.05.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bilmeye çalışmak

Funda Özgür 22.05.2008

Ne kadar sıkıcısın... Hiç rahat bırakmıyorsun onu... Sürekli üstünde gözlerin... Masanın üstünde duran cep telefonu aydınlandığında, ekranında yazan ismi veya peş peşe dizilmiş rakamları okumaya çalışıyorsun. Telefonun diğer ucundakinin kim olduğunu merak ediyorsun. Kadın mı acaba, erkek mi? Etrafa dağılan cılız sestten cinsiyet tahlili yapabilmek için konuşmasına kulak kesiliyorsun. Eğer karşıdakinin senin cinsinden olduğunu tespit edersen, yüreğın ağzına geliyor. Aklına sorular üşüşüyor. Kim bu tınısıyla sinirlerini bozan sesin sahibi? Yabancı mı, yoksa tanıdığın biri mi? ‘Zararsız’ mı aslında, yoksa ‘tehlikeli’ mi? Neden arıyor? Ya o?.. Neden bu kadar ‘sevecen’ davranıyor? Söz konusu olan önemli bir mesele mi, yoksa muhabbet boşuna mı uzuyor? Dinlemiyormuşsun, duyduklarını önemsemiyormuşsun, kendi işine bakıyormuşsun gibi yapsan da, ‘görünmez düşman’ınla samimiyet derecesini anlamaya çalıştığını ele veriyor gerilen yüzün, titreyen sesin, asabi ellerin. Yanına senin cinsinden birinin yaklaşmasına tahammül edemiyorsun hiç. Onu izlemekten alamıyorsun kendini. Flörtöz bir gülüş mü var yüzünde yoksa mesafeli bir tebessüm mü? Neye şahit olursan ol,

ona güvenemiyorsun. Arkanı döndüğünde o mesafeli tebessümün neye dönüşeceğini kestiremiyorsun. Yanından uzaklaşmak istemiyorsun. Görüş alanında olmasını sağlayarak, görüş alanında durarak onu kontrol edeceğini sanıyorsun. Mümkün değil tabii, hep böyle türlü bahanelerle 'yapışık' yaşamın ona. Bu yüzden kurup duruyorsun kafanda. Senden uzak olduğu o kısa zaman dilimleri içinde ne yapıyor acaba? Fihristinden 'tehlikeli' konuklar mı ağırlıyor sessiz evinde, yoksa yürüme mesafesindeki تنها bir eve 'misafirliğe' mi gidiyor sessizce? 'Önemli' süsü verdiğin 'sudan' bahaneler de bir işe yaramıyor işte. Uzaklaşmış sesindeki durağanlığı, o sesin gerisindeki 'uğursuz' sessizliği anlamlandıramıyorsun. Soru işaretleriyle yaşıyorsun... Sürekli onu 'bilmeye' çalışıyorsun. Sadece şu anını değil, geride kalan yıllarını da kurcalayıp duruyorsun. Onu ancak kendisinin izin verdiği kadar bilebileceğini, bunun ötesine geçemeyeceğini anlamak istemiyorsun bir türlü. Çizdiği sınırı geçmeye çalışıyorsun. Hayatında senin cinsinden biriktirdiği kim varsa çevresinde, şüpheyile bakıyorsun hepsine. Senin gibi hiç renk vermeden, onunla gizliden gizliye 'bir şeyler' çevirdiklerinden şüpheleniyorsun belki de. 'Gülünç' olabileceğini hiç düşünmeden 'iz' peşinde koşuyorsun. Ama o bundan sıkılıyor. Bunu, arkasında bıraktığı kalabalıktan da mı anlamıyorsun? Onu bildiğinde, hakkında her şeyi öğrendiğinde, canını acıtacak gerçeklerin tamamına vakıf olduğunda ne değişecek? Dönüp gidecek misin? Kalıp 'intikam' peşinde mi koşacaksın? Ne yapmak niyetindesin? 'Son' olmak, 'sonuncu' olmak mı gayretin? 'İz' bırakmak için mi bunların hepsi? Bütün izleri silip kendini kazımak mı bir hayata? Neden bu kadar önemli senin için bu? Hayatın, başka bir hayata kazınmak uğruna feda edilecek kadar önemsiz ve değersiz mi gerçekten? Sürekli onunla ilgili soru işaretleri doğurmak yerine, soru işaretine dönüşme hakkını neden kullanmıyorsun? Yoksa böyle bir hakkın olduğunu bilmiyor musun? Farkında değilsin ama yaptıklarınla, hal ve tavırlarınla itiyorsun onu. Sesi eskisi gibi çınlamıyor yanında gülerken. Bakışlarını kaçırıyor artık senden. Nezaketinden seni incitmeden senden uzaklaşmanın yollarını arıyor. Zor bir iş yapmaya çalıştığı. Yanında durarak incitmeden uzaklaşmak birinden... Bunu gerçekleştirebilmek için keskin bir zekâ gerekiyor. Bugüne kadar hep yaptı bunu o. Bak etrafına. Eğer övündüğün kadar zekiysen gerçekten, bunu görürsün. Ya durursun, ya da bilmeye çalışmaya devam edersin. Seçmekte özgürsün...

08.05.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her aşk bir medeniyet

Funda Özgür 22.05.2008

?iddetli depremlerle yerle bir olmaya alışmış bir ada ülkesine benzersiniz siz. Hayatınızda açılan derin yarıklar hızla çökerken, sizi de çeker içine beraberinizdekilerle birlikte. Güç bela batmadan ayakta kalırken, gidenlerle eksilirsiniz. Belki günün birinde uzun uğraşlarla birkaç parçasına ulaşılabilir ama asla tamamı gün yüzüne çıkmayacak huzursuz geçmiş yatarken ayaklarınızın altında, siz bu nekahet halinin geçmesini beklersiniz. Tecrübelerinizle bilirsiniz geçeceğini. Anılarınızın her an dirilip karşınıza çıkmasından korksanız da, hepsinin hayalete dönüşeceğini ve tepenizde dolaşip sizi ürpertmenin ötesinde zarar veremeyeceğini... Harabeye dönmüş hayallerinizin canlanacağını, steplerin kapladığı ruhunuzun renkleneceğini... Korkunç sessizliğin yırtılacağını, natürmort bir tabloyu andıran hayatınızın hareketleneceğini... Yeni bir medeniyet kuracağınızı veya sizde hüküm sürmek isteyen yeni medeniyeti memnuniyetle kabul edeceğinizi, zamanın kat kat, üst üste kurulmuş eski medeniyetleri giderek daha derinlerinize iteceğini bilirsiniz. Bu yüzden sabırla beklersiniz. Belki

üstünüzde hüküm süren son medeniyetin çöküşünün hemen ardından, bazen artçı sarsıntıların da dindiğinden emin olduktan sonra 'yenilenmeye' başlarsınız. Depremlerle yerle bir olmaya alışmış bir ada ülkesine benzersiniz siz. Bir daha ne zaman şiddetle sarsılacağınızı tahmin bile edemeden yaşamaya devam ederken onun gibi, onarılırsınız kendinizi. Kabuğunuzdan sıyrılırsınız. Kim bilir kaçınıcı kez deri değiştirirsiniz. Düşünmezsiniz bu 'yeni' hayatı ne kadar isteyerek seçtiğinizi. Neredeyse başka türlü bir hayatın olmadığına inandığınız zamanları hatırlarsınız. Yaşadıklarınızın kader olmadığını bir kez daha anlarsınız. Bir kâbustan uyanır gibi uyanırsınız. Yıpratıcı bıkkınlıklarla bezeli 'eski' hayatınızdan görüntüler geldikçe gözünüzün önüne, ruhunuzun nasıl örselendiğini anımsadıkça, ona, 'yeni' hayatınıza sıkıca sarılırsınız. Bir kentten başka bir kente, bir ülkeden başka bir ülkeye geçmeye benzer bu his biraz. Soluduğunuz hava, konuştuğunuz dil, üstünde uykuya daldığınız örtü, yürüdüğünüz caddeler, içtiğiniz kahveler, dilinizdeki lezzetler... Hepsi değişir. Yadırgarsınız önce bu değişimi. Ama içinde bulunduğunuz 'yeni' koşullara, bunu nasıl yaptığınızı çok da düşünmeden uyum sağlarsınız. Adeta sihirli bir dokunuşla başka bir hayat yaşamaya başlarsınız. Gardırobunuzdaki değişiklik aynadaki görüntünüze yansır. Kütüphanenize yeni kitaplar, duvarlarınıza yeni resimler, fihristinize yeni isimler eklenir. Birlikte vakit geçirdiğiniz kişiler, izlediğiniz filmler, dinlediğiniz müzikler değişir. Kurduğunuz cümlelere farklı kelimeler gelip yerleşir. İlgi alanlarınız genişlemeye başlar; daha önce hiç dikkatinizi çekmeyen konular, giderek zihninizde daha fazla yer kaplar. Her aşk farklılıklar katar hayatınıza. 'Yeni'likler yüklenirsiniz. Yüklendiklerinizle zenginleşirsiniz. Ayaklarınızın altında yatan geçmişin hayaleti peşinizde dolaşsa da, zamanın onu derinlere, diğer 'medeniyetler'in yanına ittiğini bilirsiniz. Üstünüzde hüküm süren eski medeniyetlerin huzursuz gölgelerine aldırmamayı öğrenmişsinizdir. Yüklendiğiniz 'yeni'liklerin de bir gün 'eski'yeceğini bilirsiniz ama bunu düşünmek istemezsiniz. Her medeniyetin farklı bir görkemi vardır ve siz son görkeme o huzursuz gölgeleri düşürmek istemezsiniz. Bir medeniyetten başka bir medeniyete geçmek veya bir medeniyeti yıkıp başka bir medeniyet kurmak veya kendi kendini yıkmış bir medeniyet üstünde başka bir medeniyetin yükselmesine izin vermek gibi bir şey âşık olmak... Ve her aşk bir medeniyet...

10.05.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Korkak hükümdar

Funda Özgür 22.05.2008

Kimsin sen? O sırma işlemeli kadife, yakası kürklü pek süslü kaftanı kim giydirdi üstüne? Başına o koca kavuğu kim taktı? Kim yerleştirdi o hançeri beline? O altından tahta kim oturttu seni? Böylesi geniş topraklara yayılmış bir saltanat ilan etmene kim izin verdi? Yanındaki kadın mı? O mu böyle seni sana olduğundan başka bir şeymişsin gibi hissettirdi? Dahası, öyle olduğuna gerçekten inandırdı? Peki, sen onun biçtiği kaftanla, çıkardığında kendini çırılçıplak hissettiğin kavuğunla, heybetine heybet katan görkemli tahtında otururken onun için ne yaptın? Olur olmaz yerde çıkarıp salladığın hançeri, kendin için kimse için değil, onun için, sadece kadının için kime sapladın? Bugüne kadar tahtının ihtişamıyla göz kamaştırmaktan, oturduğun yerden görüntünle ve gür sesinle savurduğun sözlerinle nam salmaya çalışmaktan, sürekli bir şeyler buyurmaktan, hiç durmadan ferman çıkarmaktan, hükmünü yitirmeye mahkûm kâğıt parçalarına tuğranı basmaktan, başkentinin en yüksek tepesine çıkıp uçsuz bucaksız ülkeneye gururla bakmaktan başka ne yaptın? Sana bağışladığı hayatının o geniş alanında hüküm sürmeyi hiç reddetmedin ama o alana bir saldırı olduğunda kenara çekildin. 'Senin'

ilan ettiğın topraklarda hüküm sürmek isteyen komşu sınırların ya da uzak ülkelerin hükümdarlarının önüne çıkmaktan çekindin. Depremlerle sarsılırken, üstüne düşen yıldırımları bertaraf etmeye gayret ederken ondan uzaklaştın. Korktun. Göstermeye, görünmeye çalıştığın kadar cesur değildin çünkü. Zaten hiç olmamıştın. Kadınının da inanmaya ihtiyaç duyduğu bir illüzyondan başka bir şey değildi yarattığın. Sen, 'tehlike' anında hep kaçtın. Güçsüzlüğünü, yetersizliğini kimse görmesin, bir yalancı olduğunu kimse anlamasın diye türlü bahaneler yarattın. O 'tehlike' dört duvar arasında yaptığını yapmaktan başka bir şey değildi aslında; kalabalıklar önünde de 'sahiplenmek'ti kadınının. Ondan başka kimsenin duymadığı 'benimsin'i, herkesin duyabileceği 'benim' yapmaktı. Ama sen bunu hiç yapmadın, yapamadın. Sen ancak, bir şekilde ele geçirdiği toprak parçasına 'sözler'le sahip çıkmaya çalışan, konuşmaktan başka bir şeyler yapması gerektiği anda kaftanını, kavuğunu, hançerini de alıp kaçan korkak bir hükümdardın. Oysa o senin gerçekten 'o kadar' cesur olduğuna inandığı için üstünde hüküm sürmene izin vermiş, buyruklarını yerine getirmiş, sana koşulsuz itaat etmişti. Böyle yaptığı için eleştirildiğinde ise ortalığı kırıp geçirmiş, kendisine hayat verenler dahil çevresindeki herkesi susturmuş, sana, gücüne, cesaretine, cesametine laf söyletmemiştir. Hiç aklına getirmemiştir çünkü seni savunurken başını çevirdiğinde bir anda ortadan kaybolacağını, yanında durmayacağını, onu tek başına bırakacağını, başkalarını haklı çıkaracağını. Senden beklemediği ne varsa yaptın. Beklediklerini ise hiç yapmadın. Sen galiba hükümdar olmayı sorumsuz olmak sandın. Hükümdarlık yapmadın, 'hükümdarcılık' oynadın. Tehlikeli bir oyundu bu. Hükmettiğin toprağı 'rahatsız' edersen, seni bir gün üstünden silkip atacağını hesaplamalıydın. Ama süslü görüntüne o kadar hayrandın, yalancı gücünle öyle meşguldün ki buna vakit bulamadın. Sana benzemeyen, hükümdarlığın gereklerini yerine getiren 'esas hükümdar'ın yaklaşan ayak seslerini duymadın. Kaybettin sahip olduğunu sandığın her şeyi.

03.05.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önemlilik hastalığı

Funda Özgür 22.05.2008

Ah bir bilsen aslında ne kadar önemsizsin sen... Kendini açık denizde bulmuş bir filikadan, bir geminin güvertesine konmuş bir martıdan, gökyüzünde kayıp giden bir yıldızdan farklı değilsin. Ne kadar önemsiyorsun kendini. Oysa onca kalabalık arasında küçücük bir karaltıdan başka bir şey değilsen sen. Bir kâğıt parçası üzerine çizilmiş zavallı bir kutucuğa sığdırılmış ismin ne kadar atlasa da bir basamak yukarıya, çift yüzlü kartvizitindeki unvanın ne kadar ağırlaşsa da, bir 'hiç' bile değilsin sen aslında. Kâğıt parçaları üzerinde yukarılara tırmanmaya çalışırken, bir hava akımıyla yükselen sonra tekrar inişe geçen bir toz zerresine veya er ya da geç patlayacak parçaları etrafa dağılacak bir kırmızı uçan balona benziyorsun. Hep boşuna bu didinmelerin; sesi tok amirlerin karşısında titremelerin, saatlerini lâcivert klasörlerin dizili durduğu kahverengi sevimsiz dolaplarla dolu odalarda geçirmelerin. Boşuna hepsi... İstemedin, içine sinmeden, içine sindiremeden yaptığın her şey boşuna. Neden bu kadar yoruyorsun kendini? Yaşadığını duyurmaya mı çalışıyorsun? Yoksa dünyaya kazık çakmak mı niyetin? Biriktirdiğin diplomalarla girip çıktığın gökdelenlerde, şoförünün dikiz aynasında, başka türlüünü beğenmediğin 'business' koltuklarda ne yapmaya çalışıyorsun? 'Var olduğunu' herkese duyurmak mı bütün derdin? 'Farklı' olduğunu anlatmak, 'güçlü' olduğunu göstermek mi yoksa? Ne kadar 'farklı' olduğunu, ne kadar 'güçlü' olduğunu gösterdiğinde ne olacak? Çok mu para verecekler sana?

'Zengin' mi olacaksın? 'Zengin' olup ne yapacaksın? Sonra 'daha zengin' mi olmak isteyeceksin? Ya ondan sonra? 'En zengin' tahtına mı dikeceksin gözünü? 'En zengin' tahtına oturmak ne fayda sağlayacak sana? En güzel kadınlara sen sahip olacak, en güzel evlerde sen nefes alacak, en gösterişli salonlarda sen kabul göreceksin, en güzel sofralara sen kurulacaksın öyle mi? Peki ondan sonra?.. Mevcudu korumaya mı adayacaksın kendini? Bir de bunun için mi çaba harcayacaksın? 'Önemli' olmak için mi yapıyorsun bütün bunları? 'Önemli' olmaya çalıştıkça 'önemsiz' olduğunu görmüyor musun? 'Farklı' olmaya çalıştıkça sıradanlaşıyor, 'güçlü' görünmek için çabaladıkça 'zayıf' düşüyorsun, Neden bu kadar 'önemli' olmak istiyorsun? Birisi önemsiz olduğunu mu fısıldadı kulağına? Kim acıttı bu kadar seni? Ya da ne hırslandırdı bu kadar? Nedir böyle 'hummalı' bir 'önemlilik' hastalığı'na tutulmana neden olan? Kim seni önemserse kendini 'önemli' sayacaksın? Kim önemsemezse 'önemsiz' olacaksın? Ah yazık sana... Hayatın türlü keyiflerini yaşamak dururken ne eziyetler ediyorsun nefesine... Kendini zorlayarak dahil olmaya çalıştığın o dünyada, pahalı vitrinlerden ya da ünlü terzilerin elinden çıkma 'sivil üniformalar'ın ağırlığı altında eziliyorsun. Sen bu halinle, sana uzaktan bakanda, ancak emeklerken ayağa kalkmaya çalışan bir çocuğa duyabileceği bir şefkat hissi uyandırıyor musun biliyor musun? Daha emeklemeyi becermeden yürümeye, iki ayağı üstünde durmayı henüz öğrenmişken koşmaya çabalayan bir çocuğa. Bu yüzden bütün bencilliğine, 'insanlar âlemi'ne özgü kötülüklerine rağmen şefkat uyandırıyor musun seni izleyende. Bir hasta gibi, bir hasta kadar âcizsin çünkü. 'Ben önemliyim. Ben önemliyim' diye sayıklayan bir hasta... Yakalanandan başka kimsenin tedavi edemeyeceği 'önemlilik' hastalığı'na tutulmuş zavallı bir hasta...

17.05.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki kadın

Funda Özgür 22.05.2008

Cenevre'den attığın siyah beyaz kartı biraz önce aldım. Sıraselviler'in girişinde ayrıldıktan on dakika sonra. Arkası dönük, yüzü görünmeyen kıvrık saçlı siyah trençkotlu kadın ne kadar bana benziyor. Elinde sigara, kendisi gibi sigara içen şehrin arka sokaklarına, gri gökyüzünün altında sanki üst üste yığılmış, sanki birazdan yıkılacakmış gibi duran binalara bakıyor bir balkondan. Yaşadığı kentin 'öteki' yüzünü izliyor benim gibi. 'Öteki' sokaklarla, 'öteki' çocuklarla, 'öteki' yazarlarla, 'öteki' kadınlarla, 'öteki' adamlarla... 'Öteki' hayatlarla ilgileniyor belli. Sen beni hissettiğin için bu kartı attın bana biliyorum. Daha ne kadar hissedeceksin, bir gün hissetmekten yorulacak mısın bilmiyorum. Ben yorulur muyum seni hissetmekten? Sanmıyorum. Ama yine de korkuyorum biliyor musun? Alışık değilim çünkü iki kadının bütün kartlarını açık oynamasına, ikisinden birinin kartlardan birini çekip karşısındakine karşı koz olarak kullanmamasına. Hep iki erkeğin dostluğunun sağlam olduğunu gördüm ben. Bunu nasıl yaptıklarına, yapabildiklerine kafa yordum ama içinden bir türlü çıkamadım. Belki bütün kartlarını açık oynuyorlardı onlar. İçlerindeki 'öteki'yi gizlemiyorlardı galiba birbirlerinden. İki kadının arasındaki o yaradılıştan gelen rekabet miydi ilişkilerini bozan, bir yerden sonra dostluklarına nokta koyan, yoksa erkekler kadar dürüst olmamaları mıydı birbirlerine karşı anlayamadım. İskambil kâğıtlarından yapılmış bir ev gibi yıkıldığına şahit oldum 'iki kadın'ların ilişkilerinin hep. Beni doğuran kadından olma iki kadından başka hiçbirini koşulsuz sevmedi beni. Yine de şanslıydım belki. Bir tek onlara arkamı dönebildim. İkisi birbiriyle hiçbir zaman iyi anlaşamadı ama biliyorum ikisi de beni hep çok sevdi. Hiç üzmedi. ?imdi senin beni sevdiğini biliyorum. Ama daha ne kadar seversin bilmiyorum. Seni seviyorum ama ben seni daha ne kadar severim

bilmiyorum. Hayır, kendimden endişe etmiyorum. Çünkü şapkamı önüme koyup düşündüğümde, şimdiye dek kimseyi incitecek bir şey yapmamaya özen gösterdiğimi, gerçekten de yapmadığımı görüyorum. Galiba dişi dostlarımin içlerinde taşıdıkları 'öteki'leri görmemdi mesele. Ben 'öteki ben'i en yakın bildiğim en çok iki kişiyle tanıştırmakta sakınca görmezken, onların içlerinde taşıdıkları 'öteki'leri tanıştırmamalarıydı benimle. Çarpmak zorunda kalmamdı hep 'öteki'lerine günün birinde. Kabahat onlarda mıydı? Değildi doğrusu. Bendeydi galiba. Kimse kendisini ters yüz etmek zorunda değildi benim gibi durup dururken yanındakine. Herkes yanılttı da bir ben mi doğrudum? Bilmem... Bu soruya 'evet' demek tuhaf geliyor kulağa. Hiçbir şey tek taraflı olmaz çünkü. Ama özeleştiri yaptığımda, hayatımın hatırlamak istemediğim dönemlerine ait kişilerden, ilişkilerden uzaklaşmaktan başka bir 'kabahat'imin olmadığını görüyorum. Peki, ben bu kadar pirüpakım da senden mi endişe ediyorum şimdi? Endişem sanırım şahsınla ilgili değil. Çünkü içinde taşıdığın 'öteki sen'i tanıdığımı sanıyorum. Bir gün başka bir 'öteki' daha çıkar mı içinden bilmediğim? Kendi içimden başka bir 'öteki ben' daha çıkıp çıkmayacağını nasıl bilmiyorsam bunu da bilmiyorum. Cenevre'den attığın siyah beyaz karttaki kadın ne kadar bana benziyor. Elinde sigara, kendisi gibi sigara içen şehrin arka sokaklarına, gri gökyüzünün altında sanki üst üste yığılmış, birazdan yıkılacakmış gibi duran binalara bakıyor bir balkondan. Yaşadığı kentin 'öteki' yüzünü izliyor benim gibi. 'Öteki'lerle ilgileniyor belli. Sen beni hissettiğin için bu kartı attın bana biliyorum. Daha ne kadar hissedeceksin, bir gün hissetmekten yorulacak mısın bilmiyorum. Ben yorulur muyum seni hissetmekten? Sanmıyorum. 'İnsan olma', 'kadın olma' payı bıraksam da.

22.05.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her şey biter

Funda Özgür 24.05.2008

Göğsünün üstüne oturmuş sanki dünya...

Öyle ağır ki eziliyorsun altında. Nefes alamıyorsun. Bir kibrit çakılmış da sanki, sönerken çıkardığı o geniz yakan dumanı solumaktan bir türlü kaçamıyorsun.

Çaresizlik içinde kıvranıyorsun. Her şey çözümsüzmüş gibi görünüyor gözüne. Giderek tek gözlü korkunç deve dönüşen sıkıntıların yanında kendini 'ufacık' hissediyorsun. Kocaman ayakları altında ezilecekmişsin gibi geliyor.

Yüreğin sıkışıyor. Düşünüp duruyorsun nasıl düzlüğe çıkacağını. Bir türlü çıkamıyorsun içinden.

Yanında olduğun yıllar bir yana, birlikte geçirdiğin saatlerin giderek işkenceye dönüştüğü kişi hayatından hiç çıkmayacak, kâbusların son bulmayacak sanıyorsun. Bir şeyler yapmanı bekleyen suçlar bakışlardan bir türlü kurtulamıyorsun.

Gövden yanarak acıyor. İçin boydan boya jilet çiziyi, inceden inceye kanıyor.

Hayatında bugünden, şu saatten, işte içinde bulunduğun şu andan daha kötü bir anın hiç olmamış gibi geliyor. Oysa daha kötü günlerin oldu senin.

Harabeye döndüğün, ne varsa midende çıkarmak istediğin, bir elini koyup lavabonun kenarına bir gece vakti gözlerin kan çanağı aynada kendini seyrettiğin, buz kestiğin, uykusuz gecelerin sabahlarında evin eşiğinden sokağa bir hayalet gibi süzülverdiğin, yüzün asfalt rengi gözlerinin etrafında mor halkalar ceset gibi gezdiğin günlerin oldu senin.

Hepsi geçti ama...

Kaç kez düştün ama her defasında ayağa kalktın. Kaç kez dibe vurdun ama sonunda yukarı çıktın.

Böyle bir şey hayat...

Sözleşme yapamıyorsun onunla. Getirdiklerini yaşıyorsun.

Başrolünü sana yazdığı senaryoları reddedemiyorsun. Türlü hikâyelerin içine yerleştirirken seni, insafsızca boş bırakıyor senin repliklerini. Kimlere hangi kelimelerle karşılık vereceğini bilemiyorsun. Her defasında farklı bir filmin içinde buluyorsun kendini. Yaşamının farklı dönemlerini yansıtan şeritler onlar. Biri biterken diğeri başlayan...

Bazen neşeli bir hikâye yansıyor perdeye, bazen hüznü. Kaldıramayacağın kadar hareketli veya gerilimli hatta belki korku dolu 'sahneler' yaşadığın oluyor. Kimi uzun kimi kısa metraj, o ucuca eklenmiş şeritlerdeki görüntülerle birlikte sen de sürekli değişiyorsun.

Her zaman mutlu olamıyorsun ama her zaman mutsuz da olmuyorsun. Gözyaşları sürekli değil tıpkı kahkahalar gibi. Üzüntüler peş peşe sıralansa da sevinçler her an kapıda. Senaryoyu yazandan başka kimse bilmiyor hangi hikâyenin ne kadar süreceğini. Hayatına başka kimlerin katılıp, daha kimlerin eksileceğini.

Küçük yüreğin boşuna sıkışıyor. Düştün ama doğrulacaksınız. Diptesin ama yukarı çıkacaksınız.

Hayat böyle bir şey. Sandığın gibi çözümsüz değil hiçbir şey. Her adımında yeri zangır zangır titreten o tek gözlü dev, aslında gözüne görüldüğü kadar güçlü değil. Sen o kadar aciz değilsin.

Dön bak geriye. Bilerek veya bilmeyerek, isteyerek veya istemeyerek kahramanı olduğun hikâyeleri hatırla.

Artık 'tecrübeli' bir oyuncusun sen. Düşünme nasıl düzlüğe çıkacağını. Çıkarsın. Zaten hep çıktın. Belirsiz gelecek karanlıklar içine gömülmüş gibi gözüксе de, bir ışık doğar merak etme.

Hırpalama kendini. Bir şey değil bu yaşadıkların.

Daha kötü günlerin oldu senin. Hepsi geçti ama. İzleri kaldı sadece.

Bak dizlerine...

Çocukken düşüp kanattığın, tentürdiyotlu pamukla etrafını temizleyip üstünü yara bandıyla kapattığın diz kapakların şimdi ne kadar acıtıyorsa canını, o zamanlar da o kadar acıtıyor.

Bak...

Her şey bitiyor.

İstesen de hiçbir şey sonsuza dek sürmüyor.

24.05.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Entel'ektüel erkek!

Funda Özgür 29.05.2008

Küstahsın sen. Bütün o 'az' olanları savunmalarının, güçsüzden yana tavır almalarının temelinde 'tenezzül' var hep. Acizleri, itilenleri, öteden beri kaybedenleri 'tenezzül'le seviyorsun. İtiraf et hadi. Senden, senin geçtiğin tornadan geçenlerden başka herkesin aslında 'gereksiz' olduğunu düşünüyorsun. 'Gecikmiş kürtaj çocukları' muamelesi yapıyorsun onlara. Fildişi kule sandığın sırça köşkünde 'kurum'la oturuyorsun. Düşündüğünü düşünmeyi, konuştuğunu konuşmamanı, yazdığını yazmamanı 'hafif,' kendini ve fotokopilerini 'ağır' buluyorsun. Sözde kavgasını verdiğin özgürlük mücadelesinin bir gereği olarak alnına yapıştırdığın 'demokrat' etiketi hiçbir anlam taşımıyor. Çünkü dâhil olduğun 'klan'da nefes alan herkes gibi sen de özgürlüğü sadece kendine yontuyorsun. Farkında değilsin ama sürekli kendini tekrar ediyorsun. Mesele yaşadığın memlekette hiç

yeni bir şey olmaması değil. Senin üstünde belki de hiç düşünmediğin meselen, kendini hiç yenilememen. ‘? ahane’ bulman seni, sana bayılman. Kendine katıksız bir hayranlık duymak. Herhalde varlığını zihnin ‘kamaştığı’ için yeni kelimeler bulmakta zorlanıyorsun. Belki de zaten hiç aramıyorsun. Seçtiğin ‘anahtar kelimeler’den vazgeçmek bu yüzden işine gelmiyor. Konuşurken, yazarken kullandığın o kelimelerin seni kurtardığını sanıyorsun. Ama yetmiyor. Seni izleyen bir yerden sonra papağan dinler gibi hissediyor kendini. Sıkılıyor senden. Birbirinden farklı alanlarda diplomalar biriktirmiş olman çapının ne kadar geniş olduğunu göstermiyor. Sarf ettiğin sözleri değiştirmen gerekiyor. Sürekli aynı pencerenin pervazında durmak sana iyi gelmiyor. Artık kendini değiştirmen icap ediyor. ‘Gecikmiş kürtaj çocukları’ndan, giydiğin ‘bilgi elbiseleri’nden başka bir farkın olmadığını anlamak, ‘hafif’ bulduklarından daha değerli daha önemli olmadığını kavramak lâzım geliyor. Aslında senin bütün derdinin kendinle ilgili olduğunu anlamak için, yanındaki kadına dönüp bakmak yeterli. Başkalarını ‘hafif’ ‘bayağı’ ‘ucuz’ olmakla neredeyse itham ederken, hayatına kattığın kadını tanımlamak için hangi kelimeleri seçeceğin, kendi ‘ağır’lığını da tartman açısından fevkalade önemli. Hiç düşündün mü bunu? Yanındaki kadının donanımı senin yazıp çizdiklerini anlamaya yetiyor mu? Değerli kütüphanedeki kitapları beraber mi okuyorsunuz yoksa kapaklarını yıpratmadan tozunu almakla mı yetiniyor o? Senin taraf olduğun meselelere dair kendine ait fikirleri var mı yoksa sen zaten yeterince düşünüyorsun da bir evde iki kişinin fikir üretmesine gerek kalmıyor mu? ‘Klan’ınla bir araya geldiğinizde, tertemiz giyinip süslenip etrafına gülücükler atmasının, güncel meselelere dair üstünkörü bir şeyler söyleyebilmesinin ötesinde bir şey beklemiyor musun ondan? ‘Zihinsel beceri’lerinden ziyade ‘el becerileri’ mi ilgilendiriyor seni? Senin lezzetli bir sohbetten çok lezzetli bir tabak yemeğe ihtiyacın var değil mi? Bütün bu ‘ağır’ görüntünün altında gizlediğin seni, ‘içindeki ucuz’u onunla eğlendirebiliyor musun peki? Muhtemelen ‘içindeki ucuz’u ona göstermek istemiyorsun. Çünkü ‘içindeki ucuz’u kaldırabilecek bir kadın değil o. Sana sorun çıkarmadan hayatını kolaylaştırmasından, temel ihtiyaçlarını gidermesinden, ‘klan’ın içinde seni utandırmadan ‘temsil’ etmesinden başka bir şey istemiyorsun ondan. Bu yüzden ‘himayene’ almışsın, bırakmıyorsun. ‘Entel’ektüel erkek... Kusura bakma ama her erkek gibi senin de, dönüp yanındaki kadına bakmak gerekiyor herhangi bir konuda ahkâm kesmeden önce. Çünkü seçtiğin kadın, o içinde gizlediğin ‘sen’i cırtlı cıplak ortaya koyuyor. Her erkek gibi sen de kalabalıklar önüne çıkaracağın kadını seçerken, o övündüğün zekâna rağmen fark etmeden kalabalıklar önünde biraz daha soyunuyorsun.

29.05.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tanrı yarattı fahişeyi

Funda Özgür 31.05.2008

Bunu bize biz daha küçük bir kız çocuğuyken öğrettiler. Bayramlık elbiselerimizi giydirip ‘eteklerini indir’, ‘bacaklarını bitişir’, biraz büyüyünce ‘belini kapat’, ‘eğilirken göğüslerine dikkat et’, yetişkinliğe adım atarken ‘erkeklere dikkat et’ diyerek, bedenimizin saklanması sakınılması gereken bir mücevher kadar değerli olduğunu işlediler zihnimize. Bizi bedenimiz hakkında düşünmeye zorladılar fark etmeden. Değerli bir şeydi mücevher. Bozdurursak çok para ederdi. Hatta kiralarsak esas sahibi biz olacağımızdan uzun vadede daha çok para ederdi. Ama bir tercihti bu neticede. Onu satmayıp kiralamayıp, ona iyi bakıp iyice parlatıp, göz alıcı bir hale getirip vitrine de koyabilirdik. Onu camın gerisinden geçenlere hayranlıkla izletip, yakından bakmak

isteyenlerin kısa bir süreliğine dokunmasına izin verip, sonra yine vitrindeki yerine yerleştirebilirdik. Aslına bakılırsa bu daha iyi bir fikirdi. Böylece fiyatını artırırđık çünkü. Hem bu kadar değerli olduğuna göre bu etten elbise, daha başka işlerimize de yarardı. Onu taliplerine ya da muhtemel taliplerine doğru zaman ve zeminde sunduğumuzda her kapıyı açardı. Meselâ istediğimiz ders notlarına sahip olabilir, istediğimiz işte çalışabilir, istediğimiz zaman terfi edebilir, istediğimiz köşeyi kapabilir, istediğimiz ihaleyi kapatabilir, istediğimiz kadar çok para kazanabilir, gardırobumuzu baştan aşağı yenileyebilir, istediğimiz semtte istediğimiz evde denize nazır oturabilir, istediğimiz dilleri öğrenebilir, istediğimiz ülkelere tatile gidebilir, özetle 'sınıf atlayabilir'dik. Hayatımızı dilediğimiz gibi, dilediğimiz kadar kolaylaştırabilirdik. Doğrusu 'kârlı' bir 'alışveriş'ti bu. Çünkü sahip olmak istediğimiz her şeyin bir bedeli vardı ve biz bu bedeli ödüyorduk ama sürekli bizim olan, hep bizim kalacak, yani defalarca kullanabileceğimiz bir şeyle... Bedenimizle. Bir etten elbise nelere kadirdi! Üstelik bugünün dünyasının bu kâğıt üstünde bile ucuz duran, ucuzluğuyla mide bulandırırken iştah açan hesapları yüzünden kimse bize fahişey diyemezdi. Bedenimizi parayla takas etmiyorduk sonuç itibarı ile. Her şey usulüne uygundu. Oysa biz fahişeydik... Yaptığımız 'yasal fuhuş'tu ve bizler 'yasal fahişeler'dik. 'Hayalindeki çamaşır makinesi'ne sahip olmak için kocasıyla 'başı ağrımına' rağmen yatan ev kadınının veya planlarını hayata geçirebilmek için 'üst'üyle çıktığı iş gezilerinde yan yana tutulmuş otel odalarında sevişen bir 'kariyer kadını'nın farkı yoktu kendisine para veren erkeklerle yatan 'o kadınlar'dan. Bedenini herhangi bir şeyle takas ettiği anda 'fahişeydi kadın. Para karşılığında sevişmesi gerekmiyordu. Bunu annesi de yapmıştı, annesinin annesi de ve bütün büyük büyük anneleri de... Fuhuşu, fahişeyi doğa yaratmıştı çünkü. Karnını yırtıcı hayvan avına çıkan erkek sayesinde doyurabilen ve hayatta kalabilmek için erkeğe bir şey sunmaya mecbur olan ve ona o gün için sunabileceği tek değerli varlığını, bedenini sunan isimsiz taş devri kadınıydı ilk fahişe. Çağlarla ifade edilen geniş zaman içinde, bedeninin, karnını doyurmaktan başka işlere de yaradığını görmüştü. Ellerini yumruk yapıp göğsüne vurarak gücüyle övünen isimsiz taş devri erkeğinin ise bedenini kadınla doyururken zihni durmuştu. Kadının aslında onun bedenine ihtiyacı olduğunu, bir şey vermeden de onunla sevişebileceğini öğrenememişti bir türlü. Güçsüz kadın güçsüzlüğünü erkeğin gücüyle takas etmeyi, erkek ise gücünü türlü biçimlerde göstermeyi sevmişti. Bu ilkel gelenek, kışkırtıcı bir oyuna dönüşerek çağlar boyu devam etmişti. İki cinsini de aynı derece güçle donatmış olsaydı Tanrı, güçsüz olan, bedenini güçlünün gücüyle takas etmeyecekti. Ama öyle yapmadı. Fuhuşu da, fahişeyi de bilerek o yarattı. Ve 'fuhuş' belki de bu yüzden adı konmadan 'öğretilen' 'öğretilmesi gereken' bir şey olarak kaldı.

31.05.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Meğer

Funda Özgür 05.06.2008

Uzun boylu şurup kutularına pamuk giydirip kardan evler yaptığımız, abaküsle sayı saydığımız, fasulye taneleriyle yazı yazdığımız, evde bizden büyük eşyaların arkasına saklandığımız, geceleri rüyalarımızda oyuncak sayıkladığımız, kendimizi solucanları ikiye bölüyoruz diye suçlu hissettiğimiz, yakan top oynarken can alınca kucak dolusu sevindiğimiz günlerde bize anlatılanlara nasıl da inanmıştık...

Dünya renkli büyük resimlerle bezeli masal kitapları kadar güzeldi sanki o zamanlar...

Bütün kötüler, kötülükler Kaf Dağı'nın ardındaydı. Her şey pek iyi pek güzeldi.

Dünya bir ebemkuşağıydı. Bütün renkler yağmur sonrası gökyüzünde gördüğümüz kadardı.

Anneler bütün çocuklarını çok sever, babalar kızlarını sakınır, kardeşler birbirini korur kin gütmezdi. Dostluklar komşuluklar bir ömür boyu sürer, âşıkları ancak ölüm ayırırdı. Polisler bütün suçluları yakalar, hâkimler kanunları uygulayıp onları hapse atardı. Zenginler fakirlere yardım eder, iyi insanlar evsizlere evini açardı. Doktorlar para istemeden hasta çocukları tedavi ederdi. Mimarlar kusursuz projeler çizer, mühendisler hep çok sağlam binalar dikerdi. Kanunlara uymayanlar karşısında devlet babayı bulurdu.

Bize yalancı büyükler hep öyle söylemişlerdi.

Biz de onlara inanmıştık.

Ama öyle değilmiş...

Anneler bazı çocuklarını daha çok sever, pastanın en büyük dilimini onlar için kesermiş. Kardeşler yedi yabancı gibi birbirinden nefret eder, dostlar günün birinde geçmişe set çekip birbirini terk edermiş. Dünyaya karşı durularak yaşanan, o efsanelere konu olan aşklar bir gün biter, âşıklar er ya da geç arkalarına bakmadan başkalarına gidermiş.

Doktorlar hasta, şekerlemeler çocuk seçermiş.

Mimarlar bazen uyduruk projeler çizer, mühendisler bazen çürük binalar dikerlermiş.

Polisler öyle hemen suçluları yakalamaz hatta bazen onları korurmuş. Hâkimler her zaman kanunları uygulamaz suçluları hapse atmazmış. Zaten güçlülerin kendilerini korumak için yazdıkları kanunlar da bir işe yaramazmış.

Devlet baba dedikleri fabrika gibi bir şeymiş. Onu yönetenler de fabrikatörden farklı kimseler değillermiş. Kanunlarla hiç ilgilenmediklerinden, kanunlara uymayanlar karşılarında onu bulmazlarmış.

Tok hiçbir zaman açın halinden anlamaz, biri yerken öteki sahiden bakarmış. Düşene bir tekme daha vurmak kuralmış.

Kötünün yaptığı yanına kâr kalırmış. İyinin hayat bir gün yüzüne güler diye beklemesi boşunaymış. Yapılıp denize atılan iyilikleri hafızasız balıklar yermiş ama işte o kadarmış.

Dünya kocaman vahşi bir ormanmış. İçinde karnı acıkınca küçücük yavru geyiklerin bile gözünün yaşına bakmadan üstlerine atlayan aslanlar, o aslanları bile parçalayacak kadar güçlü sırtlanlar, o sırtlanları metrelerce mesafeden vuran avcılar yaşarmış.

Hayat kendi kendini kurmuş bir oyunmuş. Ne zaman biteceğini söylemeden, bir çoğaltıp bir eksiltirmiş. Senin kendini ona karşı kollaman gerekirmiş.

Kimse kimseye eşit değilmiş. Herkesin kendi başının çaresine bakması gerekirmiş. Yüce adalet diye bir şey yokmuş.

Çünkü aslında Tanrı da yokmuş.

Yalancı büyükler, anlattıklarının yalan olduğunu bile bile, başka türlüsüne inanmaya ihtiyaç duyduklarından belki de, bizi büyütürken hep kandırmışlar.

Bu yüzden yüzlerimiz her gerçekte biraz daha kasılmış. Aklımıza 'Meğer öyle değilmiş' diye başlayan cümleler kazanmış kalmış.

05.06.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İçindeki eşcinsel

Funda Özgür 07.06.2008

Neden yüzüne alaycı bir tebessüm yayılırken gözlerinde kötücül şimşekler çakıyor erkekleri seven bir erkekten bahis açıldığında? Neden dağarcığındaki en acımasız kelimeleri bulup çıkarmaya çalışıyorsun hemen? Evli olmadığı bir erkekle sevişen kadını beline kadar kuma gömüp taşıyan bir bedevi gibi davranmanın nedeni ne? Onun içinden geleni yaşama cesaretine öfkelenmen mi yoksa içinde kendine öfkelenerek taşıdığın gizli eşcinsel mi? Eşcinsellik ya da seni rahatsız eden biçimiyle erkek eşcinselliği bu kadar 'kötü' bir şey olabilir mi? Bir erkeğin kadınları değil de erkekleri sevmesi neden bu kadar eğlendiriyor seni? 'Eksik' bulduğundan mı söz ve tavırlarınla alaşağı etmeğe çalışıyorsun onu? Sen 'tam'sın da o mu 'eksik'? Nasıl bir 'eksiklik' bu peki? Senin en değerli uzantının bir benzerini o da taşıdığına göre bedeninde ve o uzantıyla bir 'eylem' gerçekleştiribildiğine göre, onu 'eksik' bulmaman lâzım. Acaba senin rahatsızlığın, söz konusu 'eylem'in yöneldiği hedefle mi ilgili? O 'eylem'in bir 'ceza' olduğunu, bu 'ceza'nın sadece kadınlara verilmesi gerektiğini düşünmen ve senin cinsini 'cezalandırmasını' affedememen mi? O 'eylem'i ceza olarak görüp görmediğini hiç düşünmedin değil mi? İtiraz mı ediyorsun şimdi? Eğer öyle görmüyorsan neden sıradan bir sohbet sırasında şakacıktan veya tekmeli küfürlü bir kavga sırasında sahiden birinci tekil şahıs ağzından savurduğun 'tehdit'lerde hep bu 'eylem' var? Basit bir 'ağız alışkanlığı' mı? Eğer öyleyse ne zaman yerleşti ağzına? Sanki ağzında onunla doğmuşsun gibi hatırlamıyorsun değil mi? Bunu sana, sana hayat veren erkekle beraber cinsinin diğer mensupları öğretiler. Çünkü en değerli uzantılarını bir 'güç kaynağı' olarak gördüler. Hayatın devamını sağlama açısından doğru bir 'görüş'tü bu. Ama o 'güç kaynağı'nın 'eylem yelpazes'i'ne serpiştirdikleri, bir yerden sonra tokat, yumruk, kafa atmaktan farklı değildi. 'Güç'e tapan ve 'güç putları'nın vereceği 'ceza'lara koşulsuz boyun eğen kadının da onayıyla bu 'eylem' aynı zamanda bir 'ceza' olarak meşrulaştı. ?imdi sen galiba bir erkeğin başka bir erkeği 'cezalandırmasını' başılayamıyorsun. Belki biraz da 'içindeki eşcinsel'i gizlemeye çalışıyorsun. İçinde bir eşcinsel olduğunu söyleyen birine kızmamalısın. Çünkü 'aslında hepimizin biseksüel olduğunu' söyleyen tıp bilimi. Arzu edersen açıp bu konudaki bilimsel makaleleri okuyabilirsin. Evet, durum, tamamen hormonlarla ilgili... Yani herkes gibi sen de içinde bir yerlerde potansiyel bir eşcinsel taşıyorsun. Ama çoğu kimse gibi sen de bunu kendine itiraf edemiyorsun. Bu yüzden konuşup duruyorsun. Bütün erkeklerin en değerli uzantılarıyla sadece kadınların boşluklarını doldurmalarını istiyorsun. Onlar böyle yaptıkça senin gizli eşcinselliğinin de üstü örtülecek sanıyorsun. Bu kadar korkmana gerek yok. Unutma ki ne kadar çok konuşursan 'hormonlarını' o kadar ele veriyorsun. Nasıl eşcinsel olmak kötü bir şey değilse, içinde gizli bir eşcinsel taşımak da kötü bir şey değil. Zaten kötü olsa da elinden bir şey gelmez. Hormonların, gözlerini ayırıp parmak sallayınca başka türlü çalışmaz. İstiyorsan gider kendisine dokunulmasını isteyen erkeklere dokunursun kadınlar yerine, istiyorsan bunu yaptığını onlardan gizlemeden hepsine... Dokunursun ve artık sadece kendisine dokunulmasını isteyen veya buna izin veren erkeklere dokunan erkekleri rahat bırakırsın. En değerli uzantılarıyla kime, kimlere 'ceza' vereceklerine artık karışmazsın.

07.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Edebiyatla alay eden erkek!

Funda Özgür 21.06.2008

Nesi gülünç? Bir masanın üzerinde duran, bir çantanın içinde bekleyen bir 'roman'ın, bir 'hikâye kitabı'nın veya bir 'şiir kitabı'nın nesi gülünç söyler misin? Neden 'balet görmüş köylü' gibi gülüyorsun bunlardan birini görünce? 'Roman,' 'hikâye,' 'şiir' okuyan biri niçin eğlendiriyor bu kadar seni? Kelimelerle kaplı sessiz dünyaların 'gereksiz' olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten? 'Gerekli' bir dünya neyle, nelerle kaplı olmalı peki? Havaya yükselen boş laflarla, kahkahalarla, etrafa saçılan paralarla mı? Ne işle meşgulsün sen 'edebiyatla alay eden erkek?' Cebinden çek defterleri dökülen bir tüccar, servet harcadığı 'sivil üniformalar' içinde patlayan bir üst düzey yönetici, binlerce işçi çalıştırdığı fabrikalarına yarattığı gezegenlermiş gibi bakan bir iş adamı, laboratuvarından çıkmayan bir kimyager, kendisini Tanrı'yla özdeşleştirmiş bir cerrah, karanlık odasında bulanık görüntülerin netleşmesini bekleyen bir fotoğrafçı, kusursuz planlar çizen bir mimar, hatta işi yazıp çizmek olan bir gazeteci mi?.. Bunlardan hangisisin? 'Sözün büyü'sü'nün gerçekten farkında değil misin? Sen kadını nasıl etkilemiştin? Neden başkasının değil de senin olmuştu? Muhtemelen ona bir şeyler söylemiştin? Başkalarının söylemediği veya başkalarının senin gibi söyleyemediği bir şeyler... Artık söylemediğin, daha doğrusu ona sahip olduktan sonra söylemekten vazgeçtiğin şeyler... ?imdi 'sözün büyü'sü'yle alay ediyorsun. Tehlikeli bir şey yapıyorsun. Bunu yapmanın, aynı zamanda kadınınla da alay etmek anlamına gelebileceğini unutuyorsun. Eğer o masanın üstünde duran, o çantanın içinden bakan kitap kadınına aitse, emin ol ateşle oynuyorsun. Bil ki parasını peşinen ödediğin otelin kumsalında, sayfalarını güneş yağıyla lekelediği kitabın yazarına iltica ediyor. Gece seninle sevişirken, o güldüğün kelimelerin sahibi aranıza giriyor. Sen konuşurken dalıp gittiğinde hep okuduklarını düşünüyor. Senin yanında dururken ağır ağır 'gidiyor' kadının. 'Sözün büyü'sü'ne, bir 'kelime büyücüsü'ne henüz 'bedenen' değilse bile 'fikren' teslim oluyor. Senin ruhun duymuyor. Sen kurmayı beceremediğin cümlelerle alay ederken, kadının da seninle alay ediyor. Üstelik bunu sinsice yapıyor. Kahvaltıda yüzüne yayılan 'tuhaf' gülümsemeye hâlâ anlam veremiyor musun? Evet, gerçekten telâşlanman gerekiyor. Kadının, kelimelerle kaplı bir dünyanın kapısını aralıyor çünkü. Senin ait olmadığın ayrıcalıklı bir dünyanın kapılarını... Hadi şimdi evdeki kütüphaneye düşman ol. Git yırt bütün kitapları. Sayfaları savur etrafa. Hırsını alamadıysan yak hatta... Bakalım bir yararı olacak mı? Kadının yanında kalacak mı? Senin 'düş ürünü romantik bir malzeme' olarak görüp güldüğün o romanlar, hikâyeler insan denen pisliğin rezilliğini, pespayeliğini, çaresizliğini, onursuzluğunu anlatıyor. Hepsi gerçek. Gerçeklerin doğurduğu masallar oldukları için kadının onlarla ilgileniyor. Sen belki sesin kalınlaşır, vücudun tüylerle kaplanırken masalları unuttun ama o unutmadı. 'Gerçek masal'larına lâf etmen hiç hoşuna gitmiyor. ?imdi sen hem bunu düşünmüyorsun hem de acımasız kelimeler kullanarak onunla, içinde kendisini huzurlu hissettiği kelimelerle kaplı dünyasıyla alay ediyorsun. 'Sözün büyü'sü'nden uzak çorak dünyanda, zavallılığına yeniliyorsun. Bir berduşu, dünyayı önüne seren kocasına tercih eden kadınları hatırlaman gerekiyor. Bir kadının isteyebileceği her şeye sahip olduğunu düşündüğün ve kendi kendine 'Ne buldu o serseride' dediğin anları getirmen gerekiyor aklına. Çünkü kadının gidiyor.

21.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zaman ve hayat

Funda Özgür 03.07.2008

Zaman 'acımasız' mı gerçekten ezberlediğimiz üzere, yoksa 'merhametli' mi aslında? Kendisini seven kadını boş vaatlerle kandıran 'yalancı' bir serseriye mi benziyor; yoksa bütün kartlarını baştan açan, hiçbir şey için söz vermeyen, her an her şeyi yapabileceğini söyleyen 'acımasız derecede dürüst' bir sevgiliye mi? Eğer 'acımasız' olsaydı zaman, gökyüzünde öfkeyle çarpışan bulutların yaptığı gibi bütün zehrini hiç beklemediğimiz bir anda üstümüze boşaltmasına izin verirdi hayatın. Bir gece yatardık ve ertesi sabah kalktığımızda kendimizi aynada tanıyamazdık. Saçlarımız sakallarımız beyazlamış, ışığı sönmüş gözlerimizin etrafındaki mor halkaların içine derin çizgiler yerleşmiş, omuzlarımız düşmüş, iskeletimiz de etimiz gibi eskimiş olurdu. Artık birçoğu yaşamayan kişilerin aktörleri ve aktrisleri olduğu yaşamlarımızı, parmak izlerimiz gibi başkalarınınkinden farklı kılan anlar biriktirmemiş olurduk. 'Acımasız' değil zaman. 'Merhametli' aksine. Öyle olmasa, bir gün bir ayna karşısında kendimizle baş başa kaldığımızda neyle karşılaşacağımızı gizlerdi bizden. Bu yüzden 'yalancı' da değil zaman. Tersine dürüst. Eğer dürüst olmasaydı doğumları müjdelerken ölümlerden de bahis açmazdı. Kutsal damlalarla yıkanırken ya da kulağına kutsal kelimeler fısıldanırken bir bebek, sonsuzluğun gölgesini düşürmezdi küçük bedeninin üstüne. 'Acımasız' değil zaman. 'Acımasız derecede dürüst' sadece. Hayatın neler vereceğini söylüyor ama verdiklerini bir gün mutlaka geri alacağını da söylüyor daha en başta; bizi de diğerleriyle birlikte kapsadığı anda. Belki bunu tam olarak hangi gün, nerede, nasıl bir anda ve ne şekilde yapacağını açıklamıyor. Ama saklamıyor da. Böyle olduğu için 'kötü' diyebilir miyiz ona? Eğer ne kadar süreceğini bilmediğimiz yaşamlarımızı yaratan, yaratırken dönemlere ayıran, hazırladığı kötü sürprizlerle bize beklenmedik anlarda beklenmedik acılar yaşatan o olsaydı, bu sıfatı hak edebilirdi belki. Ama bunu yapan zaman değil. Bunu yapan hayat. Zaman hiçbir şey yaratmıyor ve hiçbir şeyi yok etmiyor. Yaşamlarımızla ilgili hiçbir kararı o almıyor. İyiliklerden, kötülüklerden, beklenmedik sürprizlerden haberi bile olmuyor. Bizim hakkımızda bizden fazla şey bilmiyor. Zaman hayattan hem bağımsız hem de ona bağımlı. Birlikte var olduğu, kendisi gibi dokunulmaz ve engellenemez o tuhaf hükümdarın buyruklarını yerine getiriyor. Zaman hayatı taşıyor. İkisi de çılgın gibi ilerliyor. İkisi de dönüp geriye bakmıyor. Biz ise bize biçtiği rolleri beğenmeyip reddettiğimiz hayata karşı durmaya ve onun kararlarını uygulamanın ötesinde bir şey yapmayan zamanı durdurmaya çalışıyoruz. Başarılı olamayınca kırılgan cümleler kuruyoruz. 'Zaman çok acımasız' diyoruz veya 'Hayat ne kadar acımasız.' Acımasız olan zaman değil hayat. Biz ikisini birbirine karıştırıyoruz. İkisini de engellemeye çalışıyoruz. Yel değirmenlerine kılıç sallayan Don Kişot'a benziyoruz. Nafile bir çaba bu. Ne hayat duracak, ne de zaman. Birinin yarattığını diğeri taşıyıp duracak. Ve bizim hep iki seçeneğimiz olacak: Hayatı kabullenip zamana yenilmek. Ya da hayatı reddedip zamanın ötesine geçmek.

03.07.2008

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sosyal sevgi böcekleri

Funda Özgür 05.07.2008

Çalgı seslerini bastıran kahkahalara çatal bıçak gürültülerinin karıştığı şen gecelerde pek yorulursunuz siz. Yüzünüzde tebessüm, elinizde sigara sürekli yer değiştirirsiniz. Kalabalık uzun masanın her yanına hâkim olmak

istersiniz. Bunun için orada bulunan herkesle konuşmaya, birlikte kadeh kaldırmaya çalışırsınız. Yeni tanıştığınız kişilerle hızla samimiyet kurmaya bakarsınız. Aranızdaki doğal mesafeyi hızla kapatabilmek için latifeler yaparsınız. Yapılan bütün esprilere, o gürültü arasında anlasanız da anlamasanız da gülmeye gayret edersiniz. Yorulursunuz. Göz kapaklarınız ağırlaşır. Sesiniz kısılır. Ama bir türlü terk edemezsiniz o mekânı. Gecenin sonunda cep telefonunuzun rehberine yeni isimler eklerken, yeni yanaklara yeni öpücükler kondururken, neredeyse şehvetle 'Mutlaka görüşelim' derken mutlusunuzdur. Hayatınıza yeni insanlar katmak önemlidir sizin için. Bütün dengelerinizi buna göre kurarsınız ve dengede durabilmek için sürekli 'desteğe' ihtiyaç duyarsınız çünkü. Hızla akan bir suyun karşı yakasına geçebilmek için üstüne bastığınız yosunlaşmış taşlara benzer biraz bu 'destek'ler. Veya sık ağaçlarla kaplı bir tepeye tırmanırken tutunduğunuz dallara. Ama her 'desteğin' er ya da geç yorulup eskiyeceğini, arada bir onları dinlendirmeniz gerekeceğini tecrübelerinizle bilirsiniz. Bir şekilde hayatınıza dâhil ettiğiniz her kişiye bir 'rol' biçersiniz bu yüzden, kendisine hiç haber vermeden. Bazısına önemli bir rol verirsiniz, bazısına önemsiz. Herhangi bir rolü üstlenemeyeceğini düşündüğünüz kişileri de 'kaybetmek' istemezsiniz ama. 'Gelecek vaat eden figüranlar'a da 'şans tanımak' gerektiğine inanırsınız. Tabii herkese karakterine uygun bir rol vermeye de dikkat edersiniz. Kimin yalnızca üstüne basabileceğinizi, kime sadece tutunabileceğinizi bilirsiniz. 'Yosun bağlamaya uygun taş' niteliği taşıyanlarla, 'tutunacak dal' olmak üzere doğanları birbirine karıştırmayacak kadar uzmanlaşmışsınızdır. Bu önem derecesine göre bir görüşme sıklığı belirlersiniz kafanızda. Ajandanızdaki günlük aranacaklar listesini buna göre oluşturunuz. Ortada bir neden yokken arayıp hal hatır sorarsınız yeni tanıştığınız insanları. Onları yemeğe veya kahveye davet edersiniz. Gerisi kendiliğinden gelir. Zaten yeterince kalabalık olan hayatınıza birkaç kişi daha eklenmiştir. Zamanla onların da yorulup eskiyeceğini bilirsiniz. Ama 'gerektiğinde' onlara tutunabilmek veya üstlerine basabilmek için hayatınızdan çıkmalarını istemezsiniz. 'Bir şekilde' girdikleri gibi, 'bir şekilde' kalsınlar istersiniz orada. Öyle sandığınız ya da sanmak istediğiniz gibi 'sosyal' veya 'sevgi dolu' olduğunuzdan kalabalık değildir sizin hayatınız. Birçok şeyi görmezden duymazdan gelmenizin, olayları kelimeleri yutmanızın, yutkunmanızın nedeni, düşünülmesini istediğiniz gibi sizin kalenderliğiniz değildir. Bu sadece 'herkesi sevme sahtekârlığı'nın bir gereğidir. Tebessüm askısı yüzünüze yerleşen sahtekâr çizgiler, sizin 'sosyallüğinizin' ve 'sevginizin' temel esaslarından haber vermektedir. Ama bu 'esaslar,' hayatınıza dâhil olanlar açısından bir engel teşkil etmemektedir. Nihayetinde kurallarını beraber koyduğunuz bir oyundur bu. Siz 'dağınık yaşayan sosyal klan' mensupları, gördüğünüz yerde birbirinizi tanır, kısa sürede yakınlaşırsınız. İşte bu yüzden yeni kalabalık geceler, eğlenilmeyen garip eğlenceler tam siz 'sosyal sevgi böcekleri'ne göredir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cesur müsveddesi

Funda Özgür 10.07.2008

Her doğruyu sen söylemek zorunda değilsin. Bırak 'cesur' söylesin. Sivri lafları sen etme. Bırak 'cesur' etsin. Bir tehlike gördüğünde öyle hemen atlama üstüne. Bırak önce 'cesur' atlasın. Eğer onun başına bir iş gelmezse, sen de gidersin arkasından. Peşinden değil ama bak, arkasından. Sen öyle hemen ön saflarda konumlanma. Gerek yok... Bir taş gelir kafanı yarar filan... Sonra uğraş dur. Boş ver. Sen en iyisi 'cesur'un arkasında dur. Etliye sütlüye karışma. Kendini kötü etme boşuna. Düşman edinme. Belaya bulaşma. Ne gerek var? Sen 'cesur'un yanında görün yeter. Ama gerektiğinde kenara çekilebileceğin, ihtiyaç duyarsan kaçabileceğin 'uygun' mesafede durmaya da dikkat et. Bırak bütün öfke kusmukları onun üstüne sıçrasın. Senin üstün başın kirlenmesin. Temiz kalsın. Hiçbir tehlike yokken de dikkat et ama bak. Hatta o zaman daha dikkatli ol. Konuşurken öyle kelimeler seç ki, sonradan 'A, aslında ben öyle demek istememiştim' diyebilesin. Esen rüzgâra

göre yelkenini yönlendirebilesin. Sözlerinin arkasında durman beklendiğinde de endişelenme. Hemen kem küm et. Merak etme. 'Cesur' alınmaz bu yaptığından. O senin ciğerini bilir. Ama sana acıdığından, yanında gezmene izin verir. Sen kendini onun yanında 'cesur' hissedersin. Bu yüzden hiçbir yere gitmezsin. 'Cesur'un civarında bir yerlerde beklersin. Tehlikeli durumlarda ortadan kaybolur, tehlike geçtiğinde sanki sıvışan sen değilmişsin gibi hiç utanmadan ortaya çıkarsın. Hal böyleyken herkesin senin de 'cesur' olduğunu düşünmesini istersin. Ama uzaktan bile onun yanında sadece bir 'zavallı' gibi görüldüğünü bilmezsin. Kendini boşuna zorlama. Herkesin bir rolü var hayatta. Kimileri konuşur, kimileri susar. Kimileri yapar, kimileri bakar. Cesurlar konuşur. Cesurlar yapar. Senin gibiler de susup, 'uygun' mesafeden onlara bakar. Kendini boşuna yorma. Hiçbir zaman 'cesur' olmayacaksın sen. Hayattaki rolün bu değil. Sen temiz çocuksun. Kimse seni, bütün 'konumlanma' çabana rağmen 'cesur' sanmayacak. Bir karar ver artık. Ya çekil kenara 'korkak' olduğunu kabul et. Ya da yaşa git 'cesur'un yanında 'cesur müsveddesi' olarak. Hâlâ ikincide diretiyorsan, ikisinin de aynı kapıya çıktığını unutma.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Feminizmin sevimsiz yüzü

Funda Özgür 12.07.2008

Kulakları tırmalarcasına yükselttiğiniz sesinizde öfke var. Çizgileri kasılmış yüzünüzden nefret okunuyor. Söylenenleri dinlemiyorsunuz. Siz sadece kendiniz söylemek istiyorsunuz. Samimiyetle ezildiğine inandığınız hemcinslerinizin haklarını savunurken öyle sert tepkiler veriyorsunuz ki, savunmaya geçmekten başka bir seçenek bırakmıyorsunuz karşı cinse. 'Bir' olaydan yola çıkıyorsunuz ama mutlak surette içinde 'erkek egemen toplum' ifadesinin yer aldığı klişe cümlelerle bütün bir erkek nesline saldırıyorsunuz. İşin 'insan' boyutundan uzaklaşıyor, dile getirmek istediğiniz bütün sorunları salt 'cinsiyet' eksenine oturtuyorsunuz. Bu yüzden haklıyken haksız duruma düşüyorsunuz. Kusura bakmayın ama giderek daha da sevimsizleşiyorsunuz. 'Ne' söylediğiniz kadar 'nasıl' söylediğiniz de önemli hâlbuki. Hep 'erkeğin kadına' yaptıklarından ve yapamayacaklarından bahsediyorsunuz. Oysa ortadan kalkmasını istediğinizi söylediğiniz, lânetlediğiniz eylemlerin hiçbirini 'insanın insana' yapması kabul edilemez. Kimse kimseye vuramaz, kimse kimsenin burnunu kesemez, kimse kimsenin saçlarını çekemez, kimse kimseye sövemez, kimse kimsenin kafasından aşağı bir kavanoz dışkı boşaltamaz. Ama siz bir insan bir insana zulmettiğinde sessiz kalıp ya da yeterince ses çıkarmayıp, bir erkek bir kadına zulmettiğinde çığlık atıyorsunuz. Bu pek adaletli bir davranış değil. Üstelik mücadele etmenin, anlatmanın, ikna etmenin, karşınızdaki ikna olmuyorsa onu yönlendirmenin farklı yolları, yöntemleri var. Kabul etseniz de etmeseniz de, erkek cinsi vücudunu kaplayan tüylerin verdiği heybetli görüntüsünü seviyor. Pazılarını şişirmekten, elleriyle göğsünü yumruklamaktan, aynı elleriyle başkalarını da yumruklamaktan 'içgüdüsel olarak' haz alıyor. Onlar sadece kadınları değil, birbirlerini de dövüyor. Sadece kadınları değil, onlar birbirlerini de eziyor. Bütün bunların adını bu kelimelerle koymak, onların yaptıklarını meşrulaştırmıyor. Ama meseleyi karmaşıklaştırmadan anlamayı kolaylaştırıyor. Ne yazık ki yaşam cangılında, güçlünün güçsüzü ezdiği orman kanunları geçerli hâlâ arka planda. Zaten insan da bunun farkında ve bu yüzden binlerce yıldır kendi yasalarını yazıp, yazdığı yasalara uymaya çalışıyor. Evet, haklısınız bu yasalar yetmiyor. Yetmediği için dişi cinsi hâlâ itilip kakılıyor. Evet, yine haklısınız. Yasalar, erkek cinsi tarafından yapıldığından dişileri koruyamıyor. Evet, bir kez daha haklısınız. O zaman bu yasaları değiştirmek gerekiyor. Hayır, işte şimdi haksızsınız... Bu yasaları değiştirmek ya da yasaları yapanlar arasına katılabilmek için etrafa nefret ve öfke saçmak gerekmiyor. Kol gücünüzle yenemediğiniz erkek karşısında, ses tellerinizle galip gelmeye çalışmanız ise nafil ve kabul edin ki 'itici' bir çaba. Zaten tecrübeleriniz de, bu konuda uyguladığınız 'duygusal şiddet'in bir işe yaramadığını söylüyor. Bu durumda mücadeleyi zihinsel zemine taşımaktan başka

çare yok gibi görünüyor. Çünkü tarih, hiçbir zaman olmadığı kadar 'eşit zihinsel şartlar'da mücadele etme imkânı tanıyor erkeğe de kadına da. Bu imkânı kullanmak dururken, ağzınızdan ejderhalar gibi alevler çıkararak önünüze çıkan herkesi kaçırmanızın bir manası var mı? Satranç oynar gibi düşünülmüş hamlelerle ağır ağır ilerlemek, heybetli tüylerle şişirilmiş pazıların hiçbir işe yaramayacağı bir zemin hazırlamak, böylece onları içgüdüsel olarak yatkın oldukları şiddetten caydırmak, orman kanunlarını bu yolla hükümsüz kılmak sizce de daha akıllıca değil mi?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Huzur

Funda Özgür 17.07.2008

Arthur Rimbaud'nun ismiyle birlikte bir dörtlülüğü kazanmış ahşap kapının açıldığı keten perdeli küçük odada sükûnet var.

Arnavut kaldırımlı dar sokaklarda hayatın hızına ayak uyduran mobiletler var. Begonvillerin sardığı, mavi pencerelerinden kırmızı sakız sardunyaların sarktığı, teneke kapı numaraları paslı, kirece kesmiş pansiyonlar var. Dibi kesilmiş yeşil şarap şişelerinden lambalar taşıyan asma yapraklarının altında kendi halinde lokantalar var. Aşınmış ayaklarına kuyruğunu dikmiş yavru kedilerin dolandığı mavi boyalı tahta sandalyeler, beyaz saten örtülü tahta masalar var. Büyük ahşap tepsilerde, soğutulmuş kadehlerde ikram edilen beyaz şaraplar var.

Güneşin kavurduğu boz tepeler, yamaçlarda dalları ağırlaşmış karadut ağaçlarının gölgesinde serinleyen taş evler, telefon tellerine konmuş serçeler var burada. Yosun yürümüş gövdesinden gür yapraklı dallar veren bayraksız bir kale var. Kapısında meşaleler taşıyan kısa boylu ahşap taş oteller, kenarlarında günbatımını bekleyen kandiller taşıyan eski iskeleler var. Sarı pelerinli uğur böcekleri var.

O iskelelerde ayaklarını suya sarkıtmak, su üstünde seken taş yanılısaması yaratan gümüş rengi balıkları izlemek var. Uzaklarda demir atmış gemilere bakmak var. Siğ sularda balık aileleriyle beraber yüzmek var.

Basit siyah bir bikiinin içinde, örümcek ağını andıran hasır bir şemsiye ya da kemiklerine işleyen güneş altında, ince kumların içine gömülmüş bir şezlongda sızmak var. Teninden dağılan kakao kokusunu duymak, ılık yelin üstünden geçtiği sararmış popo tüylerini duyumsamak var.

Cep telefonunu kapatıp valizin içine bir yere atmak var. Susmak, susmak, susmak, kendinle bile konuşmamak var. Bütün bir gün kendinden uzaklaşıp kendini tanımadan, hiç kurcalamadan yanında taşımak var. Gerçekleri aramaya çalışmamak var. Okumak, okumak, satır aralarında gezinen ince uçlu kurşun kaleminin belli belirsiz sesini işiterek okumak var sadece.

Uçlarının rengi açılırken üstündeki beyaz taneleri giderek çoğalan saçları günlerce yıkamamak var. Deniz tuzuyla, kitap sayfaları gibi güneş yağıyla lekelenmiş ucuz penyeler, sahibi isterse yüzen isterse yürüyen sadık sandaletler var. Dakikalarca suda taş sektirmek var. Kıyı boyunca yürüyüp düşünmek var. Deniz minareleri toplamak var.

Günün gölgeleri kaybolana dek yerinden kalkmamak var. Bir uçurumun kenarında, yel değirmenlerinin arasında günbatımını izlemek var.

Kararan sularda halkalar halinde dağılarak kendini çoğaltan ışıklar var.

Güneşin yavaşlattığı bedenini, rehavetle küçük ahşap odanın saklandığı otele taşımak var. Yüksek tavanlı alçak odaların baktığı, cilalanmış tahta masaların atıldığı, bir esip bir kaybolan rüzgârın güçsüz yaprakları savurduğu avluda oturup saatlerce gökyüzüne bakmak var. Burada yaşanan hayat kadar umursamaz ve iddiasız bir müzisyenin gitarından, sazından, kemanından yükselen sesleri dinlemek var.

Kapıları şiir yüklü odaların birbirine baktığı, eski bir Rum okulundan bozma taş otelin geniş sessiz koridorlarının kendine has hoş bir kokusu var.

Arthur Rimbaud'nun ismiyle birlikte bir dörtlülüğü kazınmış ahşap kapının açıldığı keten perdeli küçük odada sükûnet var. Çivitlenmiş serin beyaz çarşaflarda, bir elin yastığın altında deliksiz bir uykuya dalmak var.

Ertesi sabah, ne zaman dineceğini bilmediğin bir fırtınaya uyanmak var. Kapüşonunu geçirip başına, ellerin cebinde grisi keskinleşmiş sokaklarda boş boş gezinmek var.

Burada huzur var.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Esri hazinesi!

Funda Özgür 19.07.2008

O cümle yüzünden böylesin değil mi?

'Kadınlar komik erkek sever' efsanesi bu hale getirdi seni.

Bu yüzden bir kalabalığa girdiğinde hiç susmuyorsun. Sürekli konuşuyorsun.

Bütün dikkatleri üstünde toplamak için türlü numaralar çekiyorsun.

Mevzu ciddi mi gayri ciddi mi zemin müsait mi değil mi bakmadan, itici mi olursun yoksa çekici mi hiç düşünmeden, tuhaf şeyler söylemeye başlıyorsun.

Edilen bir lâfı alıp eğip bükerek, konuyu başka türlü yerlere çekerek geçici bir şaşkınlık hâli yaratıyorsun.

Etrafındakilerin muhabbetlerine ara verip sana gülmelerini istiyorsun.

Sanki ulvî bir görev yüklenmiş gibi omuzlarına, onları güldürmek için olağanüstü bir çaba sarf ediyorsun.

Yanlışlıkla bir iki kahkaha duyarsan ettiğin iki lâftan sonra, artık aşk olsun seni durdurana.

Frenlerin boşalıyor.

Çenen iyice düşüyor.

Bir süre sonra kelimeler kâfi gelmiyor sana. Vücudunu da devreye sokuyorsun.

Oturduğun yerden kalkıyorsun. Ellerinle kollarınla garip hareketler yapmaya başlıyorsun. Başını ileriye geriye, sağa sola atıyorsun. Yüzün şekilden şekle giriyor. Bütün mimiklerin 'teyakkuz'a geçiyor. Üstündeki ilgi dağılmasın diye, çapı sadece yarım metre olan, çizdiğin o görünmez daire içinde devinip duruyorsun.

Boyalı yüzünün içine gömülmüş gözleriyle, belli etmeden kendisini izleyenlerin yüzlerindeki ifadeleri anlamlandırmaya, karşısındaki kalabalıkta arzuladığı ilgiyi uyandırıp uyandırmadığını anlamaya çalışan bir

pandomimciye benziyorsun.

Sana, anlattıklarına güldüklerini gördükçe keyiften dört köşe oluyorsun.

Eğer bir de hoşuna giden birkaç dişi soluk alıyorsa bulunduğu ortamda ve yüzlerinde hiç değilse bir tebessüm belirmişse iyice coşuyorsun.

Bir süre sonra ne yaptığını, neden yaptığını, kimlere ne anlattığını unutuyorsun. Sadece sesleri işitiyorsun. Seni onaylayan, ses telleriyle alkışlayan kahkahaları duymak yetiyor da artıyor.

Yaptıklarınla onaylandığını zannediyorsun ama yanılıyorsun.

Seni izlemekten ziyade sana bakıyorlar çünkü. Seni dinlemekten çok, alçaltıp yükselttiğin sesinin rengine kulak kesiliyorlar.

Evet, hakikaten komiksin.

Ama olmak istediğin 'komik' değilsin ne yazık ki.

'Gülünç'sün sen.

Güldükleri, anlattıkların değil bizzat sensin.

Bu haline bakınca, sadece gülmek geliyor içlerinden.

Onları 'değişik' bir şeyle karşı karşıya bırakıyorsun çünkü.

Stand-up deseler stand-up değil yaptığın, tulûat deseler tulûat değil.

Bir isim koyacak olsalar bu yaptığına ne derler acaba?

En hafifinden maskaralık, en hakikisinden soytarılık...

Kusura bakma ama soytarılık bu yaptığının ismi.

Başka bir şey değil.

Bu yüzden sana sonsuza kadar gülmüyorlar.

Çünkü her şeyin bir sınırı var.

Sen sınır nedir bilmiyorsun.

Ancak kahkahalar dinince, havaya bir sessizlik çökünce kendine geliyorsun.

Gözünün önündeki perde mecburen kalkıyor ve insanların yüzlerindeki sıkıntılı ifadeyi görüyorsun. Daha fazla bakmak istemediklerini sana, dinlemek istemediklerini seni fark ediyorsun.

İnsan sana bakınca, herkesi güldürmek için evde yalnız kaldığında 'çalıştığını' düşünüyor.

Aklına gelen sence 'komik' sözleri, cümleleri bir gün lâzım olur diye bir kenara yazdığın hatta onları ezberlemeye çalıştığın, için içine sığmayarak karıştığın kalabalıklarda kullanmak için fırsat kolladığın hissi uyandırıyor bakanda.

Biriktirdiklerini öyle seviyor, onlara o kadar bayılıyorsun ki, çıkarıp onları herkese göstermek istiyorsun.

Kendini 'espri hazinesi' olarak görüyorsun. Karun kadar zengin hissediyorsun ve 'hazine'ne herkesin, özellikle de dışilerin zihnini kamaştıracacağını sanıyorsun.

Ama öyle olmuyor.

Böyle olmadığını anlamak için, güldürdüklerinin gözlerinin içine bakman gerekiyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük kayboluş

Funda Özgür 24.07.2008

Büyük yok oluşa doğru ilerlediğimizi bilerek hayata asılmak, tezahür biçimini bilemediğimiz görkemli finali unutmaya çalışarak yaşamak ne tuhaf.

Tersine yaşasaydık hayatı ne olurdu?

Ölürken doğsaydık yani, ölüm anımız doğum anımız olsaydı...

Ağır çekimde şimdi olduğu gibi sona değil de başa sarsaydık.

Hızla üstümüze gelen bir otomobilin tekerlekleri geri dönseydi meselâ. Veya görüntüleri karartarak zehir gibi dağılan sıkışma hissi göğsümüzün üstünden kalksaydı. Ya da derimizin altında çoğalarak varlığımızı kemiren hücreler birer birer eksilseydi bedenimizden.

Saatler, günler geriye saysaydı. Takvim yaprakları eksilmeyip çoğalsa, doğum günü pastalarının üstünde yanan mumlar giderek azalsaydı.

Biz ne yapardık?

Herhalde doğal akışın bize kattıkları ve bizden götürdükleri ile tersine akışın bize katacaklarını ve bizden götüreceklerini tartardık alelacele. Karar vermekte gecikmezdik muhtemelen. Teknolojik ve binbir güçlkle sağladığımız ekonomik lükslerimizden hemen vazgeçer, zamanın gerilemesini sabırsızlıkla beklerdik.

Yüzümüzde yara izi gibi taşıdığımız yarıklara dönüşmüş derin çizgilerin ağır ağır kaybolacağını, ferî sönmüş gözlerimizin yeniden parlayacağını, saçlarımızın sakallarımızın renginin koyulaşacağını, griye çalan tenimizin pembeleşip gerileceğini, ağırlaşmış bedenimizin çevikleşeceğini, daha çok kişi tarafından daha fazla beğenileceğimizi bilirdik çünkü.

Gençleşeceğimizi yani...

Geleceği göremesek de karanlık ıslak bir dünyaya doğru ilerlediğimizi, bir su damlasına dönüşeceğimizi, ne kadar yaşayacağımızı bilmek bizi rahatlatırdı.

'Yok olmak' olurdu yine ama 'ölüm' olmazdı o zaman. Ya da 'yok olma'ya 'ölüm' denmezdi. Belki de 'kayboluş' olurdu 'yok oluş'un adı. Çünkü cismimiz dünyadan çekildikten sonra bizi kimse bulamazdı istese de.

Nasıl bir hayat yaşarsa yaşasın, kayboluşunun herkesinki gibi olacağını bilmek güven verirdi insana.

Yitirme kavramı ortadan kalkardı. Her ölüm bir başlangıç olur, sevinçle karşılanırdı. Sevdiklerimizi kaybetme korkusuyla değil, onlara kavuşma heyecanıyla yaşardık.

Eğer hayatı tersine yaşasaydık, bilgisayar belleği gibi boşaltırdık zihnimizi.

Giderek toylaşırdık.

Tecrübelerimizden soyundukça daha çok hata yapardık, ama kavuştuğumuz gençlik uğruna sahip olduklarımızdan vazgeçmekte tereddüt etmezdik herhalde. Hem yüklendiğimiz anılarla da huzursuzlanmazdık.

Gençliği ihtiyarlığa değil, çocukluğa kaybetmek...

Büyük ihtimalle bu da rahatsız etmezdi bizi.

Belki sancılı ergenlik yıllarını pas geçmek isterdik şimdi yaptığımız gibi ama bütün sorumluluklarımızdan sıyrılarak şımaracağımız, şımartılacağımız günleri deneyimlemeye de bir itirazımız olmazdı.

İhtiyarlığın engellenemez kederi, çocukluğun koşulsuz neşesine dönüşürdü.

Büyük kayboluşa doğru ilerlemek, büyük yok oluşa sivrilmek kadar telâşlandırmazdı bizi.

Yaşadıklarımızı yavaş yavaş unutturduk çünkü. Bilincimizin bulanıklaştığı hayatımızın 'son demleri'ni, anılarımızdan kurtularak yaşadık.

Bedenimiz acizleşerek ufalırken konuşma, yürüme gibi yeteneklerimizi yitirirdik.

Kimse bize acımazdı ama böyle olduğu için. Aksine şefkatle korunurduk.

Çıgıllıklar içinde bir tünelde bulurduk kendimizi birden. O tünel karanlık, ıslak, ılık bir dünyaya açılırdı.

Bir kordonla bağlı olduğumuz o tuhaf dünyanın içinde giderek küçülür, bir su damlasına dönüşürdük.

Kaybolurduk.

Kimse bizi bulamazdı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kendinle yüzleşmek?

Funda Özgür 31.07.2008

Ne kadar zor değil mi kendinle yüzleşmek?

Kendi avukatlığını yapmaya, bütün delilleri lehine kullanmaya, sahte deliller yaratmaya, gerekirse bazılarını karartmaya, ne olursa olsun her hal ve şart altında kendini aklamaya alışmışken, kendi hakkında dava açan bir savcıya, gözünü kırpmadan kendi kalemini kırabilen bir yargıca dönüşmek zor geliyor sana değil mi?

Hata yaptığını yanlışla düştüğünü itiraf etmemek, birilerinden özür dilememek, hep haklı çıkan kişi olmak, kuyruğu ne olursa olsun dik tutmak için olağanüstü bir çaba harcıyorsun. Gerçek olduklarına kendini bile inandırdığın yalanlarının

üstünü, iftiralarla kardığın o gülünç harçla sıvamaya çalışıyorsun.

Haksız olduğun halde haklı çıkmaya çalıştığın her defasında, haklı olan birilerine kara çaldığını biliyorsun aslında.

Yani haksızlık yapıyorsun.

Yani adaletsiz davranıyorsun.

Sırf, bir uçan balon gibi kontrolsüz yükselen egon tatmin olsun diye birilerini yalancı çıkarmak seni rahatsız etmiyor mu?

Neden hep haklı çıkmaya çalışıyorsun?

Başkalarının haklılığına neden tahammül edemiyorsun?

Kıskançlıktan mı yoksa bu tahammülsüzlük?

Bırak yüksek sesle söylemeyi, kendine bile sessizce itiraf edemediğin, sadece gövdenden parmak uçlarına beynine zehir gibi yayıldığını hissettiğin o sarsıcı duygu mu bütün bunları yapmana neden olan?

Kıskançlık mı seni böylesine saldırganlaştıran?

Bir nedenden ötürü kıskandığın kimselerin üstüne bu yüzden mi bu kadar yükleniyorsun?

Bu yüzden mi hiç geri adım atmayı bilmiyorsun?

Bu yüzden mi var gücünle hedef bellediklerine yükleniyorsun?

Kendini başkalarından saklamaktan, yalanlarının, haksızlığının ortaya çıkacağı korkusuyla sürekli tetikte durmaktan yorulmuyor musun?

Aynada gözlerini gözlerinden kaçırmak rahatsız etmiyor mu seni?

Hiç sormuyor musun kendine, ‘Bir insan hep haklı olabilir mi’ diye?

Huzursuzlanmıyor musun günün orta yerinde durup düşündüğünde?

Uygun kaçmıyor mu başını yastığına koyduğunda gece?

Vicdanın da mı susuyor senin gibi?

Ama vicdan hiç susmaz ki...

Onun sesini nasıl bastırıyorsun peki?

Söylesene en son ne zaman yakaladın kendini?

Bu sabah aynaya bakarken mi?

Seninle ilgili bütün gerçekleri bilen gözlerinden gözlerini kaçırırken mi yani?

En son ne zaman yüzleştin kendinle?

Ne zaman ‘Ben aslında yalan söylüyorum’ dedin?

Haksız olduğunu hiç değilse kendine ne zaman itiraf ettin?

‘Yanlış yaptım,’ ‘Hatalıyım,’ ‘Özür dilemeliyim’ diye en son ne zaman geçirdin içinden?

Yapmadın mı bunların hiçbirini?

Neden yapmadın?

Kimse sonsuza kadar haklı olamaz ki...

Ne zaman karşına oturtacaksın kendini?

Ne zaman çıkaracaksın üstündeki avukat cüppesini?

Savcılığa soyunup kendini ne zaman dava edeceksin?

Kendi kalemini ne zaman kıracaksın bir hâkim gibi?

İçindeki vicdan mahkemesinin boş koridorlarında adımlarının yakalanmasına ne zaman izin vereceksin?

Kendinle ne zaman yüzleşeceksin?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Köşe yazarı, kantarın topu, eşeğin poposu

Funda Özgür 02.08.2008

Bilgisayarının veya elinde kalem boş bir kâğıdın başına oturunca sessiz bir odada, bir de bir ‘drink’ alınca yanına, bir rahatlık geliyor herhalde üstüne.

En etkili kelimelerin dökülmesi için elinden, arkana yaslanıp bekliyorsun. Beklerken düşünüyorsun. Galiba ne oluyorsa o esnada oluyor. Ekran veya kâğıt küçülmeye başlıyor. Sen büyüyorsun. Birden ensenle boynundan yelelerin uzuyor, dişlerin sivrilip irileşiyor, ellerin sarı tüylü kaba patilere dönüşüyor. Aslan kesiliyorsun.

Kükremeye başlıyorsun.

Herhalde halüsinasyon gibi bir zihin bulanması bu.

Yoksa evvelce belki saatlerce sohbet ettiğin, belki oturup yemek yediğin, belki evinde veya kalabalıklar karşısında stüdyonda ağırladığın meslektaşına niye böyle yüklenesin? Kendisi ve eylemleri hakkındaki fikirlerini nezaketini yitirmeden söylemek dururken, ona niçin böylesine ucuz kelimeler kullanarak neredeyse küfredesin?

İnsan bu halüsinasyon ve hemen ardından gelen aslana dönüşüp kükreme anını anlıyor. Kendinde olmadan yazdığın yazıyı, gazetene veya dergine teslim ederken hâlâ kendine gelmemiş olmanı da anlıyor.

Ama ertesi gün, yazdıklarını okurken nasıl utanmadığını anlayamıyor.

Yakının olmasa da en azından birkaç kez yakın temasta bulunduğun, yaşadığınız dar alanda mutlak surette tekrar karşılaşacağını ve kaçınılmaz olarak yüz yüze bakacağını bildiğin birine, böylesine fütursuzca saldırdığın için kendinden rahatsız olup olmadığını merak ediyor.

Yazdıklarını basılmış kâğıt üstünde gördüğünde de yelelerinin kabardığına, irileşip keskinleşmiş dişlerini göstererek kükremeyi sürdürdüğüne inanmak istemiyor insan gerçekten.

Onunla karşılaşma ihtimalin herhalde aklından geçiyor.

Yüz yüze gelirsen ne yapmayı düşünüyorsun? Hiçbir şey olmamış gibi davranmayı mı? Yazında geçirdiğin ucuz hitap kelimesiyle değil de, daha önce yaptığın gibi ‘bilmem kim hanım,’ ‘bilmem kim bey’ diyerek selâmlaşmayı mı? Yoksa

zaten hiç tanışmıyormuşsunuz gibi arkanı dönüp gitmeyi mi? Donuk ve mesafeli bir tebessümle, bu ‘gereksiz’ karşılaşmayı geçiştirmeyi mi?

Sonrasıyla ilgili bir öngörün olmalı. Eğer yoksa bu senin pek akıllı olmadığını gösterir.

Ama öngörülerde bulunarak küfretmeye devam etmen de, senin karakterinde birtakım bozukluklar olduğuna işarettir.

Biri sana köşe yazarı olmanın ilk gereğinin babanı bile tanımaman olduğunu filan mı söyledi?

Böyle bir gelenek yok halbuki...

Bak gazetelere, az da olsa var örnekleri.

Bir şey yakaladığını herkese ispatlayacaksın, lafı gediğine koyacaksın, kendini okutacaksın, herkeslere adından bahsettireceksin diye düştüğün şu hale bak...

Yazarken kullandığın ifadeleri, o an yanında olsa o kişi, yüzüne karşı söyleyebilir miydin? İsmi yanına ‘hanım’ veya ‘bey’ yerine kullandığın ifadeyi koyup yüksek sesle yüzüne tekrarlayabilir miydin?

Hayır, buna cesaret edemezdin. Kimse de edemez zaten.

O zaman niye yüzüne söyleyemeyeceğin şeyi yazıyorsun?

Bunun birinin arkasından konuşmaktan bir farkı yok.

Dedikoducusundur da sen muhtemelen.

Aslında ‘kumaş’ın hakkında bir fikir vermen açısından iyi bir şey bu yaptığın.

Ama durduk yerde düşman edinmen iyi bir şey değil.

Seni dost bilen ve senin dost bildiğini, kendi ellerinle düşmana çevirmek ise gerçekten düpedüz aptallık. Birini kendine karşı kendi ellerine bilemek... Bir daha düşün bunu istersen.

Köşe yazarı... Kantarın topunu kaçırıyorsun. Yazılarında anlatmaya çalıştıklarıyla değil ama çirkin üslubunu her geçen gün biraz daha çirkinleştirerek yapıyorsun bunu. Hatta eşeğin poposuna su kaçırıyorsun.

Dikkat et ama.

Torpil yapmayacak hayat, kanunlarını sana da işletecek.

Top bir gün ayağına düşecek.

Gün gelecek su geri tepecek.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlkokul arkadaşını arama yalanı

Funda Özgür 07.08.2008

Yaşamlarınızın bir döneminde yollarınızın mecburen kesiştiği, ister istemez hayatlarınıza dâhil ettiğiniz ve hayatlarına dâhil olduğunuz, neticede her biriniz bir yana dağılırken koptuğunuz, doğrusu yokluklarını hiç de hissetmediğiniz kişileri neden yıllar sonra böyle hararetle arıyorsunuz?

Birbirinizin frekansından çıktıktan sonra bambaşka hayatlara geçiş yaptığınızı, bir ölçüde mutasyona uğradığınızı bildiğiniz halde niçin onları bugün yaşadığınız hayata katmaya, ilişkinize veya iletişiminize kaldığınız yerden devam etmeye çalışıyorsunuz?

Geçmiş mi özlüyorsunuz yoksa geçmişinizi mi?

Eşya gibi herhangi bir cansız nesneyi değil de, birtakım insanları arayıp bulma çabası içine girdiğinize göre, geçmiş değil geçmişinizi özlüyor olmalısınız.

Niye özlüyorsunuz geçmişinizi peki?

Renkli anılar biriktirdiğiniz için mi?

Bugün kendinizi dünden daha az iyi hissettiğiniz için mi?

Dün kendinizi bugünden daha iyi hissettiğinden mi?

Kaçıp gittiği duygusu uyandıran zamanı yakalayıp avuçlarınız arasında hapsetmek için mi?

Sizi heyecanlandıran, kalın bir örümcek ağı ardına gizlenmiş hissi yaratan o artık 'dokunulamaz alan'da kalan kısa zaman parçalarını, o zaman parçaları içine karışmış kişiler aracılığı ile bugüne taşıma ihtimali olabilir mi?

'Özlediğiniz dün'ü geri getiremediğiniz için 'dün'ünüzün insanlarını bugününe yamamaya çalışıyor olabilir misiniz? Aslında aradığınız birkaç kişi iken, kapılarınızı geride bıraktığınız kimselerin tamamına bu yüzden açıyor olabilir misiniz?

Dünü, geride bıraktığınız iyi zaman parçalarını yeniden yakalama telâşı olmalı bu.

Ama bu telâşın da bir nedeni olmalı.

Geçmişinizin bir kısmını çağırmak üzere yola çıkmanıza rağmen, herkesin sizi bulabileceği bir yerde kendinizi sergilemenizin, o sanal sayfalara en afili fotoğraflarınızı yerleştirmenizin başka bir nedeni olmalı.

Eskisinden daha iyi görüldüğünüzü mü kanıtlamak derdindesiniz?

Şimdiki görüntünüzü kendinize mesele etmediğinizi mi göstermek niyetiniz?

Yoksa biraz da yaşamakta olduğunuz hayatlarda, yanında soluk aldıklarınızın sizi görmediğini düşünmeniz mi bu kadar ortalığa çıkma ihtiyacı duymanıza neden olan?

Dürüst olun...

Sadece 'ilkokul arkadaşınızı bulma çabası' mı bu gerçekten?

Basit, sıradan, masum, hattâ sevimli sayılabilecek bir arayış mı?

Bu arayışın altında eski güzel günleri yâd etmekten başka bir neden yatmıyor mu hiç?

Bu neden, bugünüünüzün mutsuzluğu olabilir mi?

Önüne geçemediğiniz, engelleyemediğiniz, bastıramadığınız, hayatınızı ağır ağır kapsayan mutsuzluğunuz... Ve o mutsuzluğu sağıltmak için girdiğiniz bir arayış...

Bu mutsuzluğun yarattığı tahammülsüzlüklerin sizi ittiği arayışlardan biri olabilir mi bu?

Başka bir kokuyu, başka bir sesi, başka bir teni, başka birini aramak gibi bir şey mi?

Galiba öyle...

Öyle olmasa sadece 'ilkokul arkadaşlarınızı' arardınız.

Kötü görüldüğünüzü düşünmediğiniz 'tek' bir fotoğrafın altına kendinizi hatırlatacak bilgiler ekleyip sizi bulmalarını beklerdiniz.

Bununla yetinir, sanal sayfaları kendinizle süslemezsiniz.

'İlkokul arkadaşlarınızı' aradığınızı söyleyerek kendinizi de çevrenizdekileri de kandırmazdınız.

Kendinizi teşhir etmeye ihtiyaç duyduğunuzu, bulduğunuz ilk fırsatı derhal değerlendirdiğinizi gizlemezsiniz.

Kendinizi etinizle birlikte teşhir etmekten keyif aldığınızı itiraf ederdiniz.

Ardından bunun kötü bir şey olmadığını idrak ederdiniz.

O zaman sıkıcı bugününüzden uzaklaşmaktan çok ona renk katmak için 'ilkokul arkadaşlarınızı' bahane ettiğinizi de kabul ederdiniz.

Rahatlardınız.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tahammül oyuncakları

Funda Özgür 09.08.2008

Uyuşmaya ihtiyacımız var.

Bu saçma arenaya neden ve nereden geldiğimizi, onu ne zaman nasıl terk edeceğimizi kendimize sormamaya, ne yaptığımızı düşünmeden üzerinde sadece soluk almaya ihtiyacımız var.

Fark etmemeye, görmemeye, duymamaya, fark ederek görerek duyarak öğrendiklerimizi hiç hatırlamamak üzere unutmaya ihtiyacımız var.

Unutmak için beynimizin karıncalanmasına ihtiyacımız var.

Uyuşmaya ihtiyacımız var.

Korkunç bir koşuşturmaca içindeymişiz gibi görünsek de, peteklerini doldurmak üzere besin kaynakları arasında vızıldayıp duran bal arılarına benzesek de, derin bir uyuşukluk halindeyiz aslında hepimiz.

Türlü biçimlerde kendimizi uyuşturmaya çalışıyoruz her birimiz.

Yüzü belli olmayan kadın bu yazıları uyuşmak, cevabını bulamadığı soruları kendine tekrar tekrar sormamak için yazıyor. Siz yanıtını bugüne kadar kimsenin veremediği sevimsiz soruları aklınıza getirmemek için elinizdeki iş her ne ise onunla meşgul oluyorsunuz.

Aksini iddia etsek de, hiçbirimizin tek derdi para kazanmak değil. Hayatımızı idame ettirmenin ötesinde bir nedeni var bu ciğerlerimizi patlatırcasına süren koşuşturmacanın.

Biz niçin ölmeye doğduğumuzu unutmaya çalışıyoruz.

Ama bunu unutmaya çalışırken, başlarını önlerinden hiç kaldırmadan sürekli yiyecek arayan karıncalar gibi yanlış yollara sapabiliyoruz.

O yollar, yaşadığımız mecburi yaşamları daha da katlanılmaz kılıyor.

Vazgeçmeye cesaret edemediğimiz hayata, onun getirdiği mecburiyetlere, sıkıntılara tahammül edebilmek için oyuncaklara ihtiyaç duyuyoruz işte o zaman.

Bu yüzden sürekli yeni oyuncaklar katmak istiyoruz yalandan dünyalarımıza.

Elimizdeki sigara, kitap ya da kumanda gibi daimi oyuncaklarımıza her gün bir yenisini ekliyoruz.

Yeni evler, yeni otomobiller, yeni giysiler, yeni eşyalar, yeni arkadaşlar...

Hatta yeni erkekler, yeni kadınlar...

Hepsi hayata tahammül etmek için kurduğumuz oyuncaklarımız bizim.

Onlarla oynayıp duruyoruz.

Oynadıkça mutlu oluyoruz.

Uyuşuyoruz oyuncaklarımızla oynadıkça.

Bozulduklarında veya kaybolduklarında geçici bir kriz hâli yaşıyoruz yaşamasına ama o onu da çabuk atlatıyoruz.

Bozulan oyuncakları atıyoruz.

Yerine yenisini, yenilerini alıyoruz.

Kaybolanları ise bir süre aradıktan sonra unutuyoruz.

Onların da yerini yenileri alıyor.

Ne oldu?..

Kâğıt üstünde bu kelimeler ruhsuz ve ucuz mu duruyor?

Değiller oysa...

Kelimeler gerçeklerin fotoğrafı sadece.

Ucuzluk ise kelimelere değil insan ruhuna mahsus.

Ruh mu suçlu o zaman?

Hayır.

Suç yok. Suçlu yok.

Nedensiz ve amaçsız geldiğimiz veya gönderildiğimiz şu gezegende kimseye hiçbir açıklama borçlu değiliz.

Dolayısıyla kızacak, ayıplayacak, ayıplanacak bir şey yok.

Oynamak da, oyuncak olmak da kötü bir şey değil.

Hepimiz hayatlarımıza legal veya illegal yollarla aldığımız veya bizi hayatlarına legal veya illegal yollarla alan kişilerin oyuncaklarıyız.

On yıllığına veya bir günlüğüne...

Bu önemli değil.

Oyuncaklarıyız hepimiz birbirimizin.

Uyuşmaya ihtiyacımız var ve birbirimizle oynayarak uyuşuyoruz.

Hayata tahammül etmeye ihtiyacımız var.

Ona tahammül etmek için de oyuncaklara.

Bizi uyuşturacak tahammül oyuncaklarına...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Görünmeye çalıştığın kişi değilsin

Funda Özgür 14.08.2008

Acıklı ve gülünç bir çaba içindesin.

Sen, dilindeki kişi değilsin.

Görünmeye, göstermeye çalıştığın erkek ya da kadın değilsin.

Ne kadar cesareten bahsediyorsan o kadar korkaksın.

Ne kadar özgürlükten söz ediyorsan o kadar tutsaksın.

Ne kadar onurdan bahis açıyorsan o kadar onursuzsun.

Ne kadar dürüstlükten dem vuruyorsan o kadar sahtekârsın.

Ne kadar güvenden söz ediyorsan o kadar güvenilmezsin.

Ne kadar erdemli olmayı övüyorsan o kadar ahlâksızsın.

Ne kadar iyiliğe methiyeler düzüyorsan o kadar kötüsün.

Ne kadar demokrat geçiniyorsan o kadar despotsun.

Ne kadar solcu olduğunu söylüyorsan o kadar sağcısın.

Dilindeki kişi değilsin sen.

Neysen, kimsen osun.

Sadece kendinsin.

Bütün o beylik laflarla perdelediğin gerçek seni, aslında sen de tanıyorsun.

Sen, olmadığın birini oynamaya çalıştığının farkındasın.

Kendine bir rol biçmişsin.

Başkalarının senden duymasını istediğin replikler yazmışsın.

Ezberlediğin o replikleri okuyup duruyorsun.

Boşuna yoruyorsun kendini ama...

Kim olduğun konuşurken değil, davranırken belli oluyor.

Günlük, basit, sıradan olaylar karşısında aldığın tavırlar seni ele veriyor.

Sözünü tutmadığında... Yaptıklarının konuştuklarının arkasında durmadığında... Ortadan kaybolduğunda... Sırf sevmiyorsun diye birini adaletsizce ve insafsızca bertaraf etmeye çalıştığında... Sessiz birinin hakkını gasp ettiğinde... İstediklerin olmadığında alabildiğine çirkinleştğinde...

Esas sen ortaya çıkıyor.

Veya bütün bunların tersini yaptığında, çevrendekiler karakterin hakkında bir fikir ediniyor.

Neysen, kimsen osun sen çünkü.

Kendi hakkında kelimelere dökmeden bildiğin gerçekler seni huzursuz ettiğinden bu kadar konuşuyorsun.

Bu yüzden bu kadar kendini anlatıyorsun.

Hayalindeki kişi olmaya çalışıyorsun.

Kendini sayıklayıp dururken, çevrendekileri olmak istediğin senle bunaltırken, başkalarını sürekli eleştirmenin nedeni de bu olmalı.

Eleştirirken de yakalanıyorsun oysa...

En çok eleştirdiğin, belki de bizzat kendinsin.

Veya olmak istediğin ama olamadığın kişi aslında kıyasıya eleştirdiğin.

Sahip olamadığın erdem, yetenek ve yetilere sahip olanları yerden yere vururken, belki farkında bile değilsin dışa vurduğunun düpedüz kıskançlık olduğunu.

Seni konuştukların değil davranışların anlatıyor.

Hayat kendi halinde akıp giderken, sen doğal hayatını yaşayıp giderken, yaptıkların ve yapmadıkların gerçek seni ortaya koyuyor.

Olduğun seni!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tavus kuşu

Funda Özgür 16.08.2008

Kuyruğun ne kadar güzel!

Upuzun.

Envai çeşit renkte iç içe geçmiş puantiyeleriyle pek göz alıcı.

Baş döndürücü hatta.

Büyüleyici.

Enfes.

Olağanüstü.

Ama güzellikler de bıkkınlık yaratabiliyor işte.

Bir süre sonra insan bakmaktan yoruluyor.

Sıkılıyor.

Bun alıyor.

Başını çeviriyor.

Ne var ki bu her zaman işe yaramayabiliyor.

Gözlerini kurtarabiliyor böyle zamanlarda ama kulaklarını maalesef...

Çünkü sen bir tavus kuşusun!

Ve her defasında 'sesli' bir gösteriye soyunuyorsun.

Biriktirdiğin ne varsa kuyruğunda, yerli yersiz açıp gösteriyorsun.

Eminsin çünkü beğenileceğinden.

'Ben göstermek istiyorum ama onlar bakmak istiyorlar mı acaba' demiyorsun hiç.

Göstermen yetmiyor, bir de tiz sesinle renklerin isimlerini söylüyorsun.

Nerelerden topladığını, o kombinasyonla kuyruğuna nasıl kondurduğunu anlatıyorsun.

Hiç susmuyorsun.

Nefessiz kalana dek konuşuyorsun.

Bir ara, ara veriyorsun.

Sonra kaldığın yerden devam ediyorsun.

Belki ilk dakikalarda, saatlerde veya günlerde, herhangi bir zaman diliminde ilgi çekiyorsun.

Bilgi paletin, zihnini kamaştırıyor karşında esir ettiğinin.

Suspens oluyor, seni hayran hayran dinliyor.

Tiz sesin, bilgi paletinin gölgesinde kalıyor.

Senden beslenmek hoşuna gidiyor esirinin.

Ama sesin, çok geçmeden renklerinin güzelliğini bastırıyor.

Seni dinleyenin kulaklarını tırmalıyor.

Sana artık hayran hayran bakmıyor.

Tonu değişmeyen bir sesin, aynı renkleri aynı kelimelerle anlatıp durması garip gelmeye başlıyor.

İlgisi dağılıyor.

Başka yerlere bakmaya başlıyor.

Başına hep aynı şey gelmesine rağmen, sen bu işe şaşıyorsun.

Açını değiştirip önüne geçiyorsun.

Kuyruğunu açabildiğin kadar çok açıyorsun.

Nasıl ama nasıl olabilir bu?..

Senin muhteşem renklerine kim, nasıl yüz çevirebilir?

Sesini yükseltiyorsun.

Bu işe yaramayınca bağırmaya başlıyorsun.

Bu sefer sadece esirini değil, esir adaylarını da kaçırıyorsun.

Peşlerinden bağıra bağıra koşuyorsun.

Yakalayamıyorsun.

Öfke ve yenilmişlik hissi içinde yeni esirler bekliyorsun.

Sonsuza kadar beğenilmek, herkesi kendine hayran bırakmak gibi bir rahatsızlığın var senin.

Ama herkesin de işi gücü var.

Seni beğenmek, sana hayranlık duymaktan başka!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Doğru ata oynamak

Funda Özgür 21.08.2008

Tembel çocuğunun başarısızlıklarını örtmek için, kar kış demeyip evin işini gücünü bırakıp her gün öğretmenini ziyaret eden, ona armağanlar alan bir veliye benziyorsun. Öğretmenler gününde elinde bir buket çiçek, kermes zamanı kolunda koca bir çanta, yerli malları haftasında fındık fıstık paketleriyle dolu torbaların arkasında sınıfın kapısında bekleyen, karne gününe yatırım yapan sevimsiz bir kadına benziyorsun bu halinle. Doğurduğunu da kendi gibi sahtekârlığa alıştıran bir anneye...

Veya kafası hiçbir şeye basmayan, sürekli içten kaytaran, esasında bir işe yaramadığı anlaşılmasın ve böyle olduğu konuşulmasın, korunsun kollansın diye amirlerini iltifatlara boğan, onların doğum günlerini evlilik hatta neredeyse sünnet yıldönümlerini kaçırmayan, ütüsü bozuk pantolon gömleğiyle ortalarda gezinip duran orta kademe bir memura...

Sınırlarını biliyorsun. Neyi ne kadar nereye kadar yapabileceğini, nereden sonra bilgi birikiminin tecrübenin yeteneğinin yetmeyeceğini ve durman gerektiğini biliyorsun.

Ama haddini bilmiyorsun!

Kendini on kaplan gücünde hissedip, altından kalkamayacağın işler üstleniyorsun. Sonra beceremeyip etrafındakilerin sırtına yükleniyorsun. Sonra utanmayıp ortaya çıkan işleri sahipleniyorsun.

Kendini perdelemek için geliştirdiğin yöntemlerin bunlar.

Ama bu kadarla da sınırlı kalmıyorsun. Yöntem çok sende...

Bunlar asli olanlar. Bir de tali yöntemler var geliştirdiğin.

Performansını değerlendiren, maaşını belirleyen tepe yöneticinin peşinde gölge gibi dolaşıyorsun meselâ.

Sabah koşup odasına önce ona günaydın diyorsun. Her öğlen 'tesadüfen' aynı dakikalarda yemeğe çıkıyor, 'doğal olarak' kendini onunla aynı masada buluyorsun. Onun önemseddiği kimselerle sıkı fıkı olup diğerlerini aklınca şutluyorsun. Ona, –imkânın olsa ellerinle pişireceğin- yorgunluk kahveleri ısmarlıyorsun. İş çıkışlarında beraber vakit geçirebilmek, iki tek atabilmek için fırsat kolluyorsun. Düzenlenen garip 'kaynaşma' yemeklerinde mutlak surette yanında konumlanıyorsun. Gecenin sonunda onu 'Çok içtiniz. Pek iyi değilsiniz. Şimdi araba da kullanamazsınız' diyerek zorla evine bırakıyorsun. Mümkünse yanına, onun civarında görmekten haz aldığı bir iki kişiyi daha alıyorsun. Takım tamam! Geceye elbette onun evinde devam ediyorsun.

Bütün bunlar yetmiyor. Senin iyice yapış yapış bir ilişki kurman gerekiyor.

'Sivil saatler'de daha fazla birarada olman, mümkünse sevgilinle veya karınla veya kocanla tanıştırmayı, varsa yavrularınızı kaynaştırman, kariyerin açısından fevkalade büyük bir önem arz ediyor.

Evet evet...

Sen, doğru ata ve doğru taylara oynuyorsun.

Bu yöntem her zaman işe yarar, eski deneyimlerinden biliyorsun.

Çünkü o yönetici, onca işi arasında senin, kendine yaranmaya çalıştığını anlamaz.

Anlasa da emin olamaz ya da konduramaz.

Hem uzun uzadıya bunu düşünecek kadar vakti yoktur.

Zaten senin de onun açısından fazla bir önemin yoktur.

Çevresinde senin gibi 'ganyan bağımlıları' çoktur.

Ama böyle olması daha iyidir.

Kurnaz davranır, beceriksizliğini ve niyetini gizlersen –ki bu konuda uzmanlaşmışsındır- senin samimi biri olduğunu bile düşünebilir.

Arkadaşın olur. Arkadaşı olursun.

Eh, arkadaş arkadaş idare eder...

Anlayış gösterir. Bir hatası varsa düzeltir. Yanlışının üstünü örter.

Sana da olacak olan budur.

Ki mutlaka olur.

Tökezlediğin ilk anda sana destek çıkar.

Beceriksizlikten ve tembellikten kaynaklanan başarısızlığının üstünü sıvar.

Sen arkana yaslanıp rahat bir nefes alırsın.

Doğru ata oynadığın için kendini kutlarsın.

Daha ne kadar böyle devam eder kestiremezsin.

'Gideceği yere kadar' dersin.

Öyle olur gerçekten. Gideceği yere kadar gider.

Sen sonra oynayacak başka 'doğru at' ararsın.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayatı kusmak

Funda Özgür 23.08.2008

İstedğimiz bir yerde, istediğimiz bir anda, yaşadıklarımızın istediğimiz kadarını kusabilseydik keşke.

Uyku tutmayan gece yarılarında gidip başında durduğumuz lavaboya... Yürüdüğümüz kaldırımın kenarına...

Tırmandığımız bir merdivenin destek aldığımız tırabzanlarından aşağıya... Son sürat giderken takla atma pahasına aniden frene basıp durdurduğumuz bir otomobilin camından dışarıya... Uzun bir gemi yolculuğunda köpüren suya...

Kusabilseydik keşke yaşadıklarımızı...

Hepi topu yutağa yerleştirilecek iki parmağa bakardı.

İstersek kusarken gözlerimizi kapar, çıkardıklarımızı görmezdik. Ama istersek de memnuniyetle bakardık bünyemizden kendi isteğimizle attıklarımıza.

Hayatımızın safralarına...

Gözümüzün önünden gitmeyen kareler küçülür, kibrit kutusu kadarlık bir alana sığardı.

Aslında hiç doğmamış olmalarını tercih edeceğimiz, şiddetle uzayda sonsuzluğa savurmak istediğimiz kişiler ufalır, çöp adamlara çöp kadınlara dönerdi.

Elle tutup gözle göremediğimiz şeylerden de kurtulurduk o zaman.

Lavaboya boşalttığımız deneyimlerimizin üstüne musluğu açardık. Yol kenarına boca ettiğimiz geçmişimizi kurumaya, sonra rüzgârda toz olup etrafa savrulmaya bırakırdık. Belki başkaları farkında olmadan çiğner geçerdi. Belediyenin temizlik arabaları süpürürdü veya.

Hiç duymamış olmayı tercih edeceğimiz seslerden sözlerden cümlelerden... Kelimelerle tanımlayamadığımız kokulardan... O seslerin, sözlerin, cümlelerin ve kokuların bize hissettirdiklerinden...

Hepsinden kurtulurduk o zaman.

Eğer kusabilseydik yaşadıklarımızı ya da yaşadıklarımızın istediğimiz kadarını, rahatlardık sahiden.

Ağzımızda acı bir tat bırakırdı bırakmasına çıkarttıklarımız. İştahımız kesilirdi yeni şeyler yaşamaya. Ama biz de zaten acele etmezdik. Biraz dinlenmek isterdik.

Bitkinliğimiz geçinceye kadar beklerdik.

Sıfırlanırdık.

Bize yabancı olan, bünyemize alerji yapan aynı 'safralara' bir daha ya da bir süre yaklaşmazdık. Bize yaklaşımlarına bir daha ya da bir süre izin vermezdik.

Yeni 'safralara' yer açardık.

‘Safra’ olduklarını bile bile hayatımıza yine de kabul ederdik.

Kusma özgürlüğümüzü sonuna kadar kullanırdık.

Nasıl olsa yaşadıklarımızdan ya da yaşadıklarımızın istediğimiz kadarından, istediğimiz zaman tamamen kurtulabileceğimizi bildiğimizden, korkmadan türlü maceralara girişirdik.

Her deneyimin lezzetini bilirdik ama herhalde hiçbir lezzetin ruhumuzu beslemesine izin vermezdik. Korkardık çünkü.

Yaşardık ve kusardık. Yaşardık ve kusardık.

Bulimia hastaları gibi hem farklı lezzetlerden vazgeçemezdik hem de fazlasının bizi rahatsız edeceğini bildiğimizden iki parmağımızı yutağımıza yerleştirip dışarı çıkarır atardık.

Her hazzın ve zevkin bitkinlikle nihayetleneceğini bilirdik.

Bunu kabul ederdik.

Ruhlarımız beslenmez hastalanırdı o zaman ama bunu da kendimize sorun etmezdik.

‘Tatmak’ istediğimiz herkese ve her duyguya aynı anda hâkim olmaya çalışmanın ciddi bir ‘hastalık’ olduğunu bilerek, bedenleri ilhak etmeye ve merak ettiğimiz bütün duyguları hoyratça yaşamaya devam ederdik.

Kusabilseydik keşke hayatı, yaşadıklarımızın istediğimiz kadarını.

O zaman hiç değilse biriktirdiklerimizle zehirlenmezdik.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsan denen pislik

Funda Özgür 28.08.2008

Hiçbirimiz birbirimizden ‘daha iyi’ ya da ‘daha kötü’, ‘daha karakterli’ ya da ‘daha karaktersiz’ değiliz.

‘Daha sevimli’ ya da ‘daha sevimsiz’ olabiliriz birbirimizden... ‘daha merhametli’ ya da ‘daha merhametsiz’... ‘daha zeki’ ya da ‘daha az zeki’...

Hepsi olabiliriz.

Ama herhangi birimiz, herhangi birimizden ‘daha iyi’ ya da ‘daha karakterli’ olduğumuzu, bir başkasının bizden ‘daha kötü’ ya da ‘daha karaktersiz’ olduğunu söyleyemeyiz.

Hepimiz birbirimize benziyoruz çünkü.

Her gün sokakta, ofiste, televizyonda veya sinemada izlediğimiz bir filmde ya da aklımıza gelebilecek herhangi bir yerde, sayısız kere kendimizle karşılaşıyoruz.

Kendimizi görüyoruz birbirimizde.

Bunu ‘daha zeki’ olanlarımız fark etmekte gecikmiyor; ‘daha az zeki’ –hadi ismini koyalım ‘aptal’- olanlarımız ise en azından sezgileriyle kelimelere dökmeden hissediyor.

Bu yüzden birbirimizi bu kadar çabuk ‘görüyoruz’.

Daha doğrusu birbirimizi yakalıyoruz.

Yakalıyoruz, çünkü birbirimizi anlıyoruz.

Anlıyoruz, çünkü birbirimizi ezbere biliyoruz.

Ezbere biliyoruz çünkü birbirimize benziyoruz.

Kendimizi tanıyoruz, birbirimize benzediğimizi dolayısıyla karşımızdakinin ne kadar ‘biz’ olduğunu sessizce biliyoruz.

Gözlerimiz keskin olduğundan mı ‘davranıştan karakter tahlili’ yapabiliyoruz sizce? Ya da sadece çok zeki olduğumuzdan mı okuyabiliyoruz satranç hamleleri misali atılan kötücül adımları?

Bizi öfkeliendiren davranışların sahiplerinin ‘karakterlerini’ bu kadar açık ve net kelimelerle ifade edebilmemizin nedeni ne?

‘Bir’ ‘maya’dan olmamız herhalde.

Biz ‘öyle olmasak’ da, biz ‘öyle yapmasak’ da, biz ‘öyle davranmasak’ da, ‘öyle olmanın’, ‘öyle yapmanın’, ‘öyle davranmanın’ nasıl bir duygu olduğunu başka türlü nasıl bilebiliriz ki?

Aynı ‘maya’danız hepimiz. Sonradan bize şekil verseler de, biz kendi kendimize şekillensek de ‘öz’ümüz aynı.

Kabul etsek de etmesek de, hepimiz ‘öyle olma’, ‘öyle yapma’, ‘öyle davranma’ potansiyeli taşıyoruz.

‘O kadar küçük hesaplar peşinde’ koşmadığımız söylüyoruz ama peşinden koştuklarımızın başkalarına ‘küçük’ görünmediğini nereden biliyoruz?

Birini ‘dalkavuk’ ilân ettiğimizde, onun bir şeyler elde etmek uğruna ‘ne hallere’ düştüğünü nasıl bu kadar ‘isabetli’ yorumlar yaparak ve on ikiden tutturarak söyleyebiliyoruz?

Birinin alına ‘ikiyüzlü’ etiketi yapıştırırken gerçekten bizim ‘tek yüzümüz’ olduğunu mu düşünüyoruz?

Bu soruları kendimize hiç mi sormuyoruz? Kendimizi hiç mi yakalamıyoruz?

Her defasında başkalarının ‘kötü duygular’ı hakkında nasıl ‘doğru öngörüler’de bulunabiliyoruz?

‘Öngörülerimiz’i ‘Tanrı’nın bir lütfu’ olarak açıklayıp nasıl geçebiliyoruz?

Hiç mi ‘aşına’ değiliz çıkarıcılık, hesapçılık, kayırmacılık, iki yüzlülük gibi ‘basit’ duygulara?

Başkalarında görüp ‘nefretle eleştirdiğimiz’ bu duygular, gerçekten bizi teğet bile geçmemiş olabilir mi?

Böyle olduğunu iddia etmemiz saçma ve gülünç değil mi?

Biz kimiz?

‘İyi’ kim? ‘Kötü’ kim? ‘Karakterli’ kim? ‘Karaktersiz’ kim?

Kimseye kötülük yapmayana mı ‘iyi’ denir? Kimseden medet ummayan mı ‘karakterli’dir?

Peki, biz kimin ‘iyi’, kimin ‘kötü’, kimin ‘karakterli’, kimin ‘karaktersiz’ olduğuna karar verme ehliyetine sahip miyiz?

Böyle bir ehliyet var mı? Varsa düzenleyen kim?

Tanrı mı?

Onun böyle bir ehliyet düzenlemeye hakkı var mı?

‘İyi’ mi Tanrı? ‘Karakterli’ mi?

Bu iki sorunun cevabını, biri saçmalamadan verebilecek mi?

Hiçbirimiz ‘iyi’ ya da ‘kötü’, ‘karakterli’ ya da ‘karaktersiz’ değiliz.

Ya da hepimiz aynı anda hem ‘iyi’ hem ‘kötü’, hem ‘karakterli’ hem ‘karaktersiz’iz.

Neticede hepimiz pislğin tekiyiz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beynini kiralamak

Funda Özgür 30.08.2008

Kime kiraladınız beyninizi?

Annenize babanıza mı?

Elinize yüzünüze vuran dadınıza mı?

Elinde büyüdüğünüz büyükannenizle büyükbabanıza ya da teyzenize amcanıza mı?

Elifba öğrendiğiniz cami hocasına mı?

Size okuma yazma öğreten, kırlara pikniğe götüren ilkokul öğretmeninize mi?

Sayıları yaşınız büyüdükçe artan öğretmenlerinize mi?

Hayranlık duyduğunuz bir yazara, bir sanatçıya veya bir politikacıya mı?

Komşunuza mı?

Patronunuza mı?

Bir parçası olmak için can attığınız, sonra paçanızı kurtaramadığınız örgütlerin başlarına mı?

Sevgilinize, karınıza ya da kocanıza mı?

Gıptayla benzemek istediğiniz bir arkadaşınıza mı?

Kime kiraladınız beyninizi?

Ne karşılığında peki?

Size bakmaları, cebinize harçlık koymaları, sizi besleyip büyötmeleri, üstünüze bir ‘itibar elbisesi’ giydirmeleri, koyunlarına alıp sevmeleri, girmeye pek hevesli olduğunuz meclislere sizi dâhil etmeleri, banka hesaplarınızı şişirmeleri, sizi ‘onaylamaları’ karşılığında mı?

İhtiyaçlarınız, arzularınız, ihtiraslarınız doğrultusunda hareket edersiniz siz.

Hayatınızın ilk yıllarında bakımına muhtaç olduklarınıza kiralarsınız beyninizi farkında olmadan. Yani ihtiyaçlarınız yönlendirir sizi.

Sonra yavaş yavaş arzularınız da girer devreye. Arzuladığınız her ne ise onu elinde bulundurana, yok eğer arzuladığınız bir nesne değil de kişiye bizzat kendisine kiralarsınız beyninizi.

İhtiyaç ve arzularınıza ihtiraslarınız eklendiğinde, çoktan öğrenmişsinizdir beyninizin ederini.

Kendinize yabancı bulduğunuz fikirleri benimsersiniz.

Size ait olmayan kelimeler dökülür dilinizden.

Kimin olduğunu bilmediğiniz bir hayat yaşamaya başlarsınız.

Beyniniz sulanır.

Beyin jimnastiği yapamaz olursunuz.

Beyninizin karıncalandığını hissedersiniz.

Aslında bir ‘beyin fahişesi’ olduğunuzu düşünmezsiniz.

Bunu fark etmeniz vakit alır.

Kendinize itiraf etmeniz daha da uzun sürer.

İtiraf etmedikçe beyniniz bulanır.

Beyninizin sizin izninizle, başkalarının fikirleriyle yıkandığını hissedersiniz.

Beyninizde şimşekler çakar.

Beyniniz göç etmek ister.

Gitmezse istediği yere, zarı yırtılır.

Beyin kanaması geçirirsiniz.

Kurtulursanız ve beyninizi çalıştırırsanız onu kendinize saklarsınız.

Çalıştırmazsanız birinden alıp ötekine kiralamaya devam edersiniz.

Ama yine bozulur beyniniz.

Bir gün mutlaka bitkisel hayata girersiniz.

Şu aralar kimin beyniniz?

Sizin mi sadece?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kan gibi

Funda Özgür 04.09.2008

Uyandığımız sıradan bir günün beklenmedik bir anında yürüdüğümüz yanlış bir kaldırımda, bir hastane koridorunda, çaldığımız bir kapının ardında, o kapının açıldığı ofiste, duman altı bir kantinde, kahve kokulu bir kafede, anason kokulu

bir meyhanede, bir dost meclisinde...

Bütün değerlerimizin anlamını yitirmeye, yaşama heyecanımızın azalmaya, renklerimizin solmaya başladığını hissettiğimiz bir zaman diliminde...

‘Çarpıyoruz’ birbirimize.

Kesilmiş parmaktan akan, bıçağın yardığı etten boşanan, savaş meydanındaki acımasız adımlardan etrafa dağılan göl olmuş kan gibi sıçırıyoruz birbirimizin üstüne.

İrkilten bir ılıkılık, yapışkan bir ıslaklık hissi bırakarak bulaşıyoruz birbirimize karşılıklı iznimizle.

Doğumun, yaşamın, ölümün, öfkenin, şiddetin, vahşetin, şehvetin rengine bulanıyoruz.

O kışkırtıcı renge bulanmış ‘biz’i memnuniyetle taşıyoruz üstümüzde.

Taşıdıkça güçlü hissediyoruz kendimizi.

Güçlü hissettikçe daha çok sahipleniyoruz.

Tırnaklarımızı geçiriyoruz birbirimize birbirimizden gitmeyelim diye.

Gün geliyor gitmek istiyoruz ama.

Belki sıkıldığımız için, belki sıktığımızı düşündüğümüz için, belki öyle olması gerektiğı için, belki hiçbir şey için, öylesine sadece kendimiz için gidiyoruz.

Belki bir başkasına, belki kendimize, belki de artık hiç dönemeyeceğimiz karanlık bilinmez bir yere.

Öyle ya da böyle birbirimizden gidiyoruz işte.

Geride ıslak, yapışkan, arsız izler bırakarak.

Taşıyacak kişinin etine rastgele işlediğimiz, kendisinden başka kimsenin göremeyeceği şeffaf işaretler kodlayarak...

Etimize gelişigüzel işlenmiş, bizden başka kimsenin göremeyeceği saydam izler bırakarak...

Pıhtılaşarak kuruyan, kurudukça etimize nüfuz eden, içimize sızan, sızarken bizi sızlatan izler...

Giderek lekelerle dönüşen izler...

Kurumuş kan rengi lekelerle dönüşüyoruz birbirimizde.

Kurumuş kan rengi lekeler taşıyoruz hepimiz üstümüzde.

Rastgele işlenmiş varlığını bizden başka kimsenin göremediği lekeler.

Kimimiz silinmesinden korkarak, adeta sakınarak taşımayı sürdürüyor o lekeleri.

O lekelerle zenginleştiğini hissediyor.

Kimimiz kurtulmak istiyor ama.

Rahatsız ediyor çünkü lekeler.

Gün geliyor taşımak istemiyoruz onları.

Kurtulmak istiyoruz.

Silmeye çalışmak fayda etmiyor.

Kazımaya çalışıyoruz ama bu da işe yaramıyor.

Canımızı daha çok acıtmaktan başka...

Çarpanlarla bize ve çarptıklarımızla, kan gibi sıçrayanlarla üstümüze ve kan gibi sıçradıklarımızla üstlerine yetinmek, artık çarpmamak çarpılmamak, sıçramamak sıçrayandan kaçmak mümkün olur muydu?

Çarpmamak için kimseye, çarpılmamak için kimseyle, sıçramamak için kimsenin üstüne ve sıçramasın üstümüze kimse diye, dört duvar arasında kalsaydık, kendimizi başkalarından başkalarını kendimizden korur muyduk?

Hiç insan içine karışmamak, bir başımıza kalmak çözüm olur muydu?

Kurumuş kan rengi lekelerimiz derinleşir miydi yoksa geçer miydi kendi kendine?

Ne çok iz, işaret, leke taşıyoruz üstümüzde...

Bizden başka kimsenin görmediği, farklı kan gruplarından izler, işaretler, lekeler.

Kan gibi sıçırıyoruz birbirimize.

Kan gibi kuruyoruz birbirimizin üstünde.

Geçmiyoruz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anlar

Funda Özgür 06.09.2008

Suya yansıyan bulanık bir görüntü kadar dokunulmaz, birbirinden kopuk ve uzak, yaşam özetinizde toplansanız birkaç saati aşmayacak, dakikalardan hatta ‘an’lardan oluşan zaman parçacıkları ayakta tutuyor sizi belki de.

Belki de biriktirdiğiniz ve soluksuz kaldığınızda sığındığınız ‘an’lar, bu süresi belli olmayan eziyete katlanmanızı sağlıyor.

O ‘an’ların varlığı, yaşanmış oldukları gerçeği, sığınabileceğiniz başka ‘an’lar yaşama ihtimali heyecan verici olan.

Günlere yayılmış bir tatilde, güneş altında yüzükoyun yatarken, elinizdeki kitabın düştüğünü, sızdığınızı hissettiğiniz an...

Balkon kapılarının altından, pencere pervazlarından sızan sonbaharın tülleri hayalete çevirdiği an...

Beklenmedik bir seyahate hazırlanırken, bavulunuzun fermuarının tırtıllı sesini duyduğunuz an... Havaalanına ya da otogara gitmek üzere taksiye bindiğiniz an... Cebinizdeki telefonun no tuşuna bastığınız an... Uçağınızın kanatlandığı, otobüsünüzün motorunun çalıştığı, geminizin son halatının da iskeleden azat olduğu an...

Otelinize vardığınız, odanıza girdiğiniz, kendinizi sizin için hazırlanmış yabancı bir yatağa attığınız an... Bir sonbahar denizine ya da havuzuna ayak parmaklarınızı değdirdiğiniz an... Soğumuş suya daldığınız ve o sudan yenilenerek çıktığınızı hissettiğiniz an... Sonbahar güneşi altında arkanıza yaslanıp sükûneti dinlediğiniz an...

Mükellef bir hafta sonu kahvaltısının en lezzetli reçelinin damağınızda dağıldığını hissettiğiniz an... Üstüne çayınızdan ilk yudumu aldığınız an...

Uykudan uyandığınız ve o gün hiçbir içinizin olmadığını hatırladığınız, istediğiniz kadar yataktan  ıkmayabileceğinizi idrak ettiğiniz an...

Burnunuzun kulaklarınızın kızarıp buz kestiği bir kış sabahı girdiğiniz pastanede yüzünüze vanilya kokulu bir sıcaklığın çarptığı an... Dışarı çıkıp yürümeye başladığınız sokakta peçeteye sarılı peynirli poğanın çıplak elinizi ısıttığı an...

Henüz yanınızda olmayan bir erkeğe hazırlandığınız an...

Evinizin kapısından çıktığınız anla bir erkeğin kapısına vardığınız an arasında geçen zaman... Ve o zamanın kendi içinde doğurduğu, göğsünüzü örten giysileriniz üzerinden kalp atışlarınıza görebildiğiniz an... Kendi r zg rınızda kulak memenizin arkasından yayılan parf m n z  duyduğunuz, topuk seslerinizi işittiğiniz an...

Bir kadına hazırlanırken aynada son bir kez kendinize baktığınız an... Kapının dilinin yuvasına otururken çıkardığı ve size bir heyecana doğru oradan uzaklaştığınızı hatırlatan sesi duyduğunuz an... Arzuladığınız kadının evinin ziline bastığınız an...

Çok arzuladığınız bir erkeğe dokunduğunuz ilk an... O erkeğin kokusunu duyduğunuz an... Parmak uçlarını sırtınızda, belinizde, ensenizde, poponuzla bacaklarınızın memelerinizle kollarınızın birleştiği yerde, karnınızdaki küçük yuvarlakta, mahrem t ylerinizin y r d ğu kasıklarınızda hissettiğiniz an...

Artık yanında olmak istemediğiniz erkekten, kadından yasaların yardımıyla nihayet kopabildiğiniz an...

Nefret ettiğiniz şirketinize istifanızı verdiğiniz an...

Sıkıcı bug n n z , kişisel tarihinizin sararıp kenarları kıvrılan yaprakları arasından çıkardığınız anlarınızla renklendirirsiniz siz.

Farkında olmadan yeni anlar işlersiniz önünüzde açılan yeni yapraklara.

Yaşadığınız sırada anlarınızın değerini bir türlü bilmezsiniz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüzlerimiz

Funda Özgür 11.09.2008

Yaşamlarımızı yüzlerimizde taşıyoruz.

Alnımızın ortasına, göz kapaklarımıza, dudaklarımızın kenarlarına, kaşlarımızın arasına, gözlerimizin etrafına yerleşiyor yaşadığımız zaman.

Yaşadığımız hayatlar hep çizgilerimizde gizli.

Endişeli veya neşeli, öfkeli veya sakin, çileli veya ehlikeyif, tövbe-kâr veya günah-kâr, varlıklı veya yoksul ve yoksun... Belki tehdit-kâr, belki kanaat-kâr, belki itaat-kâr, küstah belki veya asil ya da asi...

Önceleri bilenmiş bir bıçağın parlak keskin yüzünü andıran, zamanla bıçak sırtını anımsatan çizgilerimizde gizli bütün yaşadıklarımız.

Deneyimlerimiz çizgilerimize gömülüyor.

Yaşadığımız acılar, kırgınlıklar ve derin hayal kırıklıkları kadar yaşayamadığımız yıllar, dillendiremeyip içimize gömdüğümüz arzular, önemsemez görünmeye çalıştığımız başarısızlıklar, uğradığımız haksızlıklar, yaptığımız fedakârlıklar, duyduğumuz pişmanlıklar yüzlerimize siniyor.

Kim olduğumuzu, ne yaşadığımızı, ne yaşattığımızı, nasıl yaşadığımızı... ‘gizlediğimiz biz’i zamanın görünmez ressamı yüzümüze çiziyor.

Çizgilerimiz ele veriyor bizi.

Acımasızlığımızı, zalimliğimizi, adaletsizliğimizi, sinsiliğimizi, samimiyezsizliğimizi, ikiyüzlülüğümüzü, kıskançlığımızı, kusamadığımız kini yüzeyindeki o ince yollara işliyor etimiz.

Gizleme çabası içinde olduğumuz geçmişimizin haritasını çıkarıyor.

Her sabah lavabonun üstündeki aynada, evden çıkmadan önce baktığımız boy aynasında, bindiğimiz arabanın dikiz aynasında, çantamızdaki makyaj aynasında, tesadüfen önünden geçtiğimiz bir sabah vitrininin camında yaşam haritalarımızla karşı karşıya kalıyoruz istesek de istemesek de.

Kaçamıyoruz yaşadıklarımızdan.

Ya da iyi ki onları bize hep hatırlatacak ince yollar taşıyoruz yüzlerimizde.

Çoğumuz memnun kalmıyoruz galiba o ince yollarla karşılaşmaktan.

Kendimizle karşı karşıya kalmaktan.

Değiştirmeye çalışıyoruz yüzlerimizde taşıdığımız haritaları.

Yolları kapatmak ya da daraltmak istiyoruz.

Ne kadar çok yolu ortadan kaldırmak istiyorsak o kadar mutsuz oluyoruz.

Bir haritayı değiştirmeye çalışmak demek savaşmak demek çünkü.

Zorlamak demek.

Zor kullanmak demek.

Yaparken bozmak demek.

Onarmaya gayret ederken yıpratmak demek.

Yıpranmak demek...

Kendimizi, koca bir geçmişi silmek için yüzümüzden bu kadar yorulmaya değer mi?

Zamanın görünmez ressamıyla yarışabilir miyiz?

Silsek bile ‘eski’yi yüzümüzden, o ressamı durdurabilir miyiz?

İstediğimiz gibi bir resim çizmesi için ona talimat verebilir miyiz?

Versek de bizi dinler mi?

Bizi bizden gizler mi?

Nasıl gizleyebilir ki?

Bugüne kadarkinden farklı ne çizebilir ki etten tuvaline?

Bunu yapabilmesi için bizim değişmemiz, başka türlü bir hayat yaşamaya başlamamız gerekmez mi?

Biz bir günde değişebilir miyiz peki?

Bir günahkârdan masum doğar mı? Merhametliye dönüşebilir mi zalim? Kırılgan bünye bir anda boşverebilir mi her şeye? Birden adaletli olabilir mi zorbanın teki? İtaatkâr ve kanaatkâr bir baş hemen şaha kalkar mı? Fedakârdan bencil çıkar mı ortaya? Endişe neşeye, çile keyfe bırakır mı yerini?

Mümkün değil ki hiçbiri.

Kelebeğe dönüşen tırtıl gibi başka bir şeye dönüşemeyiz ki...

Neden kendimizi bütün biriktirdiklerimizle olduğumuz gibi kabul etmiyoruz?

Yaşadıklarımızı taşıyan yüzlerimizden geçmişi silmeye çalışıyoruz?

Kendimizi kimden gizliyoruz?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir gram

Funda Özgür 13.09.2008

Bir gün gideceksin işe, ‘tuhaf’ bakışlarla karşılaşacaksın.

Sen canhıraş dünden kalan işlerini bitirmeye çabalarken, masandaki telefon iki kere kısa kısa çalacak. İç hattan arandığını anlayacaksın. Telefonu açacaksın. ‘Personel’ seni odasına davet edecek. ‘Allah allah. İmza atmam gereken evrak mı var acaba’ diyeceksin yerinden kalkarken.

Lacivert kalın klasörlerle dolu odaya girip oturacaksın.

Huzursuz bir sessizlik çarpacak yüzüne. Yere tavana bakan surat, nereden başlayacağını bilemeyecek söze. Havadan sudan girecek önce. Hal hatır soracak. Eveleyip geveleyecek.

Anlayacaksın ‘bir şeyler’ olduğunu.

Bekleyeceksin acemi girizgâhın bitmesini.

Sonra ‘gerçek’ gelecek.

Ya ‘performansın’dan bahis açacak karşıdaki, ya ‘şirket politikası’ndan. Ya ‘yetersiz’ bulunduğunu söyleyecek, ya da ‘şirketin küçülmeye gittiğini.’

Düşüneceksin. Aklına yatmayacak söylenenler. Ama ses çıkarmayacaksın.

Yasal haklarını isteyeceksin.

Direnmeyip hesaplayacaklar hemen.

Beş dakika sürecek işverenin kalbi kadar temiz bir sayfaya dökülmesi tazminatının.

Uzatacak odadaki.

Alıp bakacaksın. Gördüğün tutarla birkaç ay hiçbir şey yapmadan yaşayabileceğini düşüneceksin. Birden bunu düşünmek sana iyi gelecek.

Kalkıp yerine gideceksin. Pıllını pırtını toplayacaksın. Kimseyle öpüşüp koklaşmadan çıkacaksın.

Tuhaf gelecek dışarıda her gün gördüklerin.

Cezaevinden çıkmış bir mahkûm ya da terhis olmuş bir onbaşı gibi hissedeceksin kendini bir an. Çıplak, savunmasız, ne yapacağını bilemeyen bir zavallı.

Sonra hiçbirisi değil, sadece ‘özgür’ olduğunu idrak edeceksin.

Biraz yürüyüp rüzgârı yüzünde hissedecek, yorulunca bir taksi çevireceksin. Eve gideceksin.

‘Biraz dinleneyim. Sonra iş bakarım’ diyeceksin.

Haftalar geçecek. Bankadaki paran kum gibi eriyecek.

‘Daha var. Daha var’ diye kendini kandırırken gerçeğe ayacaksın.

Buruşturulmuş faturalar televizyonun üstünden sana bakarken, sonraki ay kirayı nasıl ödeyeceğini düşüneceksin.

İçin sıkışacak.

Yatağına girip örtüyü başına çekeceksin. Uyuyarak unutmaya çalışacaksın gerçekleri.

Esas ertesi sabah gazete alırken ağırına gidecek.

Koltuğunun altındaki beş gazeteye yetmeyecek cebindeki bozukluklar. Oturup bir bardak karbonatlı çay bile içememek köşedeki pastanede gücüne gidecek.

Kös kös eve gideceksin.

Memleketin gerçekleri kendi gerçeklerinden daha çok acıtmayacak canını.

Karnın acıkacak.

Buzdolabından çıkardığın peyniri arasına koyduğun ekmek pek tatlı gelecek. Kendi demlediğin çay, parmaklarını da iini de ısıtacak. Çok sürmeyecek ama.

Bir dakika sonra o duygu da sönecek.

Kendini kiralık kabukla dolaşan bir kaplumbağa gibi hissedeceksin. Ama önemsemeyeceksin.

Başka hiçbir şeye değışmeyeceğin anlık keyifler, gelgitler yaşayacağını bileceksin.

Boş vereceksin.

Çıkıp balkona yaz başında odadan çıkardığın geniş koltuğa kurulacaksın. Bir sigara yakacaksın.

‘Geçer’ diyeceksin, ‘geçecek.’

Burnunun ucuna gidecek elin. ‘İyi sürttü’ diyeceksin içinden.

Güleceksin.

Arsızlığa vuracaksın.

Sürtecek burnun böyle hiç değilse bir kere.

Her bokun tadına bir gram bakacaksın hayatta.

Nasıl olsa bu da geçecek her şey gibi.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yurttan sesler ve solcular korusu

Funda Özgür 18.09.2008

‘Tuhaf’sınız siz.

Farklı düşünceler ortaya koymanıza, farklı fikirleri savunmanıza rağmen hepiniz aynı şeysiniz.

Solcusunuz.

Bu nasıl olabiliyor?

Geçmişte olamadığınız ya da yeterince olamadığınız bir şeyi şimdi mi olmaya çalışıyorsunuz?

Veya...

Geçmişte solcu olmamanıza ya da yeterince solcu olamamanıza bir kılıf uydurmaya mı çalışıyorsunuz?

Hiç olmadığınız, artık olmayacağınız ya da olamayacağınız bir şey hakkında, niçin nefesinizi tüketecek kadar çok cümle kuruyorsunuz?

Neden bu kadar öfkelisiniz?

Öfkeniz kime?

Bir türlü değişmeyen ‘diğerlerine’ mi, yoksa zamanın ve koşulların ‘doğrularını’ değiştirdiği ‘bugünkü size’ mi?

Kimin solcu olduğu, kimin olmadığı neden bu kadar önemli sizin için?

Tek bir tanım üzerinde uzlaştığınızda ne değişecek?

Kol kola girip önce memleketi, sonra dünyayı mı kurtaracaksınız?

Var mı böyle bir gücünüz?

Dahası arzunuz?

Varsa ya da vardıysa bunu neden otuz sene önce yapmadınız?

Var mı bu soruya sulandırmadan verebileceğiniz bir cevabınız?

‘Ama bizi kandırmışlardı o zaman’ mı diyeceksiniz şimdi?

Ama gerçeğe aymış **durumdassınız** artık.

Öyle değil mi?

O halde artık birleşebilirsiniz.

Niye birleşmiyorsunuz?

Samimi olun.

Siz birleşebilir misiniz?

Birleşseniz bile ne için birleşirsiniz?

Kalabalıklar için mi?

Derdiniz kalabalıklar mı ki?

Sizin derdiniz aslında ‘siz’ değil mi?

Sizin derdiniz dün de ‘siz’ değil miydi?

Kendinizi kurtarmadan kalabalıkları kurtarmaya mı çalışmıştınız hepiniz gerçekten?

Şimdi bu yüzden mi telaş içinde yazılar yazıyor, açık oturumlara katılıyor, röportajlar veriyorsunuz?

Solcu olup olmadığınızı ya da ne kadar solcu olduğunuzu anlamak bu kadar zor mu?

Solcuyum deyip dururken, hiç yakalamıyor musunuz kendinizi başka bir tarafa kayarken?

Gündelik hayatınızda solcuysanız solcusunuzdur. Değilseniz değilsinizdir.

Ne olduğunuzu, ne olmadığınızı anlamak bu kadar zor mu?

Siz aslında kendinizi meselâ berbere gittiğinizde yakalarsınız. Ya da gittiğiniz bir restoranda garsonlara sipariş verirken... Veya arabanızı otoparka bırakırken... Veya markette alışveriş yaparken... Veya belediyenin çöp arabasının yanından geçerken yakalarsınız kendinizi.

Çırağın cebine elinizdeki buruşuk bahşişi sıkıştırırken... Garsona ‘getirsene’ ‘götürsene’ derken... Gözleri kızarmış kasiyere, başından aşağı bulanık sular dökülen çöpçüye bakarken... Avucundaki bozuklukları uzatan otopark kâhyasına, yarısını açtığınız pencereden burun ucu ‘Üstü kalsın’ derken... Evinizi temizleyen kadına, apartmanın kapıcısına kendilerinden istediklerinizi sıralarken... Kaldırılma atılmış bir masada kahvenizi içerken başınızda beliren çiçekçiye ‘teşekkür’ ederken... Çok yıldızlı bir otelin lobisinde üstüne sırma işli yelek giydirilip başına fes takılmış bir delikanlının afili sandığına ya da sokakta soğuktan büzüşmüş bir çocuğun dizlerine ayaklarınızı uzatırken aklınızdan geçirdikleriniz, hissettikleriniz kadar solcusunuz.

Bütün bunları yaparken suratlarınızın aldığı ifade kadar solcusunuz.

Katıldığınız açık oturumlarda, verdiğiniz röportajlarda, yazdığınız makalelerde ettiğiniz laflar kadar solcu değilsiniz. Olamazsınız.

Zaten hiç olmadınız.

Siz olabildiğince iyileştirmeye gayret ederken yaşam koşullarınızı, aynı koşullardan yoksun olanları unutmaya çalışmadığınız, onlarla göz göze gelmekten kaçınmadığınız ve karşı karşıya kaldığınızda içten içe aşağılamadığınız sürece solcusunuz.

Konuşarak, yazarak solcu olamazsınız.

Konuşarak hiçbir şey olamaz çünkü insan.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Darbe

Funda Özgür 20.09.2008

Darbe her zaman en yakınındakinden gelir.

Bıçağı sırtına en beklemediğin anda onun elinden yersin.

Kendini kollamaya ihtiyaç duyabileceğini düşünmezsin çünkü onun yanında.

Bütün kalkanlarını indirirsin.

Belinden çıkarır koyarsın önüne bıçağını.

Arkanı dönersin.

Kendi bıçağını sırtının ortasına onun elinden yersin.

Canın yanar.

Ama bıçaktan çok, bıçağı tutan el yaralar seni.

Beklemezsin ‘bunu yapmasını’ ondan.

İnanamazsın.

Şaşacak bir şey yoktur oysa.

Sen kendini kendi ellerinle, bile isteye teslim etmişsindir ona.

‘Dost’una...

Kendinden bile sakındığın karanlık sandığının paslı kilidinin anahtarını, belindeki bıçağın kılıfını onun eline sen vermişsindir.

‘Güvenmek’ için onu seçmişsindir.

Bunu, sadece güvenmeye ihtiyacın olduğu için yaptığını hiç düşünmemişsindir.

‘Dost’ diye biri yoktur aslında.

Onu sen yaratırsın.

‘İnanmaya’ duyduğun ihtiyaçla nasıl yarattıysan Tanrı’yı, ‘güvenmeye’ duyduğun ihtiyaçla da ‘dost’u yaratırsın.

Nasıl diz çöküyorsan ‘teslim olma’ ihtiyacıyla Tanrı’nın önünde, aynı ihtiyaçtan arkayı dönersin ona da.

‘Yarı Tanrı’ ilân edersin onu.

‘Dost’unu.

Taşıyabileceğinden fazla bir ağırlık yüklersin omuzlarına.

Haksızlık edersin.

Neticede senin gibi, onun gibi, öteki gibi bir ‘insan’ olduğunu unutursun.

Herkes gibi zaafı, arzuları, ihtirasları olduğunu bile isteye uzaklaştırırsın aklından.

‘İnsan olma’ payı bırakmazsın onunla aranda.

Belinden çıkarır koyarsın önüne bıçağını.

Dönersin arkanı.

Buna ihtiyacın vardır çünkü.

Arkanı dönmeye.

Bunu yaparken kendini ‘güvende’ hissetmeye.

Oysa o, ‘dost’un ‘Tanrı’ değildir.

Kimseye sonsuza dek hiçbir kötülük yapmayacağına dair bir söz vererek gelmemiştir dünyaya.

Herkes gibi buradadır bir şekilde ve yaşamını sürdürmeye çalışmaktadır.

Onun da şu fani hayatta erişmek, ulaşmak istedikleri vardır.

Ve bunun için kendini kollamaya ihtiyacı vardır.

Kendini kollamak içinse silâha...

Gerektiğinde öldürücü olabilecek, ortadan kaldırabilecek bir silâha...

Ortadan kaldırılabilir, senin belinde taşıdığın ve kılıfını bizzat eline verdiği gibi bir bıçağa meselâ...

Bunlar gelmez ama senin aklına.

İnsan olduğunu gözardı edersin ‘dost’unun.

Ya da kendini kendi huzurunda bile akladığından, kendinle özdeşleştirirsin onu.

‘Benim gibidir o’ dersin, ‘onu kendim gibi bilirim’.

Sakınca görmezsin yanında soyunmaktan, bütün silâhlarından arınmaktan.

Koyarsın ortaya bıçağını.

Dönersin arkanı.

Kendini ‘güvende’ hissedersin.

Kendi bıçağını sırtının ortasına onun elinden yersin.

Canın yanar.

Bıçaktan çok, bıçağı tutan el yaralar seni.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayran, kahraman ve düşman

Funda Özgür 27.09.2008

Yapamadığını yapana, olamadığını olana hayran olursun sen.

Benzemek isteyip de bir türlü dönüşemediğine.

Düşünemediğini düşünene...

Söyleyemediğini söyleyene...

Kırıp dökabilene...

Havaya sunturlu bir küfür savurabilene...

Damarına basan herifin tekine tekme atabilene...

Basıp gidene...

Kapıyı çarpıp çıkabilene...

Vazgeçmeyi bilene...

Terk edebilene...

Korkularının üstüne gidebilene...

İtiraf edebilene...

Herkese ve her şeye hükmedene...

Hayranlık duyarsın.

Ya seversin onu ya da ondan nefret edersin.

Ya ‘kahraman’ ilan edersin onu ya da ‘düşman.’

Seversen gözlerin büyür ona bakarken, ışıldar. Yüzün çözülür. Ondan bahsederken sesinin rengi değişir, vücudun gevşer. Översin onu, insanüstü bir varlıkmiş gibi sunarsın. Tıpkı çocukluğunda toplayıp arkadaşlarını, evde izlediğin vurdulu kırdılı bir filmin öykündüğün kahramanını anlattığın gibi anlatırsın onu hiç tanımayanlara. Kendi eksiklerini ‘kahraman’ının fazlalarıyla tamamlarsın. Sanki kendinle iftihar edermişsin gibi onunla gururlanırsın. Giderek taparsın.

Üstüne toz kondurmazsın. Eleştirilmesi, arkasından –bir faniymiş gibi- lâf edilmesi ‘kırar’ seni. Hemen müdahale edersin. Konuşanların sözlerini kesersin. ‘Ama’yla başlayan sert cümleler kurup savunursun onu. O kadar mükemmeldir ki o, hiç hata yapmaz. Başkalarına ‘yanlış’ görünen eylemlerinin ise mutlaka haklı nedenleri vardır. Böyle olduğuna inandırırısın kendini. Olmak isteyip de ‘olamadığın sen’i görürsün çünkü onda.

Nefretle karışık bir hayranlık duyarsın bazen de ama benzemek isteyip bir türlü dönüşemediğin kişiye.

Dengeleyemediğin hırsların, gelişmemiş yeteneklerinle birleştikçe öfke biriktirirsin içten içe. Yapamadığını yapan, olamadığını olan birinin ‘varlığına’ tahammül edemezsin. Görmek istemezsin onu. Yok olsun istersin hatta.

Ona bakarken yüzündeki çizgiler kasılır. Gözlerin kinle parlar. Gerilirsin. Kelimeler kurşun gibi çıkar iki dudağının arasından. Başkalarının kabul ettiği üstünlükleri mevzubahis olduğunda sinirlenirsin. ‘Ama’yla başlayan cümlelerle delik deşik etmeye çalışırsın onu. Korkarsın olmadığını olanı herkesin olumlamasından. Sana duyulmasını istediğin hayranlığın bir başkasına duyulmasına, senin arkandan edilmesini istediğin –ve asla edilmeyeceğini bildiğin- iyi lâfların başkası hakkında –üstelik senin yanında- sarf edilmesine öfkelenirsin.

Üstüne asla geçiremeyeceğin elbiseyi çıkarıp almaya çalışırsın giyenden. Beceremeyince üstüneyken parçalamaya çalışırsın. Başaramadıkça hırslanırsın. Kin tutarsın. ‘Düşman’ yaratırsın. Senin varlığının farkında bile olmayan bir düşman.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kazık kadar olmuşlara oyunlar

Funda Özgür 02.10.2008

Hadi burnumuzdan leblebi çıkarmaca oynayalım.

Yüzümüzün ortasındaki çıkıntının yanması geçince kaldırıma oturalım. Gelene geçene aldırmadan en uzağa tükürmece oynayalım. Pipisi olanlar pantolonlarını indirip tren yolunda rüzgâra karşı en uzağa işemece de oynayabilir.

Sonra bakkaldan üstü siyah çizgili naylon toplardan alalım. Yumruk büyüklüğünde yamuk yumuk iki taşın arasına birer adam dikip çift kale maç yapalım. Uyuz olduğumuz oğlanlara çelme takalım. ‘Mahsus yaptın’ ‘Yok yapmadım’ kavgası bitince topa bir vuralım, ikinci katın penceresini kıralım.

Bayram affıyla oyun yarıda kesilince uzuneşeğe geçelim. Bizimle birlikte oynamaya heveslenen ufaklıklara ‘Hadi lan ordan’ diyelim. Aramızdan birinin beli çökünce iyi ve ilgili arkadaş rolüne soyunup onu evine götürelim. Yakantopla devam edelim güne. Gıcık olduğumuz birine fena çakıp bu işin de suyunu çıkaralım.

Bakkal amcadan rica minnet çatapat alalım. Tabancalarımıza mantar takalım.

‘Saklambaç oynayan kaleye mum diksın’ diye bağıralım. Çalılıkların arasında, büyük gövdeli ağaçların arkasında, merdiven altlarında beğendiğimiz oğlanla ya da kızla öpüşelim.

Parka gidelim. Salıncakta sallanalım. Salıncaktan erken atlayıp dizlerimizi kanatalım. Kirli yüzümüzde şerit çizsin yalancı gözyaşları.

Sonra sokaklarda turlayalım. Saçları sıkı sıkı toplanıp atkuyruğu yapılmış, fırırlı cicilerini giymiş amcasına el öpmeye giden çirkin ergen kızları kızkaçıranlarla kovalayalım. Sivilceli misafir oğlanlarla maytap geçelim. Babaları üstümüze yürüyecekmiş gibi bir pozisyon alınca tüyelim.

Başka mahallelerde zillere basıp kaçalım. Kendi mahallemizde apartman katlarında kapıları vurup ‘Bayramınız mübarek olsun’ deyip el açalım. Önce ceplerimizi, sonra dişlerimizin kovuklarını ucuz şekerlerle dolduralım.

Karnımız acıkınca eve gidelim. Elimizi yüzümüzü yıkayıp misafirlerin öpülmeğe tükürük içinde kalmış ellerini öpelim. Boş koltuklardan birine oturalım. Gözlerimizi, elindeki mendille terini silip duran komşu teyzenin, ipek bluzunun altındaki sutyeninden taşmış memelerine dikelim. Kaş göz işaretlerine aldırmadığımız annemiz, kendisine

yardım etme bahanesiyle bizi mutfağa çağırın. ‘Bir daha sakın’ diye kulağımıza asılsın. Kısık sesle ‘Bağırırım’ diye tehdit edelim onu. Sonra yine içeri geçelim. Onlar tatlılarını elimizle ağzımızı kapatmadan hapşuralım, sümkürelim. Evin büyüklerinin misafirlerin arkasından konuştuklarını açık edelim. Buz kessin ortalık. ‘Çocuk işte’ diyerek zoraki gülüşlerle terk etsinler evi.

Bir araba sopa yiyip odamıza kilitlenelim. Televizyonu açalım. Ayıp kanalları tuşlayalım. Kapıda bir karaltı belirince alelacele haberlere bakalım. Akşam yemeği vakti cezamız bitince salonda aile filmleri, kanıtlanmış bayram dizileri izleyelim. Maaile ne kadar eğlendiğimizi ispatlamak için birbirimize bakıp bakıp gülmeye zorlayalım kendimizi.

Yatalım kalkalım sabah olsun.

Yılda bir iki kez biraraya gelinen sevimsiz akrabalara gidecek talihsiz çocuğunu belirlemek için evin, yazı tura atalım. Ağlaya ağlaya bayramlıklarını giyip gitsin bücür. Biz evde kalalım.

Kopuk arkadaşlarımızı eve dolduralım. Ayıp filmlerin birini çıkarıp ötekini takalım. Evin sahiplerinin gelmesine yakın vakitlerde onları evlerine yollayalım. Babamızın ağabeyimizin ceketlerinin ceplerini karıştıralım. Belki cebimize veya gözümüze hitap eden ‘masum’ şeyler buluruz.

Sonra ev yine dolsun. Yeni misafirler gelsin. Koşup duran çocukları oynama bahanesiyle arka odaya götürüp tartaklayalım. Ağlamaya başlayınca kucagımıza alıp ‘Şaka’ diyelim ‘şaka.’

Boyumuz, nüfus cüzdanımız kazık kadar olsun mesele değil.

Biz oynayalım.

Bayram ya... Çocuklar hiç büyümeyiz ya... Ondan.

Dökölmek

Funda Özgür 04.10.2008

Dökölöyorsun.

İki ayağın üstünde durmaya çekiniyorsun. Etlerin sanki yere yağıyor.

Üstüne turuncu örtü attığın geniş koltukta dizlerini göğsüne çekmiş oturuyorsun.

Arada bilgisayarını kucağına alıyorsun.

Birkaç gün yaşındaki kocaman karyolanın ortasında kıvrılıp nokta gibi kaybolmaya mecalin yok.

İzlememekten bozulacak diye korktuğun iki kumandalı televizyonunun birinci resmî kanalında rastladığın çizgi filme bakıyorsun. Sekiz yaşının hikâye kitaplarının, mutlu ve insan giysili hayvanlarla bezeli renkli sayfalarını hatırlatıyor gördüklerin. Bir tek, hikâyeyi anlatan ve sevmediğin müzikalleri anımsatan şarkılar sinirini bozuyor.

Elin yerdeki kumandaya uzanıyor. Ama daha yakında bekleyen tabaktan ileri gidemiyor. Tabağı kucağına alıp diğer yarılarını buzdolabında bıraktığın meyveleri yemeye çalışıyorsun.

Zorlanıyorsun.

Küçük ağzını açmaya çalışırken canın yanıyor. Dilin acıyor.

Bünyen her türlü yiyeceğı, kokusuyla birlikte reddediyor.

Bedenin, içine sızmış parazitlerle kendi başına daha fazla mücadele edemiyor.

Takviyeye ihtiyacı var.

Bugün cuma. Resmî tatil bitti. Eczaneler açıktır.

O toz şekere benzeyen, sıcak suda köpürerek eriyen, aptallar gazoz gibi içtiği için yasaklanan sarımtırak ilâcın seni iyileştireceğini biliyorsun.

Ama iliklerin boşalmış sanki. Dikey pozisyona geçmeyi göze alamıyorsun.

Devrilmekten korkuyorsun.

Belki mutfakta vardır o tozdan. Ama beş adım atmak bile mesele senin için.

Telefonun çalıyor. Sabahtan beri kimseyle konuşmadığın için, sesinin kısıldığını yeni fark ediyorsun.

Telefonu kapatıyorsun.

Koltuğun yanındaki kitabı eline alıyorsun. Sol yanına kıvrılıp ayracın bulunduğu sayfayı açıyorsun. En sevdiğin kalabalığın arasına dalıyorsun. Sessiz, istediğin zaman kaldırıp bir kenara koyabileceğin kadar senin kontrolünde olan cisimsiz bir kalabalığı izliyorsun.

Uzun sürmüyor.

Göz kapakların ağırlaşıyor. Ayracı kaldığın yere yerleştirip kapağı kapatıyorsun.

Film izlesen mi?

Yanında iki tane duruyor. Birini alıp bilgisayarına takıyorsun.

Gözlerin yarı kapalı, dikkatini veremiyorsun.

Bilgisayarı kapatmak zor geliyor. Kapağını indiriyorsun.

Sesi kapalı televizyonda seni eğlendirecek bir şeyler bulmayı umuyorsun.

Eğilip kumandayı alabilmen büyük başarı.

Ekrana bakıyorsun ama tebessüm bile etmiyorsun.

Sıcak basıyor.

Ateşin mi var?

Anlayamazsın ki... Ellerinin içi yanıyor.

Sonra bir üşüme geliyor.

Kıpırdayamıyorsun.

Sapır sapır dökülüyorsun.

Niye düştün bu kadar?

Az giyindiğin için mi?

İnce giysilerin yüzünden mi?

İhtimal vermiyorsun.

Sen çocukluğundan beri çıplaksın.

Üstelik dokuz canlısın.

Hastalık lâfi sana yabancı.

Biliyorsun toparlayacaksın ama ne zaman?

Yanında sana bakacak kimse olmaması canını niçin sıkıyor?

Domuzluktan değil. Güçlü olmaya çalışmaktan filan da değil.

Kimsenin sana yük olmasını istemediğin gibi, sen de kimseye yük olmak istemiyorsun.

Boğazın yanıyor. Nefes almakta güçlük çekiyorsun.

Öksürmeye de başladın.

Böyle olmayacak.

Toz... O tozdan bir içsen... İçerideki yatağına bir serilsen... Birkaç saat deliksiz uyku çekebilseydin...

İyileşeceksin.

Mutfaktaki raflardan birinde geçen yıldan kalmış olabilir.

Ama bunun için önce ayağa kalkman lâzım.

Ha gayret.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sakalları beyazlamış adam

Funda Özgür 09.10.2008

Ne olursa olsun kendisine ‘kem’ söz söylenmeyecek bir mekânda –valililik makamında-bulunduğunu bilmenin rahatlığı ve ama artık sözün bittiği yerde durmanın huzursuzluğu ile oturuyor ‘davetsiz misafir’.

Koltuğa ilıştırılmış gibi bekleyen bir ‘sivil’.

‘Görevini yerine getirmiş sayılacağı’ anın gelmesini iple çekiyor muhtemelen.

‘Söylemesi gereken sözleri’ sarf ediyor peş peşe.

“Başımız sağolsun.”

“Allah rahmet eylesin.”

“Allah sabır versin.”

“Devletimiz bütün kurumlarıyla bu canilerle, bu gözü dönmüş vatan düşmanlarıyla mücadelesine devam edecek.”

‘Sivil,’ kentin iki yüz elli birinci ‘üniformalı cesedini’ uğurlamakla övünüyor. Birazdan karanlık bir çukura indirilip üstüne kürekle toprak atılacak çocuğun ‘Allah katında yüksek bir mertebeye’ ulaştığını söylüyor. “Acımızı hafifleten budur” diyor.

O çocuk, ‘sivil’in yanında oturan ve içine çökmüş gözlerinin etrafındaki çizgiler derin yarıkları andıran sakalları beyazlamış adamın oğlu.

Sakalları beyazlamış adam da kendisinden ‘söylemesi beklenen sözleri’ sıralıyor tıpkı ‘davetsiz misafir’ gibi.

“Diyecek hiçbir şeyim yok.”

“Artık diriltmemiz, geri getirmemiz mümkün değil.”

“Vatanımız milletimiz sağolsun.”

“Bir evlat da bizim olsun ne yapalım?”

Fakat kanıksanmış diyalogun rengi, sakalları beyazlamış adamın kurduğu birkaç cümle ile değişiyor.

“Yalnız biraz ihmal mi var deniyor? Nasıl oluyorsa bilemiyorum. Oraya bu kaçınıcı baskın? Hiç mi tedbir alınamıyor? Bir şey diyemiyorum yani.”

Oğlunun cesediyle övünemiyor sakalları beyazlamış adam. Onun Allah katındaki rütbesiyle ilgilenemeyecek kadar canı yanıyor. ‘Sivil’in tez elden yeryüzünden yapıverdiği ‘terfi’ duyduğu acıyı hiç de hafifletmiyor.

Onun sıradan, basit cümleleri okuyanın midesine tok bir yumruk gibi oturuyor.

Belki sert ve yüksek perdeden bir sesle, hesap sorarcasına sarf etse bu kadar acıtmayacak.

“Yalnız...” Tek başına bu ‘mahcup’ kelime darmadağın ediyor insanı.

Peşinden gelen “biraz” ikinci darbeyi indiriyor. Aslında ne olduğunu bilen ama bildiğine inanmak istemeyen birinin kullanacağı bir söz bu.

Arkasından duyulan “Nasıl oluyorsa bilemiyorum”, “Bir şey diyemiyorum yani” sözlerindeki “bilemiyorum”, “yani” kelimeleri tolere edilemeyen bir incinmeyi, gücenmeyi ve çaresizliği ok gibi saplıyor ona kulak verenlere.

Yaklaştığı bilinen ölümün niçin engellenmediğini birinin ona anlatmasına ihtiyacı var.

Ağır ağır söylediği çırılçıplak sözlerin üstüne kimse söz söyleyemiyor.

Valilik makamına, ‘resmî sivil’ erkânın altından kalkamayacağı kadar ağır bir sessizlik çöküyor.

Sakalları beyazlamış adam değil hesap, soru sorması bile yadırganan bir ülke ve –özellikle de- bölge vatandaşı. ‘Rolüne’ yazılmamış sorular sorması şaşkınlık ve ‘tedirginlik’ yaratıyor.

Oğlunun öldürüldüğünü fark etmiş bir babaya ne demeleri gerektiğini bilmiyor odadakiler. Çünkü daha önce bunu soran bir babayla –en azından gazetecilerin yanında- karşılaşmamışlar. Oğlunun ölüsünü eline kimlerin verdiği hakkında hiçbir şey söyleyemiyorlar.

Basın mensuplarını dışarı çıkartıyorlar. Sakalları beyazlamış adamın yasına saygı duyduklarından yapmıyorlar bunu. Öyle olsa gazetecileri o ‘makama’ hiç almaz, o adamın acısının görüntülenmesine hiç izin vermezlerdi.

Şimdi sakalları beyazlamış adamı susturmaya çalışmalarının infial yaratacağını biliyorlar. Bu yüzden habercileri bertaraf ediyorlar. Kem küm ederken kamuoyu önünde daha fazla rezil olmak, küçük düşmek istemiyor hiçbiri.

Sakalları beyazlamış adamın mahcup ve dargın soruları ‘şov’u bitiriyor ‘ne yazık’ ki.

Sonra ona ne dediler acaba?

Kimse bilmiyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İllüzyon

Funda Özgür 11.10.2008

Birbirinize değil, birbirinize yüklediğiniz anlamlara heyecan duyarsınız siz.

Sanki kocaman bir yapbozun kaybolan parçasından kalan boşluğu toz boyalarla doldurur ya da geniş bir patchwork örtünün yırtılan parçası yerine yeni bir parça uydurur gibi hayatınızı yamamaya çalıştığınız için yaparsınız bunu.

Zihninizden geçenlerin, birinin dilinden döküldüğünü gördüğünüzde bu yüzden irkilirsiniz.

Sözlerin sahibiyle bu yüzden ilgilenirsiniz.

‘Boşluğunuzu’ doldurmak için onu seçersiniz.

Ve görünmez sihirli değneğinizle dokunursunuz ona.

Yetmez ama...

Bir avuç dolusu yıldız tozu serpersiniz üstüne.

Aslında ‘olmayan’ biri çıkar ortaya.

Olmadığı bir kimlik biçersiniz siz ona.

Olmadığı kadar zeki...

Olmadığı kadar yetenekli...

Olmadığı kadar bilgili...

Olmadığı kadar adaletli...

Olmadığı kadar yürekli...

Olmadığı kadar dürüst...

Olmadığı kadar vicdanlı...

Olduğuna inanırsınız.

Onun ‘öyle’ olduğuna inandırırınız kendinizi.

Daha da ileri gider, cinsinin bütün diğer üyelerini bir yana onu bir yana ayırırsınız.

Yarattığınızın bir ‘illüzyon’ olduğunu anlamanız zaman alır.

Aslında ‘öyle birinin hiç olmadığını’ fark etmeniz için aradan uzun süre geçmesi gerekir bazen.

Ama bazen de ‘yıldız tozu’ etkisini daha çabuk kaybeder.

Tek bir ‘hamle’si yeter.

Kendi yarattığınız birine heyecan duyduğunuzu anlarsınız.

Bütün söylemlerini, üzerine tuttuğu aynadan gösterdiği ‘kendisini’ dolayısıyla ona dair bütün düşüncelerinizi tepetaklak eden tek bir ‘hamle’siyle kendinize gelirsiniz.

Yeterince zeki...

Yeterince yetenekli...

Yeterince bilgili...

Yeterince adaletli...

Yeterince yürekli...

Yeterince dürüst...

Yeterince vicdanlı...

Olmadığını görürsünüz.

Şışirdiğiniz balon o ‘hamle’yle söner.

İllüzyon biter.

Hayatınıza kısmen ya da tamamen almak istediğiniz kişiye yüklediğiniz anlamları isimlendirirken durup bir kere düşünseydiniz, kelimelerin içinin boş olmadığını idrak etseydiniz belki de onu gözünüzde bu kadar büyütmezsiniz.

‘Zeki’ derken ona meselâ, kelimenin karşılığının ‘çabuk ve kolay kavrayan’ olduğunu hatırlasaydınız...

‘Yetenekli’ derken yeteneklerinin sınırlarını çizseydiniz...

‘Bilgili’ derken kendinize ‘hangi konuda ve ne kadar’ diye sorsaydınız...

‘Adaletli’ derken sözlüğü açıp ‘adaletle iş gören, adaletten, doğruluktan ayrılmayan, hakkı yerine getiren, adaletli’ tanımıyla karşılaştaydınız...

‘Yürekli’ derken aynı sözlükten ‘tehlikeyi korkusuzca karşılayan, hiçbir şeyden korkusu olmayan’ cümlesini okusaydınız...

‘Dürüst’ün “sözünde ve davranışlarında doğruluktan ayrılmayan kişi” demek olduğunu kendi kendinize mırıldansaydınız...

‘Vicdanlı’ demeden önce ‘vicdan’ kavramı gelseydi aklınıza ve ‘vicdan’ın ‘kişiyi kendi davranışları hakkında bir yargıda bulunmaya iten, kişinin kendi ahlak değerleri üzerine dolaysız ve kendiliğinden yargılama yapmasını sağlayan güç’ sözleriyle açıklanan anlamıyla sarsılsaydınız...

Ona başka türlü bakardınız.

‘Seçtiğiniz kişi’nin, onu tanımlamak için ‘seçtiğiniz kelimeler’le örtüşmediğini anlardınız.

‘Onu’ değil, ‘ona’ yüklediğiniz anlamları heyecan verici bulursunuz siz.

Olağanüstü bir varlık değildir dokunduğunuz.

Et, iskeletin elbisesidir nihayetinde.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)